

ТОНИ СТРОНГ УБИЙСТВО В НЮ ЙОРК

Превод от английски: Стоян Георгиев, 2002

chitanka.info

ПРОЛОГ

Гостите се умоляват в деня на заминаването си да освободят стаите до обяд.

Към единадесет часа петият етаж на хотел „Лексингтън“ беше почти празен. Така е в Манхатън, в центъра на града, където дори туристите планират посещенията си на галерии, магазини и забележителности. Успалите се биват събуджани от шумните камериерки, които си бърбят на испански, докато сноват между големия шкаф за мръсно бельо зад асансьора и стаите, приготвяни за следобедните гости.

Разпръснати по коридора, захвърлените табли със закуска сочат все още непочистените стаи.

Пред стая 507 нямаше табли.

Всяка сутрин по един брой на „Ню Йорк Таймс“ се раздаваше по стаите с поздравления от хотела.

Поздравлението пред стая 507 не беше отворено. Листът лежеше върху килима недокоснат.

Консуела Алварес остави стая 507 за накрая. Но щом всички останали бяха готови, не можеше повече да я подминава. Тя почука на вратата, извика: „Прислуга“ и се послуша за отговор.

Никой не отговори.

Първото нещо, което забеляза, щом влезе вътре, беше студът, нахлуващ през завесите. Тя измърмори неодобрително и отиде до прозореца да дръпне шнура им. Слаба светлина изпълни стаята. Тя затръшна притворения прозорец.

Човекът в леглото не помръдна.

— Вече трябва да се събуджате, моля.

Завивката беше издърпана върху лицето му и очертаваше контурите на тялото, като на човек, засипан със сняг.

Консуела внезапно беше обхваната от лошо предчувствие. Миналата година бе станало самоубийство на втория етаж. Едно момче

се обеси в банята. А хотелът беше претъпкан. Наложих се да изчистят стаята, за да я подготвят за следващите гости в пет часа.

Консуела се прекръсти. Тя нервно постави ръката си върху покривката на леглото, където трябваше да е рамото, и я натисна.

След секунда червени цветя цъфнаха по белия лен, където беше ръката ѝ.

Сега Консуела вече знаеше, че нещо не е наред. Тя пак докосна леглото, този път само с пръста си. Отново, като мастило по попивателна хартия, червена анемона цъфна върху белия чаршаф.

Консуела събра целия си кураж и рязко дръпна завивката.

Доста време не помръдна. Вдигна инстинктивно дясната си ръка и се прекръсти. Но сега ръката, докоснала челото ѝ, не довърши жеста: тя се свлече трепереща до устата, за да сподави писъка ѝ.

ЧАСТ ПЪРВА

Всички сме обесени или трябва да бъдем.

Шарл Бодлер,
„Цветя на злото“

ЕДНО

Приятелят ѝ не е дошъл.

Така би помислил всеки, ако я видеше да чака сама в бара на хотел „Роялтън“, опитвайки се цяла вечер да изпие чашка „Върджин Мери“: още една млада професионалистка, очакваща своята среща. Може би тя беше по-привлекателна от другите. По-самоуверена. По-дръзко облечена. Бе беше дошла направо от офиса, това беше сигурно.

Барът беше претъпкан и щом се освободи маса, тя веднага седна на нея. От единия край на заведението млад мъж, накичен със златни бижута, се опитваше да улови погледа ѝ и се усмихваше. Тя гледаше настрана. Той каза нещо на момчетата, които пиеха с него; те рязко се изсмяха и пак се заеха с бирите си.

— Може ли?

Тя вдигна поглед. Мъжът стоеше пред нея. Той носеше скъп, но семпъл костюм, с небрежна кройка, което подсказваше, че е нещо повече от корпоративен търтей; яката му се покриваше от косата, твърде дълга за Уолстрийт.

— Да — отвърна тя.

— Извинете, но... това е моята маса. Бях в тоалетната.

Той посочи чашата си на масата.

— Оставих питието, за да си запазя мястото.

Няколко глави се обърнаха с любопитство към тях. Но стълкновение явно нямаше да има, нито излишък от нюйоркски стрес. Жената стана и прехвърли чантата си през рамо.

— Съжалявам — каза тя, — не съм разбрала.

Главите пак се извърнаха, увлечени в своите разговори.

Настъпи леко раздвижване, когато мъжът стана и се отдръпна, за да ѝ даде път и тя се плъзна в същата посока като в *pas de deux*^[1]. Разбира се, той ѝ предложи да остане. Кой не би го направил?

— Освен, ако не искате да я поделим? — той посочи масата.

За момент тя сякаш се поколеба, но понеже барът беше претъпкан и нямаше къде другаде да седне, сви рамене:

— Защо не?

Двамата отново седнаха. Крадешком, с крайчеца на очите си, те внимателно се изучаваха. Тя носеше черно вълнено сако „Дона Карън“, прилепнало към слабата ѝ фигура, което подчертаваше тъмната коса и бледата кожа, правеше очите ѝ да изглеждат по-сини, отколкото бяха.

— Чакате ли някого? — попита той и гласът му едва доловимо се промени: стана леко дрезгав от интерес и еротично внимание. — Може би снегът го е задържал. В Ла Гуардия е пълен хаос. Ето защо и аз останах още една нощ.

И тя се усмихна наум, защото наистина беше изискан начинът, по който той се опитваше да узнае дали човека, когото тя чака, е мъж или жена, докато същевременно ѝ даваше да разбере, че той е сам.

— Изглежда тука мога да убия времето си — каза тя. — Хей!

— Хей — повтори той, без да беше сигурен какво значи това. — Нека да ви поръчам още едно от същото — той махна на сервитьорката. — Какво пиете?

— Благодаря. „Блъди Мери“.

— А откъде сте? Опитвам се да позная акцента ви.

— По произход съм от Айдахо.

— Наистина ли? Досега не съм срещал момиче от Айдахо.

Нещо в начина, по който той произнесе „съм срещал“, прозвуча предизвикателно, почти еротично, и тя се усмихна.

— Но сте срещали много момичета, нали?

Той ѝ се ухили.

— Няколко.

Изненадан, той откри, че те вече флиртуват; техните тела водеха свой собствен разговор, когато ѝ сподели, че е адвокат и тя му отвърна, че не изглежда толкова противен като адвокат. Той ѝ обясни, че работи в музикалната индустрия, а тя го попита дали е тук по работа, или за удоволствие. Сподели ѝ, че се надява и на двете. Облегна се назад, кръстоса крака и се усмихна с очарователна усмивка. Можеше да се позабавлява малко все пак.

— Преди да отлетите утре при съпругата и децата си.

Усмивката трепна смутено.

— Какво ви кара да мислите, че съм женен?

— Всички, които изглеждат добре, са женени — каза тя.

Сервитьорката донесе поръчката им. Макар че не бяха минали и пет минути, адвокатът ѝ направи забележка за закъснението, а тя се извини намръщено и се оправда с навалищата. Докато се обръщаше, подръпна лекичко дясното си ухо, сякаш искаше да измъкне отвътре неговите думи и да ги хвърли на пода. Без да прекъсва разговора или да сваля погледа си от адвоката, момичето от Айдахо си помисли: „Трябва да запомня това, мога да го използвам някога“.

И го скъта дълбоко някъде в системата файлове на паметта си.

Адвокатът се казваше Алън. Той ѝ подаде визитката си, където името му беше изписано с релефни сребърни букви. Тя му каза, че нейното е Клер и се извини, че няма визитка. Професията ѝ не го изисквала, измърмори тя и закачлива усмивка заигра в ъгълчетата на устата ѝ.

Той я попита какво работи.

— Колкото се може по-малко — каза тя и кимна към сервитьорката, сега измъчвана от друга маса, като поясни, че преди се е занимавала с това.

— Преди какво?

— Преди да разбере, че има много по-лесни начини да се печелят пари.

В очите му като електрическа крушка светна разбиране.

Все пак той не се втурна в атака веднага. Разказа ѝ за някои от клиентите си в Атланта — назова известен тийнейджърски идол, който обичал малолетни момичета, и една хевиметъл звезда, която е гей, но не се осмелява да го признае. Обясни ѝ, с явен намек, колко много пари могат да се правят от изготвянето на договори за хора, които са по природа импулсивни и е малко вероятно да ги спазят. Те се нуждаят от услугите на хора като него и при възлагането на договора, и при евентуалното му разтрогване. Накрая ѝ предложи, понеже нейният приятел явно няма да дойде, да отидат някъде другаде, на ресторант или в клуб, където тя предпочита.

— Някъде, където е... скъпо — добави той, като наблегна на думата.

Окуражен от мълчанието ѝ, тихо ѝ каза:

— Или пък да си поръчаме рум-сървиз. Аз съм на горния етаж.

— Добре — съгласи се тя. — Рум-сървизът също може да бъде доста скъп. — Тя направи възможно най-късата пауза. — Ако съм в

стаята.

Той издиша шумно.

— Аз не съм единственият тук в командировка, нали?

Същата усмивка пак се появи в ъгълчетата на устата ѝ.

— Явно се справяш много добре с този случай, Алън.

— Преди всичко съм адвокат. Това ми е работата — да разбере кога свидетелят не казва истината.

— Нима аз съм свидетел? — промърмори тя и той поклати глава.

— По-надежден от съучастник.

Тя видя как сервитьорката измъкна писалка от косата си, за да се подпише клиентът. Още нещо за системата от файлове.

— Този трик с масата беше перфектен — каза той удивен. — Да ме хванеш под носа на персонала в бара.

Тя сви рамене.

— Трябва да ги научиш тези неща.

— И така — каза той, като се наведе напред заговорнически. — Колко скъп ще бъде един рум-сървиз тука? — Усмивката му стана още по-широка. Той все пак е адвокат. Преговорите са част от забавлението.

— Колко е обикновено?

Той се намръщи.

— Да не мислиш, че го правя обикновено!

Тя докосна ръката му.

— Нека да кажем, че знаеш какво правиш.

— Как звучи двеста? — попита меко той.

— Така ли вървят в Атланта?

— За това — увери я той — ти ще вземеш много в Атланта.

— Колко, най-много си плащал?

— Петстотин — призна той.

— Трябва да ги удвоиш — каза тихо тя.

— Седемстотин?

— За един адвокат, Алън, твоята математика е направо ужасна — тя поклати глава с иронично съжаление. — Беше ми приятно.

— Окей, окей — каза бързо той. — Споразумяхме се.

— Коя е стаята ти?

— 1409.

— Ще се качим в различни асансьори. Може да ме награбиш в коридора. И искам половината пари в аванс.

Той примига.

— Ще вървя пред теб — подчерта тя.

— Сигурно. Само че... не е ли малко явно?

— Ето защо се чувствам по-сигурна, ако го правя тук. Само сложи парите на масата, сякаш плащаш на сервитьорката.

Той сложи шест банкноти на масата. Когато станаха да си тръгват, тя небрежно взе петте от тях и ги пусна в чантата си.

Малките асансьори още от фоайето бяха препълнени с гости, които се изкачваха към стаите си.

— Четиринадесети, моля — каза тя, защото не можа да стигне бутона. Някой го натисна вместо нея. Алън изчака следващия асансьор. Изглеждаше нетърпелив.

Асансьорът спря на третия етаж, за да слязат няколко човека. Тя слезе заедно с тях и веднага щом вратата зад нея се затвори, се обърна и натисна бутона „Надолу“. Докато чакаше втория асансьор, извади минидиска от чантата си и натисна копчето за пренавиване, за включване, и пак за пренавиване, докато чу своя собствен глас: „Може да ме награбиш в коридора“. Тогава закри с длан микрофона и пак натисна копчето за запис.

Слезе със следващия асансьор надолу. Две манекенки с вечерни тоалети любопитно я изгледаха, когато тя отново прибра минидиска в чантата си. Клер не им обърна внимание.

Когато тя се появи във фоайето, Алън се изкачваше тринадесет етажа по-нагоре с най-бавния асансьор в Ню Йорк.

Навън снегът продължаваше да вали. Пожарните кранове по тротоара бяха с накривени бели перуки от сняг.

Клер бързо прекоси улицата и се запъти към лимузината, която я чакаше със запален двигател, и отвори вратата ѝ.

Съпругата на Алън беше около четиридесет и пет годишна, с измъчена, но приятна външност, която подсказваше, че е била в музикалния бизнес, преди да му роди деца и да се грижи за неговите служебни обеда и вечери. Седеше на задната седалка близо до Хенри и трепереше, независимо от топлия въздух от парното. Гледаше изплашено.

— Всичко ли е наред? — попита Хенри.

— Да — каза Клер. Тя изостави акцента си и с естественото си британско произношение запита клиентката си:

— Искате ли да го чуете? Сигурно не бихте искали да го прослушвате вкъщи?

Жената отвърна като всички досега:

— Искам да го чуя.

Клер ѝ подаде касетофона.

— Определено той постоянно спи с проститутки. Не само когато отсъства. Каза, че веднъж в Атланта е платил петстотин долара.

Очите на жената се насълзиха. Хенри я прегърна.

— Съжалявам — каза неловко Клер.

Тя слезе от колата. Хенри ѝ подаде плик. Четиристотин долара. Не е зле за едночасов ангажимент.

Той прошепна, като ѝ ги даваше:

— Даде ли ти още?

— Тц. Аз го оставих във фоайето. Всичко е на диска. Кълна се.

— Знаеш, че ще разбере, ако ме лъжеш!

— Знам.

Той кимна доволен, а тя махна с ръка за такси.

Клер Роденбург. Почти на двадесет и пет и почти красива. Очи — сини; коси — с променлив цвят, занимание — в паспорта ѝ ще прочетете „актриса“, но това също беше непостоянно.

Тя не можеше да предположи, когато преди шест месеца се качи на самолета от „Гетуик“ с билет с намаление, колко трудно щеше да намери каквато и да е работа в САЩ. Свикнала с либералното отношение на британските работодатели към временните работници, тук тя видя една трудова борса, където ентузиазирани студенти работеха по двама за пени, или по-скоро по дузина за десет цента, където не можеш да си откриеш банкова сметка без номера на социалната си осигуровка или да наемеш стая без препоръка от банка.

Тя беше принудена да комбинира няколко почасови работи, препускайки в пиковото време от района на Мидтаун до бара в Лауър Ист Сайд, където собственикът се интересуваше повече от външния вид на персонала си, отколкото от работата му. Но той имаше толкова голям избор от момичета, че нямаше нужда те да остават за дълго. По

този начин, ако Червеният кръст или Емиграционната служба дойдеха на проверка, можеше да се закълне, че документите на новите момичета са в пощата. След три месеца любезно каза на Клер, че трябва да си ходи.

Тя харчеше всичко, което припечелваше, по шоу програми, но не безвкусните или безкрайни евромюзикъли, които се играят в претъпканите театри на Бродуей, а по-малките представления в центъра на Скуеър и в клуб „Пирамида“, запознавайки се с имената на всички най-добри продуценти и режисьори.

Прослушванията, обявени във „Варайъти“, естествено бяха само за хористи и статисти, но тя трябваше все отнякъде да започне.

На първото ѝ прослушване режисьорката я помоли да остане накрая. Когато всички си тръгнаха, тя се приближи замислена към Клер. В ръката си държеше формуляра, в който всеки кандидат преди конкурса трябваше да попълни своето име, тегло, предишен опит и агент.

— Тук пише, че вие нямате агент, скъпа — измънка жената.

— Тук нямам. Имах у нас.

— Ще ви запозная с една моя приятелка. Мисля, че тя ще прояви интерес към вас.

Агентката Марси Матюс беше наистина щастлива да се запознае с Клер. Тя я покани на обяд в „Орсо“, италиански ресторант в центъра на театралния квартал, подхвърляйки ѝ названия на спектакли, в които можеше да участва, режисьорите, с които трябваше да се срещне, филмовите продуценти, пред които трябваше да се представи перфектно.

Докато Клер не спомена, че няма разрешение за работа.

— Я стига! Нямаш зелена карта?

— А това важно ли е?

— Важно е, ако искаш да си намериш работа — каза Марси без заобикалки.

— Не мога ли да върша нещо? Само за да печеля пари.

— Сигурно. Танцуване на маса, стриптийз, гол модел. Това, което наричат развлекателна индустрия, макар че лично аз не я намирам за развлекателна — Марси махна презрително с ръка, украсена с пръстени. — Аз нямам нищо общо с тия боклуци, но мога да ти дам имената на хора, които са в тоя бизнес.

— Наистина ли няма нищо друго?

Марси въздъхна.

— Не трябваше да ти го казвам, но аз имам много приятели. Вероятно ще успея да те вмъкна някъде — тя вдигна ръка, за да изпревари Клер, която искаше да ѝ благодари. — И отпускай гласа си. Тези, които дават обяви, винаги търсят британски акцент. Но той трябва да бъде твърд. Ако бях на твое място и ако наистина исках да си намеря работа в Америка, щях да се върна вкъщи и да кандидатствам за зелена карта.

Клер сви рамене.

— Искаш да останеш? Е, не те упреквам. Но не чакай Ню Йорк да те посрещне с отворени обятия. Времето, когато приемахме прииждащите тълпи, копнеещи за свобода, отдавна е отминало.

Клер си намери работа в друг бар и започна да чака.

И чакаше.

Имаше едно прослушване за озвучаване и едно прослушване за роля без реплики в поп-видео. На кастинга трябваше да се съблече по бельо и да имитира яздене на кон. Не получи ролята.

Измина още един месец.

В началото тя се запозна с други млади амбициозни актриси и живя на квартира с една от тях, дружелюбната тексаска Беси. Клер ѝ плати за наема на ръка, което я спаси от проблеми с банковата сметка. За съжаление това не я спаси от безпаричието.

Тогава ѝ се обади Марси и я попита дали иска да поговори с един неин стар приятел на име Хенри Малори.

— Ще бъда честна с теб — каза тя по телефона. — Това е работа, което може и да не поискаш да вършиш. Но парите са страхотни и, е добре, знам, че ти ще се справиш добре.

[1] Pas de deux — (фр.) па-де-дъо — една от основните музикално-танцови форми в балета. — Б.пр. ↑

ДВЕ

Детектив Франк Дърбън се качваше с асансьора заедно с управителя на хотел „Лексингтън“, с цял куп оборудване в метални кутии, със старшия офицер от криминалната полиция и със семейство туристи с карти на метрото, мушнати в мокри от сняг чантички на кръста.

Това вече бе четвърта пратка оборудване, което качваха нагоре, и изглежда, че управителят на хотела вече започваше да го втриса.

Тишината беше нарушена от единия турист, който искаше да разбере какво става. Дали не снимат филм?

Честно казано, това съвсем не беше глупаво предположение, защото материално-техническото обезпечение на съвременния оглед на едно местопрестъпление използва повече такова оборудване, отколкото снимането на филм: осветителни тела, два вида камери, видеомонитори, хора, вземащи отпечатъци от пръсти с техните малки куфарчета за грим под мишница и цяла малка армия от техници със закачени на коланите им портативни радиостанции.

— Познахте — нервно отговори управителят, — снимат филм.

Франк Дърбън вдигна очи към тавана на асансьора.

— И кой участва в него? — попита съпругата. — Има ли някой от известните?

Управителят с отчаяние погледна към Франк, но той разглеждаше облицовката на тавана.

— Ривър Феникс — изтърси накрая управителят. Съпругата кимна впечатлена.

— Той почина — каза Дърбън с въздишка.

— Исках да кажа, че филмът е за Ривър Феникс — поправи се управителят. — Използват дубльор.

Асансьорът спря на четвъртия етаж и двойката слезе.

— Не се ли нуждаете от още някой? — попита мъжът, задържайки вратата.

— Той наистина е добър — потвърди жената. — Хайде, скъпи, покажи им какъв си Клинт Ийстууд.

Дърбън въздъхна и погледна демонстративно часовника си.

Мърморейки, управителят избута пръстите на туриста от вратата на асансьора.

— Пожелавам ви приятна вечер. Надявам се да я прекарате с удоволствие — каза рязко той.

До петия етаж се качиха в пълно мълчание.

Щом се раздели с жената на адвоката, Клер помоли шофьора да я закара до театъра на Петдесет и трета улица и Бродуей. Беси, нейната съквартирантка, току-що бе дебютирала в един мюзикъл и Клер ѝ обеща да мине за кастинг-партито.

Това всъщност не беше премиера, а само смяна на актьорския състав на шоуто, което се играеше вече втора година. И понеже беше нещо като „разпродажба преди ликвидация“, възможностите за изява в него бяха ограничени, дори и повече от обикновеното, тъй като играеха танцуващи и пеещи овце.

Когато Клер пристигна, актьорите стояха в дъното на сцената, възбудени от аплодисментите. Миришеше на грим, на сценична боя и на прожектори, на специфичната опияняваща миризма на театър. Тя спря и я пое с пълни гърди.

За миг я прониза внезапна остра болка. За нея това царство бе забранено.

Бързо прогони това чувство. Не беше честно по отношение на Беси да проявява ревност в тази незабравима за нея нощ. Тя намери приятелката си и я поздрави, като силно я прегърна.

Беси отвърна на прегръдката, но някак разсеяно. Клер забеляза, че тя още беше на работа. Един от групата млади актьори нахално се подмазваше на режисьора, дебел гадняр, чиито шеги със сигурност не бяха и наполовина толкова смешни, колкото се предполагаше от гръмогласния смях на подмазвача. Клер реши да си тръгне. Беси я обичаше като сестра, но извън личните отношения Клер се явяваше част от конкуренцията.

Тя погледна часовника си. Адвокатът, крачещ надолу-нагоре в апартамента си в Роялтън, точно в момента трябваше да получава съобщение по телефона, че жена му е на партера.

— Здравей, Клер — чу се глас.

Беше Раул Уолш, момче, с което тя беше излизала няколко пъти, след като пристигна в Ню Йорк.

— Минават ли номерата? — попита я той.

Дали на нея ѝ се стори така или той постави едва доловимо ударение на думата „номера“, намек за другото му значение.

— Не е зле — отговори тя. — Моят агент ми уреди няколко дублажа. И ще ме прослушват за ролята на Ваня следващата седмица.

— Наистина ли? Аз чух, че последната роля са я дали на Керъл. На Керъл Рюбен — каза той, като гледаше над рамото ѝ и кимаше на минаващите си познати.

— О-о-о... Не съм чула за това.

— Все пак да получиш работа за дублиране е супер. Наистина супер — той ѝ се усмихна с фалшивата нюйоркска усмивка.

Тя помисли, че е достатъчно добър актьор, за да го изиграе по-добре, ако поиска.

— А как е твоят приятел детектив? — попита той провлечено. — Още ли работиш за него?

— Хенри Малори — каза тя. — Да, понякога.

— Хенри Малори — повтори той. Устните му трепнаха. — Господи, Хенри Малори! Харесвах го, когато бях момче. Когато играеше в „Детективът“. А той добре ли е, нали се сещаш... — Раул имитира жест на пиене от чаша.

— Хенри е добре — отвърна тя отегчено.

— Е, добре — каза Раул, като се раздели с нея. — Пак ще се видим, нали?

И наистина, всъщност Хенри не беше частен детектив. Някога той беше играл роля на инспектор в един телевизионен минисериал, след което характерът му рязко се променил. Говореше се, че все бил прекалено пиян и не можел да си чете репликите.

Каквато и да е била причината, но той решил да си смени професията. Отворил истинска детективска агенция.

Много преди Клер да го срещне, телевизията беше завела съдебно дело срещу него, за да престане да носи името на своя герой от шоуто.

Не беше изненадващо, че най-многобройни при него бяха семейните случаи. Както и тези за изгубени домашни любимци.

Марси й каза по телефона само:

— Просто иди и виж. Ако се разбереш с него, ще говорим допълнително. Ако ли не — още един изгубен следобед.

Клер стигна с метрото до Лоуър Ийст Сайд и се пребори с решетката на античния асансьор в една стара офис сграда. На четвъртия етаж имаше редица врати с имена на компании, написани с кафяви букви, подобни на картините на Едуард Хопър. „Сахид импорт“, „Дрехи от нутрия“, „Застраховка живот“ и накрая „Частно детективно бюро Малори“.

— Търся господин Малори — обърна се тя към слабия възрастен мъж зад бюрото.

— Аз съм — отговори той и тронаво свали краката си на пода.

Неговото сякаш изсечено от камък лице беше все още красиво, но очите му сълзяха, а бялото им беше жълто като пожълтелите му от никотина пръсти.

— А вие трябва да сте дамата.

— Дама? — там, откъдето тя идваше, „дамите“ бяха част от пантомимата.

— Дамата, която накарала епископа да пробие с ритник дупка във витражния прозорец.

Тя сигурно изглеждаше объркана, защото той се засмя със самоуверен, лаещ звук.

— На нищо ли не ги учат днес младите актьори? „Сбогом, моя красавице“ с блестящия Дик Пауъл и Клер Тревор. Всички най-хубави детективски истории започват с „дама“.

Изведнъж тя разбра защо малката стаичка й се стори толкова позната.

Хенри Малори бе подредил своя офис като в черно-бял филм от 50-те години. Тежък металически вентилатор раздвижваше напоения с цигарен дим въздух над закачалката за шапки, шкаф за документи от преди войната, стол с извити крака и бюро от чам. Единственото, което липсваше на сцената, беше бакелитен телефон и двестаграмово шише „Бърбън“, но тя скоро щеше да открие, че последното липсваше само

защото Хенри по принцип държеше двестаграмките си в кошчето за боклук.

Това, което тя никога не откри обаче, беше дали реквизитът е в чест на клиента или на собственика.

— Марси ми каза, че вие провеждате прослушване... — започна тя.

Хенри поклати глава.

— Не, не, не прослушване. Прослушване означава стотици таланти хора, които ги карат да се чувстват като месо за продан. Това е повече като... вербуване. Нямаме избор, Клер.

— И какво ще правя?

— Ще работите за мен.

— Като *детектив*? Слушайте, тук сигурно е станала...

— Като актриса — прекъсна я той. — Марси каза, че можете да играете.

Тя сви рамене.

— Но дали можете в реалността? — попита той на глас. Неговите обувки пак се качиха плавно на бюрото, а той се облегна на стола, като я гледаше с насълзените си, но озарени от интелект очи. — Вероятно умеете да се разхождате по сцената и да правите това, което правят и другите актьори, всичките малки маниерни ефекти, които хората наричат игра. Но можете ли да го правите в реалния живот? — той посочи с палеца си към улицата. — Ще можете ли да го правите там навън?

— Играя професионално от четиринайсетгодишна.

— Аха, сценично училище за хлапета.

— Ние не бяхме хлапета.

— Вземи някого на работа, за да видиш какъв е — сега палецът бе насочен към неговите гърди. — Когато аз бях на четиринайсет, работех при Орсън Уелс.

— Снимали сте се във филм на Орсън Уелс?

Хенри намигна и с крак побутна другия стол към нея.

— Седнете — предложи той — и аз ще ви разкажа за времето, когато бях прелъстен от Одри Хепбърн.

Една седмица по-късно Клер седеше в един уютен бар зад Централ парк и слушаше как един бизнесмен ѝ обяснява, че жена му повече не го привлича. После в лимузина, паркирана от другата страна

на улицата, Хенри ѝ даде плик с петстотин долара, а тя връчи на съпругата на бизнесмена минидиск с разговора им.

В крайна сметка това беше далеч по-добра работа от язденето на кон по бельо.

ТРИ

Франк Дърбън следеше внимателно на монитора, докато камерата обхождаше тялото. Тя започна отгоре, мина по китките, закопчани с белезници за рамката на леглото, после по ужасната каша между бедрата, надолу към стъпалата.

— Там — каза той в своя микрофон. — Снимай това.

Камерата се спря на петсантиметрово квадратче от бял картон до крака на леглото.

— Погледнете.

Инспекторът от криминалния отдел на полицията вдигна бялото картонче с хирургическа ръкавица и го обърна. Беше снимка от „Полароид“, едър план на онова, което камерата току-що беше заснела.

— Някаква следа от фотоапарата? — попита Франк.

— Не. Обаче има едно портмоне — каза глас в слушалката му. Франк, заобиколен от малка армия чакащи техници, беше в съседната на престъплението стая, където те временно бяха изгонени, за да не се заличат следите, преди да са заснети.

— Да видим.

Камерата се фокусира върху нощното шкафче до леглото. В кадъра се появи ръка в хирургическа ръкавица, пръстите ѝ отвориха портмонето и извадиха шофьорска книжка.

Даже на екрана на монитора Франк видя от снимката, че тя е била привлекателна жена.

— Стела Воглер. *Мисис* Стела Воглер. Живуща в Мерсер — отбеляза криминалният инспектор.

— Мерсер? — мислеше усилено Франк. Това е в Сохо и апартаментът едва ли е евтин. — И стаята е резервирана на нейно име, така ли?

— Точно така, сър — отговори управителят, който още се навърташе наоколо.

Защо ще наема стая на миля и нещо от собствения си апартамент, продължи да се чуди Франк.

Безпльтният глас на криминалния инспектор прекъсна мислите му:

— И така, тя пристига тук за среща с любовника си, той носи няколко играчки, белезници, „Полароид“, за да щракне няколко мръсни снимки. Междувременно нейният мъж научава, проследява я и — фрас.

— А след като, побеснял от ревност, я убива, спира и си прави няколко снимки за спомен — каза сухо Франк. — Както ти го направи.

Засегнат, инспекторът продължи да описва съдържанието на портмонето.

— Шестстотин долара. Не е било с цел грабеж.

— Прекрасно, Шерлок — измърмори Франк и въздъхна.

— А това какво е? — злорада нотка се прокрадна в гласа на инспектора. Той поднесе към обектива на камерата една визитка. — Изглежда, че имате конкуренция, детективе.

— Какво е това?

— „Частно детективско бюро Малори“. Да ви дам ли телефонния номер?

— Почакайте. Какво пише на гърба ѝ?

Инспекторът обърна визитката.

— Ето — каза той, като я нагласи така, че тя изпълни екрана.

На обратната ѝ страна някой беше написал с молив:

КЛЕР РОДЕНБУРГ = ПРИМАМКА

— Така — каза Франк. — Така, дай ми номера.

Заедно с група актьори от шоуто, Клер тръгна за бар „Харлей“. Независимо че минаваше полунощ, беше претъпкано. От джубокса гърмеше Спрингстийн.

Клер си поръча мартини. Барманът напълни една ниска чаша с „Джак Даниълс“ и я плъзна по тезгяха.

— Поръчах *мартини* — изкрещя му тя, надвиквайки музиката и тълпата, и блъсна чашата обратно.

Барманът пак ѝ върна чашата.

— Тук така правим *мартини* — извика ѝ весело той. Беше австралиец. Той се ухили насреща ѝ, желаейки да предизвика недоволството ѝ. Хората на бара крещяха и се веселяха.

Беше млад и мускулест и носеше само тениска, независимо от студа, който нахлуваше всеки път, когато някой отваряше вратата; тя забеляза как кухненската кърпа, мушната в колана му, се увива като опашка около мускулестото му тяло, когато той се обърне към наредените зад бара бутилки.

Тя взе чашата, изпи я и каза:

— В такъв случай налейте ми „Океански бриз“.

Той ѝ сипа още една доза „Джак Даниълс“ в чашата, след това още една и накрая завърши с още един „Джак Даниълс“.

Тя внимателно го изля в гърлото си, предизвиквайки спонтанните аплодисменти на момчетата на бара.

Аплодисменти. Отдавна не ги бе чувала.

— И запишете в сметката ми един студен чай „Лонг Айлънд“ — каза тя. — С много, много чай.

Тя не е най-красивата от жените на Хенри. Според нея най-красива беше Алана.

Алана имаше прическа на момче, глас на малко момиче и фигура на манекен, каквато е била преди да чукне двадесет и седем години и ангажиментите ѝ към списанията да попресъхнат. Алана беше жилеста като чистокръвна кобила и нейният обикновено разголен корем бе опънат като тенисракета.

Понякога обаче се намираха мъже, невидящи чара на Алана като на красиво момиче от корица на списание. Такива мъже обикновено отиваха при Лизи. Или по-точно, те отиваха при *гърдите* на Лизи. Тези гърди бяха големи и пищни като разбит каймак; те се полюшваха като водно легло, щом тя се раздвижваше, а това не се случваше често. Клеър особено обожаваше лявата ѝ гърда, в горната полегата част на която беше татуиран скорпион.

И сега идваше ред на Лола. Измамно хубава не бе точното определение за нея — тя притежаваше своя особена красота. Наполовина японка, наполовина еврейка, с неразгадаеми очи на гейша и с мръсна уста на бруклинска сводница, Лола преди е работела като стриптийзьорка на маса в нощен клуб. Там нейният специалитет за спечелване на допълнителни петдесет долара бил да се наведе над скута на някой зрител и зад завесата на дългата си коса да наруши ненарушимото правило на такива клубове „не пипай“, и то за около десет секунди или повече. Тя даже не си правела труда да им вдига циповете, както сподели веднъж с Клер. Това не се налагало.

Клер не пожела да разпита Хенри за това къде бе намерил Лола.

Но независимо от това, че не беше най-красивата, най-сексапилната или най-самоуверената, Клер притежаваше едно качество, което според Хенри я правеше уникална.

Тя даваше резултати.

Според Хенри причината за това е, че в нея имаше нещо, което я правеше да изглежда по-леснодостъпна, отколкото другите му момичета. Клер знаеше, че не беше така. Дължеше се на факта, че от всички негови „примамки“ само тя можеше да *играе*.

Пол, който водеше драматичен клас, в който тя се включи, обичаше да казва, че названието на актьорството идва от това, че около нас всичко е действие. Не е важно какъв претендираш да бъдеш, а какъв ще станеш, не е важно това, което казваш, а това, което правиш.

Клер не беше сигурна в това. Може би този подвеждащ метод, по който се обучаваше, да беше само една холивудска глупост.

Но тя беше виждала актьори да излизат на сцената на ледено течение и да стоят там по три часа, а започват да кихат едва в гримьорната, когато свалят грима си.

Беше виждала и мъже, готови да захвърлят всичко, което имат — съпруги, годеници, семейства, кариери — само за шанса да бъдат пет минутки с плода на своето въображение.

С нея.

Клеър не се гордееше с това, което трябваше да прави, за да изкарва прехраната си.

Но, по дяволите, тя се гордееше с *начина*, по който го правеше.

ЧЕТИРИ

Доктор Сюзън Линг извади внимателно дългия метален термометър от ректума на мъртвата жена и го поднесе към светлината. Без да иска, Франк отмести погледа си.

— Четиридесет и осем часа — констатира медицинският експерт. — Плюс-минус няколко часа.

— Заявявате го съвсем уверено — каза Франк.

— Със сигурност — доктор Линг протегна ръка и разтресе хладнокръвно задника на трупа, както някой разклаща желе. — Вкочаняването е преминало. Може и да са четиридесет и четири часа, ако се е съпротивлявала.

Сега вече мястото на убийството беше заснето от всички ракурси. Белезниците, с които бяха закопчани китките на трупа за рамката на леглото, бяха свалени и патологът можеше да прави своите проучвания. В стаята миришеше на месо.

Задникът и плешките на Стела Воглер са тъмни, болезнено пурпурни, сякаш цялата кръв на тялото се е стекла и втвърдила в долната му част. Франк знаеше достатъчно за това, което ставаше пред очите му.

Следите от ухапвания и от ударите с камшик, покриващи бедрата, задника и гърба ѝ, не са толкова обичайна гледка.

Доктор Линг пак пристъпи към тялото и повика своя асистент да обърнат трупа.

Главата на трупа се клатеше наляво-надясно, като на пиян. Кашата между краката се плъзгаше и въртеше. Франк се изкашля:

— Какво я е убило?

Както всички останали в стаята, с изключение на патолога, той стоеше с ръце в джобовете. Това придаваше на обстановката измамно небрежен вид. Щеше да им бъде позволено да ги извадят, чак когато техническият персонал свършеше работата си.

— Не мога да ви дам категоричен отговор, докато не я срежем. Но не мисля, че има място за съмнение. Виждате ли тази линия на врата ѝ? — Франк я забеляза, но знаеше за вредата от

предварителните, изпреварващи патолозите, коментари. — Това е следа от лигатура. Може би от ремък или плътно колие, но най-вероятно от въже или тел. Ето тук.

Доктор Линг извади миниатюрен прожектор от джоба си и отвори с пръсти очите на трупа. Роговиците сега бяха замъглени и матови, като при катаракта. Франк се бе въртял около доста трупове, за да знае, че така става с очите след известно време.

— Микроскопични кръвоизливи в кръвоносните съдове. Била е удушена, за по-сигурно. Когато я отворим, в белите ѝ дробове ще има кървава пяна — прозвуча така, сякаш ще отваря капака на двигателя на кола.

— А какво ще кажете за другите контузии?

— Приблизително двадесет и седем повърхностни хематома, трудно е да се каже със сигурност, защото някои от тях се припокриват — смесени с удари от камшик или пръчка. Всичките са отпреди убийството. Осемнадесет следи от ухапвания, няколко убождания по кожата, вероятно нанесени след смъртта ѝ. Малко очакваме от зъбната идентификация, но ще видим какво може да се направи.

— А това с камшика сексигра ли е било? Или изнасилване?

Докторът се наведе и започна да сресва косата на мъртвата със ситен метален гребен.

— Е, мотивацията не е моя специалност. Доколкото се касае до медицинските факти, това може да бъде и едното, и другото — косите на Стела Воглер бяха руси и красиви и металическите зъбци на гребена издаваха неприятен звук, когато патологът със сила го дърпаше. — Мога да ви предложа няколко варианта как е била удушена. В угълчетата на устата ѝ има засъхнала кръв.

Франк посочи купчината от черва между краката на жертвата.

— А това? Какво е станало тука?

Докторът постави резултатите от сресването в плика за изследвания, внимателно го затвори и написа нещо отгоре.

— Не съм сигурна. Трябва да изчакате резултатите от аутопсията.

Тя отиде до ръцете на трупа и започна да стърже деликатно под всеки нокът с къса дървена пръчица, извадена от кутията за веществени доказателства. Безкръвните върхове на пръстите изглеждаха като восъчни.

— Сигурно. Обаче ако имате някои първоначални предположения... Дали е проникнал в нея с нещо? Може би с нож?

— Още не мога да кажа — повтори тя. Отвори последния плик от своята кутия и извади друг гребен, с който щеше да вземе косми от венериния хълм. — Не мога да ви кажа дали тук е била контузена — каза тя. — Като гледам всичко това, вероятно е извършено след смъртта. — Тя раздели космите с гребена, за да му покаже. — След спирането на кръвообращението вече няма такъв ясен цвят, какъвто има след контузия на жив човек. Но даже леко петънце ще се разлага по-бързо, отколкото плътта около него. Като петно от натъртване на ябълка.

— Какво означава това според вас?

— Това означава, че каквото и да е правил той с нея, го е направил, след като вече е била мъртва — доктор Линг сложи гребена обратно в плика, затвори го и написа пояснителна бележка на лицевата му страна. — Окей — каза тя, — аз свърших.

Тя свали ръкавиците си и ги хвърли в чантата си. Провисналите млечни топчета латекс заприличаха на Франк на използван презерватив.

— Благодаря ви — каза той.

— Ще се видим на аутопсията, детективе.

Франк кимна и извади ръце от джобовете си. Пръстите му, свити в юмруци, бяха вкочанявали.

ПЕТ

Франк Дърбън седеше в бара пред чаша бира. От време на време барманът го питаше дали не се нуждае от компания за разговор или от още едно питие, но той всеки път поклащани отрицателно глава.

Даже кратък разговор щеше да е прекалено дълъг за тази вечер. Тази вечер той просто искаше да гледа хората, които идват и си отиват. Хубавите момичета, отразени в огледалото зад бара. Тези, които бяха още живи.

На мястото на престъпление винаги става нещо странно. То не е нещо, от което изпитваш отвращение или неприязън, щом го видиш. Странното е това, че изглежда напълно нормално. Подобно на убиеца, и ти гледаш на голото безлично тяло на жертвата като на суров материал, като възможност да проявиш своите професионални умения.

Но понякога има и нещо, което те кара повече да се вълнуваш, отколкото да оставаш безстрастен. Нещо инстинктивно, неконтролируемо и почти жестоко. Не е гняв или отвращение, а мимолетно чувство на жажда за кръв.

Както диво куче, което прогонва себеподобното си от своята храна, ти си близо до убийството, озъбен, с настръхнала коса, и нещо дълбоко в кръвта ти вика: „Това е мое, а не твое“.

За краткия миг, когато докторът повдигна омекналата ръка на Стела Воглер и мушна дървената клечица под белия обезкървен нокът, точно в този момент тази вечер Франк го почувства.

Той довърши бирата си и се изправи.

Знаеше, че не трябва да взима работата си вкъщи. Но работата идваше сама, неканена.

Когато пристигнеше в Бруклин Хейтс, обезобразеното тяло на Стела Воглер щеше вече да е там. Щеше да седи в неподредената кухня между планини от мръсни кутии за храна, взирайки се в мигация телевизор. Щеше да е проснато в долната част на леглото.

Честно казано, щеше да бъде доволен от компанията му.

Минаваше два след полунощ. Беси отдавна беше вкъщи и барманът се стараеше да склони Клер да тръгне с него. Когато в къщите се запалиха лампите, тя седеше в бара в очакване последните клиенти да се изтъркалят навън на снега; някои от тях още танцуваха като публика, напускаща шоу. Барманът, който се казваше Брайън, сложи отрова за хлебарки в средата на пода и включи алармата. Той все още беше по тениска и твърдеше, че не му е студено. Леко пийнали, те тръгнаха в снега към неговия апартамент. Влажните снежинки падаха от мрачното небе, сякаш бяха под водата, а снегът като планктон се плъзгаше към морското дъно. Дърветата се превърнаха в рифове, обраснали с пухкави сиви корали. Тяхното дишане се превръщаше в бълбукаща пара и изчезваше, като балончета въздух от дишането на ловците на бисер, сребърните струи се извиваха нагоре към далечната тъмнина на повърхността.

Когато стигнаха апартамента му, той се оказа по-голямо бунище, отколкото ѝ го бе описал; малко по-голям от матрак, заобиколен от купища дрехи за пране. Но изведнъж на нея ужасно ѝ се прииска да легне в леглото му, напълно облечена, за да бъде стоплена от това тяло, подобно на топлинен двигател, а той да я съблича под завивките дрешка по дрешка, докато тя се сгрее достатъчно, за да прави любов.

Тя се научи на всичко това, след като започна работа при Хенри. Не можеше да си обясни защо.

Така както не можеше да си обясни дали виковете, които издаваше сега, докато поемаше бармана в себе си, са истински, или фалшиви, или по малко и от двете.

ШЕСТ

На другата сутрин тротоарите бяха покрити с дебел слой мокър сняг, натрупан заплашително нависоко върху паркираните коли и казаните за боклук. Тук-там парата, излизаща от пътната настилка, бе направила разтопени дупчици в снега, лениво димейки в зимната слънчева светлина.

Клеър купи вестник от продавача в метрото, за да види дали споменават Беси в театралните рецензии. Споменаваха я. „Измежду участващите артисти, забележителни бяха изпълнението на Беси Херои — енергичната Овца, Раул Уолш — Мишката и Виктория Колън — малкото сексапилно Прасе“. Тя сгъна вестника на рецензията, за да я занесе вкъщи.

На втора страница имаше и нещо за някакъв труп, намерен в един хотел. Полицията не разкриваше никакви подробности.

Когато пристигна в малката къщичка от червено-кафяв камък, където делеше стая с Беси, съквартирантката ѝ още спеше, като купчина, покрита със спални завивки. Клер обаче я събуди, закачайки тоалета „Дона Карън“ в гардероба ѝ. Но първо изпразни джобовете си. Малка картичка падна на пода. Визитката на адвокатата.

— Безпокоях се за тебе — се чу гласът на Беси изпод юргана.

— Защо? Беше забавно.

— Глупости. Било е безсмислен секс с абсолютно непознат.

Клер се ухили.

— И това също.

— Това не е безопасно.

— Той ползваше презерватив.

Главата на Беси се подаде от завивките.

— Не безопасен секс, глупачке, а безопасен *живот*.

— Беси — каза спокойно Клер, — не мислиш ли, че понякога си параноичка? Имам предвид... какво, по дяволите, е *това*?

Тя повдигна нещо, което току-що намери в чекмеджето с бельо на Беси, повдигна го внимателно в случай, че беше заредено.

— А ти какво мислиш? Това е пистолет, Клер.

— Да, виждам. А какво прави при чорапогащите ти?

— Подарък е от баща ми.

— Но нали искаше за Коледа куклена къщичка?

— *Жизненоважен* подарък. В случай, че ми се наложи да се защитавам в големия лош град.

Клер внимателно върна пистолета в неговото скривалище. Извади пуловер, риза и някакви черни гамаши „Алайя“ и ги хвърли на леглото.

— Ето пак — каза Беси замислено. — Аз май трябва да застрелям човека, който открадна всичките ми дрехи.

Клер скочи в леглото:

— На кого му трябва модни парцалки, когато е звезда?

— Какво трябва да означава това?

Клер я погали с вестника.

— Рецензия. Заключение на ръководството. Ти си брилянтна. Енергетичен и забележителен принос в историята на мюзикъла. Ето и наема за три месеца. Извини ме, че се забавих.

Поставена пред дилемата вестник или пари, Беси грабна първо вестника.

Сега Франк имаше подкрепление от трима способни детективи, които щяха да работят по случая заедно с него: Фостър, Уийкс и Позитано. Покрай четиримата вече гъмжеше от проверяващи. Всички искаха да видят документите по делото и да чуят мнение по случая.

Документация. Франк едва сега започна с нея, като пишеше на компютъра на бюрото си рапорт за огледа на мястото на престъплението.

Той беше чул, че днес в полицейския колеж учат и машинопис.

Но можеше да се обзаложи, че не могат да те научат как да кажеш на човек, че жена му е била намерена мъртва и изнасилена в хотелска стая.

Със сигурност не можеха да те научат как да му го кажеш, ако той вече го знае.

* * *

— Сър, сещате ли се за някаква причина, поради която вашата жена е трябвало да резервира стая в хотел на една крачка от дома ви?

Кристиан Воглер поклати глава.

— Тя ми каза, че смята да отиде до сестра си — измърмори той.

Той бе висок, мургав мъж, косата му бе подстригана толкова късо, че по-добре да си беше обръснал главата; с такава фигура, която караше Франк да го смята за бивш боксьор-професионалист: торс, подобен на бъчва, върху тесни бедра; формата на тялото странно контрастираше с безукорния костюм с жилетка, обувки с връзки и копчета за ръкавели. Франк му даваше около четиридесет, четиридесет и една години. Малко по-възрастен от жена си.

Гласът на Воглер бе мек, той почти шепнеше, отговаряйки на въпросите им. Може би това бе последица от шока. Той току-що бе дошъл от моргата, където трябваше да идентифицира покритите с петна, като мрамор, останки на жена си. Патологът или нейният асистент бяха завързали врата на трупа с превръзка, закриваща следата от лигатурата, както завиват със салфетка бутилка с вино. Но даже и така Стела Воглер не беше приятна гледка.

Франк съзнателно бе планирал този разпит, възползвайки се веднага след това от момента на максимален шок.

— А вие — включи се Майк Позитано — къде бяхте *вие* преди три нощи?

— Работих до късно. В библиотеката — той сви рамене. — Стела замина. Нямаше смисъл да се прибирам у дома.

— Тя ви се е обадила — каза Франк. Той показа на Воглер компютърна разпечатка от хотела. — Тя ви се е обадила от стаята си. Това ли е вашият домашен номер?

— Да. Но аз не бях там.

— Е, това е другото нещо, което не можем да разберем, сър. — Позитано говореше много възпитано. — Виждате ли, съгласно този запис, тя е била на телефона близо три минути.

Мълчание. И след това:

— Сигурно е проверявала дали е имало обаждания. Нашият телефонен секретар може да се провери от външен телефон.

— Имало ли е някакви обаждания, когато се прибрахте вкъщи и проверихте?

— Имахме отделни гласови пощи.

Франк забеляза, че той използва минало време. От опит знаеше, че на роднините им трябва около една седмица, за да почнат да говорят за починалия по този начин.

— Или може да ви е *оставила* съобщение — предположи Позитано — посочвайки ви къде е отседнала.

Воглер бавно примига. Сега, когато Франк имаше време да го наблюдава, забеляза арогантния начин, по който високият мъж постоянно вдигаше втрещения си поглед, със сянка на презрение в студените си зелени очи.

— Нямаше съобщения.

— Ние можем да поискаме вашето устройство, за да го видят нашите специалисти — каза Позитано. Воглер се съгласи, като сви рамене и кръстоса крака. Обувките му бяха лъснати идеално. Франк се чудеше дали не са ръчна изработка.

— Мистър Воглер, някой видя ли ви в библиотеката? Някой, който може да свидетелства за вас?

— Там, разбира се, имаше хора, но аз не познавам никого от тях — той се взираше във Франк. — Вие не можете да мислите... Трябва ли ми адвокат?

Франк направи неопределен жест.

Докато Воглер се обаждаше на адвоката си, Позитано каза:

— Всяка минута се ражда човек.

— Всяка минута разбирам какво представлява поне един човек — допълни Франк.

— Смяташ ли, че той е извършителят?

— Рано е да се каже. Обаче той е прекалено спокоен за човек, сполетян от нещастие.

Позитано кимна.

— А какво ще кажеш за ПЗООП?

ПЗООП — Програмата за задържане на особено опасни престъпници е база данни, събрани от ФБР за намирането на серийни убийци при тяхното придвижване из страната. Трябва да попълниш

тридесет страници компютърна информация, само за да ти кажат дали твоето престъпление прилича на някое друго, което така или иначе още не е разкрито.

— Даже ако има достатъчно данни, ПЗООП няма да ни каже защо Стела Воглер е била в тази хотелска стая. Това е първото орехче, което ни предстои да счупим — Франк се изправи и внимателно изхвърли пластмасовата чаша със студено мляко в кошчето за боклук, за да не опръска панталона си. — Засега се справихме. Адвокатът на Воглер ще го посъветва да мълчи, докато дойде тук.

— А и след това, доколкото познавам адвокатите... — мрачно завърши Позитано.

Медицинският експерт сложи скалпела си на дясното рамо на Стела и внимателно я разряза надолу към центъра на гръдния кош. Тя трябваше да отмести гърдата, за да се получи прав разрез. След това отново направи разрез от другото рамо, за да могат и двете линии да се срещнат точно под ребрата. Оттам скалпелът продължи по права линия надолу под стомаха на Стела Воглер.

„Спортно тяло“ — помисли Дърбън. Мускулите на корема бяха стегнати. Затова ли са били часовете на шведската стена?

Пъпът ѝ, сложен и заплетен, като входно отворстие на въздушен балон. Скалпелът на патолога го срязва на две, продължавайки пътя си към половите органи.

Те бяха грубо избръснати, за да се види контузията, за която доктор Линг говореше на мястото на престъплението; следи на слабо разлагане под наболи светли косми. Доктор Линг проведе и вътрешно изследване, при което краката на трупа бяха вдигнати на екстензия, като в гротескна пародия на гинекологичен преглед, когато облечената в ръкавици ръка на патолога влезе вътре в него.

— Вагинално разкъсване с размери около седем и половина на два сантиметра — отбеляза тя. — Това е разкъсване, а не рана.

— За какъв вид инструмент става дума?

— Тук не става въпрос за инструмент. Разкъсването е с размера на човешки юмрук.

Франк почувства, че устата му пресъхва.

— Това може ли да е случайно? По време на сексигра?

— Съмнявам се. Природата е създала този орган за раждане на деца. Той трудно може да бъде увреден — погледите им се срещнаха. — Дойде доклад от лабораторията. Там е отбелязано незначително количество гликол стеарат при вземането на вагинална натривка.

— Какво е това?

— Това е съставка на крем за овлажняване. Предполагам, че е възможно убиецът да го е нанесъл с ръката си като овлажняваща смазка. Трябва допълнително да проверите в хотелската стая за тоалетни опаковки, за да видите дали не липсва някоя от тях.

— Ще го направим — каза Франк.

Сега, когато тялото беше измито, на вътрешната страна на бедрото се забелязваше малък кръгъл белег, не по-голям от десетцентова монета. Появи се релефно кръгче върху твърдата бяла тъкан, като излъскана месингова монета.

— Какво е това? — попита Франк. — Убиецът ли го е направил?

— Не. Този белег е отпреди години.

— Имате ли някаква идея как се е получил?

— Може би неправилно е слизала от мотоциклет и се е изгорила в капака на двигателя му. Или нещо е залепнало на кожата ѝ от някое барбекю; това е точно под линията на бикините. — Доктор Линг сви рамене и се върна към работата си.

Ножиците, с които тя разрязваше гръдния кош, бяха големи колкото градински, и ѝ костваше голямо усилие да ги затваря.

Франк застана отзад. Засега още нямаше миризма. Леденият въздух, който излизаше от бръмчащия грамаден климатик, струеше над главите им.

Патологът си сложи маската и извади от коремната кухина вътрешностите и безкрайните сиви тънки черва, между които имаше и други, по-ярко оцветени органи. От време на време с умело движение на скалпела тя изрязваше някой от тях и внимателно го подаваше на асистента си.

След няколко минути спря и тръгна към пейката, където бяха наредени изрязаните органи, очакващи следващата дисекция.

— Странно — каза тя, сваляйки защитната си маска. — Тук нямаме пълен комплект.

— Моля? Не ви разбирам.

— Липсва далакът. Не е много атрактивен орган. Единственото, което прави, е да създава червените кръвни телца, но не бихте искали да останете без него, нали?

— Той... взет ли е?

— Мисля, че може да се допусне като вариант. Няма операция, която може да обясни отсъствието му.

Патологът и детективът се спогледаха за кратко. Каквото и да искаше да каже всеки от тях, за каквото и да мислеха, тук не беше нито мястото, нито времето да го разискват. Доктор Линг се върна при тялото и продължи да се занимава с гръдния кош, като го разсичаше и разрязваше. Когато тя се изправи, Франк можа да види цялата картина на дисекцията до бялото на гръбначния стълб.

„Изглежда професионално“ — помисли той.

Доктор Линг застана до главата и направи разрез през слепоочието. Тя свали парче кожа, откривайки част от черепа с цвят на слонова кост, направи го по-перфектно от камериерка, оправяща легло.

— Сега трябва да излезете — каза тя, като пак си сложи маската. — Можете да гледате през прозореца.

Близо до нея на масичка с колелца бяха подредени комплект електрически инструменти. Тя избра дисков циркуляр със ситни зъбци и натисна бутона. Чу се стържещ звук от електромотора, който направи невъзможен по-нататъшния разговор. В следващия миг из въздуха се завъртя вихрушка от костен прах.

СЕДЕМ

Клер казва:

— Аз съм в кутията.

— Кой те сложи в кутията?

— Баща ми.

— Какво още има в кутията? — младият мъж, който задава въпроси, седи срещу Клер, плътно до нея, краката му са преплетени в нейните.

— Плъх — отговаря тя.

— Какво носи плъхът?

Тя се замисли само за секунда:

— Диамантен пръстен.

— Откъде е този пръстен?

— От една прекрасна жена.

— Какво още има плъхът?

— Нож.

— Къде забива този нож?

— В корема ми.

— Какво излиза от дупката?

— Сняг.

— Какво става със снега?

— Баща ми го пие.

Прекосявайки стаята за репетиции, Пол плесна с ръце и ги прекъсна:

— Не е лошо. Но, Клер, ти пак мислиш прекалено дълго. Колко пъти да ти казвам? Не мисли, просто кажи първото, което ти дойде на ума.

— А не може ли да направят повече с идеята за кръга? — предложи друг студент. — Иначе упражнението изглежда донякъде провалено в този момент.

— Аз съм съгласен — каза Пол. — Разменете си местата, Клер. Ти ще задаваш въпроси на Кейт.

Актьорският клас се провежда в голяма отделна репетиционна стая близо до университета. Присъстват около дузина студенти и Пол.

Тя си спомня прослушването при него преди четири месеца. Тези курсовете бяха най-доброто от всичко и със страшно много желаещи. Даже и да можеше да плати непосилната такса, знаеше, че влизането в този клас щеше да бъде много трудно.

Беше подготвила монолог — Брехт или Тенеси Уилямс, от известни литературни произведения — и седеше нервна навън пред стаята на прослушването, встрани от Лафайет, очаквайки реда си заедно е всички очарователни нюйоркски красавици, самоуверени, стройни същества, отблъскващи я с поглед. Когато най-сетне редът ѝ дойде, тя влезе в стаята за репетиции, намирайки я абсолютно празна, само с едно човече, подобно на джудже, в черна тениска. Той седеше на единствената мебел в стаята — бяла маса, като си играеше с пластмасова лъжичка за кафе.

Тя назова името си и той се направи, че го пише с лъжичката върху масата. После погледна лъжичката, сякаш се учудваше, че тя не пише. Потапяйки я във въображаема мастилница, той я изтръска в Клер.

Тя веднага вдигна ръце към очите си и избърса с пръсти въображаемото мастило. Той кимна.

— Окей — каза ѝ. — Приета сте. — Извади истинска писалка и записа нещо.

— Само това ли е?

Изглежда това му се стори забавно.

— Защо? Искате да продължим и да видим дали мога да намеря причина да не ви приема?

Тя сви рамене, а той каза:

— Добре. Класовете започват с началото на семестъра. Тогава ще се видим.

Тя пое дълбоко въздух.

— Има нещо, което трябва да ви кажа. Аз нямам тук постоянно жителство. Искам да кажа, че нямам зелена карта или нещо подобно. Даже не съм студентка в университета.

— Но можете да играете, нали? — попита Пол.

Тя сви рамене.

— Мисля, че да.

— Тогава играйте, сякаш вече сте студентка. Ако не греша относно вас, това е най-малкото, което можете.

* * *

В първия ден на занятията Пол им предложи да играят сцена от „Хамлет“. По мнение на Клер състудентите ѝ се представиха доста добре. След това Пол ги накара да повторят същото, като балансират с дръжки от метли на пръстите си. В усилието си да запазят равновесие, те объркаха сцената, грешаха и се спъваха на непознатите думи.

Накрая Пол ги събра край себе си.

— Нека да ви кажа нещо. Това, което правихте в началото, не беше игра. Беше *преструвка*. Вие копирахте това, което сте виждали други артисти да правят, а то не беше ваше. Ето защо не можахте да го повторите, когато се наложи да се концентрирате и върху друго. Актьорството е да *правиш*...

— Това ли е Методическият клас? — попита един от студентите.

Лека досада мина по лицето на Пол.

— Никога повече не искам да чувам тази дума. Това предполага наличие на някои правила или формули. Станиславски е казвал: „Изживей момента“. Това е целта ни.

Днес те завършиха с импровизирана история, в която санитарите бяха взети за неврохирурзи и оперираха любовницата на президента. Клер лежеше на пода в ролята на любовницата. „Неврохирурзите“ тъкмо решаваха да заменят мозъка ѝ, който бяха повредили от небрежност, с един от техните мозъци, когато някой се намеси в сценката.

Тя видя висок човек в дълъг кафяв шлифер, целия в сняг. Той спря и каза: „Клер Роденбург?“, без да се обърне към никого определено, но го каза по такъв начин, който моментално показваше, че е ченге.

— Вие не можете да я вземете! — изкрещя единият от „хирурзите“. — Тя няма мозък.

Гримаса на отвращение мина през лицето на полица. Той погледна надолу, право към Клер.

— Мис Роденбург?

— Тя е много добра приятелка на президента — каза другият „хирург“. — Внимавайте с нея.

Тя забеляза, че той не се вълнува от тези сюрреалистични глупости. Само извади картата си, протегна я надолу, за да може тя да я види, и каза:

— Детектив Франк Дърбън. Защо да не си направите една почивка?

Съседната стая беше свободна. Вътре имаше няколко пластмасови стола. Тя седна, обаче детективът остана прав.

— Простете, че така нахлувам в следобедна ви — каза той.

Тя започна да се досеща защо е дошъл.

Адвокатът, когото бе „обработила“, се е оплакал.

— Вижте, нека по-добре аз да ви обясня.

— Дали не греша, че вие понякога работите с Хенри Малори? — внезапно попита той.

— Да.

— В какво по-точно се изразява това?

— Следя дали мъжете... нали разбирате, дали те имат намерение да изневерят — нервно отговори тя, като докосна косата си. — Неговите клиентки ми плащат да провокирам съпрузите им...

Детективът изтегли една снимка в прозрачен найлонов плик и ѝ я показа:

— Познавате ли тази госпожа?

— Да, познавам я — отговори тя. Трябваше да прикрие изненадата в гласа си, защото това не беше съпругата на адвоката, а свършено друга клиентка отпреди седмица.

— Знаете ли как се казва?

— Мисля, че Воглер — каза тя колебливо. — Стела Воглер.

— Според мистър Малори тя е ваша клиентка.

— Да, така е.

— Защо се е обърнала към агенцията ви?

Клер му разказа всичко, което помнеше. Не беше много.

— Стела се безпокоеше за съпруга си Кристиан. Те бяха женени от две години и за това време той много се променил. Тя обясняваше, че криел от нея къде ходи. Излизал неочаквано, без да дава обяснения.

Друг път бил уклончив и не отговарял на въпросите ѝ. И въпреки че винаги проявявал чувство за собственост по отношение на Стела, напоследък станал безразличен към нея и я намразил.

Позната семейна история. Клер едва започна да работи при Хенри, а имаше чувството, че вече я бе чувала хиляди пъти преди това.

Сега детективът бързо записваше в тефтера си.

— И така, помолиха ви да се... хм... срещнете с мистър Воглер. Как протече срещата?

— Ами, това беше много необичайно...

— В какъв смисъл?

— В такъв, че той не се интересува от мен...

Франк допря химикала о зъбите си.

— Често ли се случва това?

— Не. Всъщност беше за пръв път. Обикновено аз съм... добре де, обикновено успявам.

— Мога да си представя — каза той.

Настъпи неловко мълчание. Тя гледаше в пода. Полицаят се покашля.

— Разкажете ми — каза той — *точно* какво се случи.

Барът бил голямо, спокойно място, предна стая на стара търговска къща. Едно от тези заведения, които тя не посещавала поради финансовите си възможности.

Съпругата на Воглер ги беше осведомила, че той често посещава този бар. Понякога работел в обществената библиотека, а барът се намира на пътя му за къщи. Винаги сядал на едно и също място, изпивал чаша червено вино и четял книга.

Те се уговорили със Стела да го предупреди, че щяла отсъства две денонощия от града, така че ако той поискал да кривне зад гърба ѝ, да има удобен случай. За целта тя щяла да отседне временно в един хотел в горната част на града.

— В „Лексингтън“ ли?

— Да, там.

Франк записваше всичко това, кимайки замислено.

Клер поръчала питието и седнала на бара, близо до мястото, където седял Воглер. След кратко време забелязала, че той вдигнал глава да я погледне.

Тя отпивала от питието си и чакала.

Била на третата си чаша „Върджин Мери“ преди да си даде сметка, че чакането не вършело работа.

В един момент той станал от масата си и тръгнал към бара, прекосявайки нервно с големи крачки залата към нея. Но това било само за да развали пари за телефон.

— Колко време говори по телефона?

— Не много. Малко повече от минута.

— Окей. Продължавайте.

Докато го нямало, тя небрежно приближила масата му и взела книгата, която четял. Била стихосбирка на френски език.

Когато той се върнал, тя започнала да се оправдава:

— О, извинете. Ваша ли е?

— Да — отговорил той грубо. Сякаш над главата му имало надпис „Не ме безпокойте!“.

Тя погледнала заглавието. „*Les Fleurs du Mal*“.

— Това значи „Цветя на злото“. Нали така?

— Да, така е — той посегнал да прибере книгата и само за миг тя успяла да погледне в очите му. Кристиан Воглер имал зелени, като френско грозде, очи с ириси, очертани като с въглен.

Тя си наложила пак да погледне книгата.

— „J'ai plus de souvenirs que si j'avais mille ans“^[1] — прочела на глас.

Той примигнал учудено.

— Имате хубаво произношение.

— Учих малко френски в училище. Но това е трудно „... гробище от пирамиди... не...“

— На другата страница има превод. Ако наистина се интересувате...

Тя обърнала страницата.

— Да, тука е — тя започнала да чете със своя трениран глас, като правела паузи и почивки.

*Колко спомени — сякаш съм вечност живял.
И огромния шкаф — в чекмеджета побрал
непотребни билети, писма, мадригали,
тежки кѳдри в квитанции стари заспали —
няма повече тайни в моята тѳжна глава.
Пирамида, дълбок мавзолей е това
с много повече мъртви от братска могила.
Аз съм гробище — там под луната унила
угризения — червеи — плъзват, пълзят,
мъртѳвците ми скѳпи остават без плѳт.
Аз съм стар будоар, пѳлен с рози изтлели;
сред разкопки от моди отдавна умрели
дремат тѳжни постели и бледен Буше
и въздишат с парфюма на празно шише.*

Тя направила пауза и погледнала към Воглер. Той съсредоточено я гледал.

— Моля, продължавайте.

Клер свила рамене и продължила:

*Няма нищо по-дълго от дни окуцели,
под товара на мокрите зимни парцали
пак Досадата — плод на пресита — гнети
и безсмъртие с ужас предричаш ѳ ти.
И потѳваш след миг, о материя жива!
След ужасните вихри гранитѳт почива,
вдѳн мъгливата знойна Сахара смирен —
Сфинксѳт грохнал избяга от светския плен
и — забравен на картата, горд, недоволен —
пее само в лѳчите на залеза болен.^[2]*

Мълчанието се проточило. Докато тя четяла, Кристиан Воглер бил притворил очи. Сега той пак ги отворил, като я гледал с безразличие.

— Това е като празнота — казала тя в тишината. — Какво означава това?

Тогава тя забелязала фотографията на гърба на книгата.

— О, това сте вие. „Превод и предговор от Кристиан Воглер“. Вие сте поет.

Той поклатил глава.

— Преводач. Само в свободното си време.

— За какво пише той? — попитала тя, за да продължи разговора.

— За нищото. За самия себе си.

— Сигурно, но защо е написал такава особена поема?

— Ами — замислил се за миг Воглер, — имал е сложен любовен живот.

— Звучи ми като момче за мен. — „Внимавай, момиче. По-леко.“

— Бил е увлечен по две жени — Воглер се огледал около бара, сякаш подреждал мислите си. — Възможно е обаче думата „увлечен“ да не е съвсем точна. Едната била проститутка, чернокожа, която той наричал „*Venus noire*“, неговата Черна Венера. Другата била с изтънчена светска красота, жена на негов приятел. Казвала се Аполони Сабатие, но биографите му я наричат „*Venus blanche*“ — Русокосата Венера. Проститутката го обичала и той бил нейният любовник, но той бил влюбен и във „*Venus blanche*“.

— Любовен триъгълник.

— Нещо такова.

— И какво се е случило?

— Той написал огромно количество еротични стихове. Казвал, че иска да направи нещо напълно ново, да създаде красота, лишена от зло. В стиховете му бегло се споменават всички видове перверзни, но ефектът е слаб. Той ги изпраща анонимно на „*Venus blanche*“. Рано или късно тя разбира кой ги е писал и му предлага да спят заедно. За нея това не е било голям компромис, защото била спала с много от приятелите на мъжа си. С Бодлер са били заедно само една нощ.

— Изоставила ли го е?

— Не. Никой не знае какво се е случило. Единствената следа е писмо с отказ, което той ѝ изпратил на следващия ден. Писал ѝ, че предпочита да я запомни като богиня, а не като жена.

— Някои хора не обичат да бъдат обвързани. А вие?

Това било грешка, прекалено явна, прекалено тъпа. Тя разбрала това в момента, когато изговорила тези думи. Кристиан Воглер се изправил.

— Трябва да тръгвам — промърморил той, като се оглеждал наоколо.

— Но, моля ви, аз исках да ви попитам нещо. За... ох... — Тя хвърлила поглед на страницата — за Бодлер. Къде мога да намеря вашия превод? Звучи толкова интересно и...

— Задръжте книгата — той извадил пари да плати на сервитьорката.

— Да я задържа? Вижте, защо да не ви дам моя номер и...

— Адресът ми е вътре на корицата. Изпратете ми я, щом я прочетете.

— Сигурен ли сте? Няма да ми отнеме много време.

— Няма проблем — казал той, като обличал сакото си.

— Мога ли да ви почерпя едно питие? — попитала тя безнадеждно.

Той спрял. За кратък миг очите му я огледали с любопитство.

— Приятно ми беше да поговоря с вас — казал той. После си тръгнал, а тя останала, изпращайки в празното пространство закъснели въпроси.

— Мислите ли, че се е върнал на работа, след като излезе? — попита скептично франк.

Клер сви рамене.

— Откъде мога да знам?

— А мисис Воглер? Как реагира тя, когато ѝ разказахте?

— Очевидно удовлетворена. Успокоена. Щастлива.

— Плати ли ви?

— Разбира се. Защо не?

— Намерихме у нея голяма сума пари в брой — каза той направо и очите на Клер се разшириха.

— Искате да кажете... че тя е мъртва?

Дърбън кимна, наблюдавайки реакцията ѝ.

— О, Боже — каза тя ужасена. И попита: — Как?

— Смятаме, че е убийство.

— Това е ужасно!

Той я накара да повтори всичко три пъти и едва тогава прибра бележника си.

— Последен въпрос. Какво стана с книгата?

— С книгата?

— Със стихосбирката. Върнахте ли я?

— Мисля, че е някъде в апартамента ми.

— Добре, възможно е това да не е много важно — каза той, като ставаше. — Просто не я изхвърляйте. Окей?

[1] „Колко спомени — сякаш съм вечност живял“ (фр.) — цитат от Шарл Бодлер от „Цветя на злото“, превод на Кирил Кадийски в сборника „Трима френски поети“, София, 1978 г. — Б.пр. ↑

[2] Превод Кирил Кадийски. — Б.пр. ↑

ОСЕМ

Франк Дърбън въздъхна и се облегна на ергономичния стол, инсталиран пред компютъра му. Столът го караше да седи така, сякаш коленичи пред „великия бог“ — Документацията.

Той завърши почти двадесетина страници с опознавателни данни на ПЗООП. Независимо от стола, кръстът го болеше.

В края на работата си той натисна бутона за изпращане на информацията. За кратко компютърът на главното управление на ФБР във Вирджиния сканира доклада и го сравни с тридесет хиляди други доклади за неразкрити престъпления от цялата страна.

Статистически е по-вероятно да попаднеш на търсения престъпник, като забодеш карфица в телефонния указател.

Освен това с карфицата щеше да стане по-бързо.

На монитора се появи следното:

Благодарим за вашето съобщение. Според нашата база данни <едно> предишно съобщение посочва възможна прилика.

Неочаквано заинтригуван, Франк натисна копчето за следващата операция. Но вместо да му посочи подробности, компютърът го информира:

За да получите достъп до информация от файл FG554/ny/348, се обърнете към доктор К. Лайтмън от Центъра за изследване на човешкото поведение при ФБР, Куантико, Вирджиния.

* * *

Когато Клер се върна вкъщи, Беси се готвеше да тръгва за театъра. Тя сменяше каналите на телевизора с глава, увита с хавлия.

— Как мина денят? — попита Беси, когато Клеър постави покупките на барплота.

— Беше лош ден — Клер разказа за идването на полицая и за убитата клиентка. — Чувствам се странно — завърши тя.

— Освен персонала на хотела, предполагам, че аз и Хенри сме последните хора, които сме видели госпожа Воглер жива.

— Воглер ли каза?

— Да. Защо?

— Сега го показаха по новините — тя натисна дистанционното. — Ето тук.

На екрана се появи висок плешив мъж с тъмно уморено лице, който говореше пред цяла батарея от микрофони. Осветяваха го фотосветкавици.

— Това е той — каза Клер. — Ще усилиш ли звука?

Когато звукът се усили, те чуха как говореше с тих глас, почти шепнеше:

— ... благодарен за всяка помощ, за всяка помощ въобще, която може да бъде оказана на полицейското управление в Ню Йорк. — Той млъкна, примигвайки като нощна птица срещу подновената атака на светкавиците. Униформеният полицай, седящ до него, посегна към микрофона.

— Пресконференция — каза многозначително Беси. — Знаеш ли какво означава *това*?

— Че правят изявления за пресата?

— Не, глупачке. Те мислят, че той го е направил — тя погледна с раздражение нищо неразбиращата Клер. — Боже, толкова си *наивна* понякога. Когато полицията мисли, че съпругът го е извършил, но адвокатът му им пречи да му задават трудни въпроси, те го карат да дава пресконференция, за да могат журналистите да му ги зададат вместо тях. Следващият път, когато го видиш по телевизията, той ще е с качулка на главата.

Клер поклати глава.

— Не и него. Той беше щастливо женен мъж, помниш ли?

— Не ми говори глупости — каза Беси, бършейки косата си с хавлията. — Такова нещо просто не съществува.

На следващия ден Клер отиде при Хенри. Той се бе отказал от двестаграмовите шишенца бърбън. Вместо това покритата му с тъмнокафяви петна ръка стискаше еднолитрова бутилка „Уайлд Търки“.

Щом видя Клер, той я скри в чекмеджето.

— Клер — каза той. — Какво мога да направя за теб?

Не заваляше думите, но тя знаеше, че това е просто тренираният глас на стария артист. Той щеше да се строполи, но нямаше да развали дикцията си.

— Полицията беше при мен, Хенри.

Той посегна и пак отвори чекмеджето.

— Ще пийнеш ли?

— Да — прие тя.

Като търсеше чаши, той се обърна към нея.

— Изглежда скоро няма да има работа, Клер. При мен също идваха полицаите. Не бяха много впечатлени. Изглежда, че за проследяване на хора без тяхно разрешение ще се изисква съдебно постановление или лиценз, или нещо подобно. В бъдеще май ще издирвам изгубени домашни любимци.

Той наля по малко и изпи своята чаша до половина.

— Страхувам се, че няма да има нужда от актьорски данни за тази работа.

— Уволняваш ли ме, Хенри?

— Не, разбира се — той направи жест с чашата си. — Антракт. Завесата спуска. Яде се сладолед. Ние ще се върнем Клер.

Тя знаеше, че той изобщо не си вярва.

ЧАСТ ВТОРА

Жена ми мъртва е. Свободен!

Шарл Бодлер,
„Виното на убиеца“

ДЕВЕТ

Времето минаваше.

За известно време убийството в „Лексингтън“ стана *cause célèbre*^[1]. Когато подробностите попаднаха в пресата, го бяха раздухали от вестникарите; разнасяха се по барове и офиси из целия Ню Йорк.

След това една сапунена мегазвезда беше фотографирана в садо-мазо клуб. Тунелът „Линкълн“ беше затворен за ремонт, а президентът изпрати войска в Антигуа.

Животът продължаваше.

Беси, чийто баща стана важна клечка в петролния бизнес, малко улесни Клер с плащането на наема. Понякога тя сервираше в барове, където се нуждаеха от помощ в отпускарския летен сезон. Марси ѝ даде телефона на един човек, който наемаше екзотични танцьорки. Засега се оправяше по някакъв начин и без да му се обажда.

Засега обаче едва успяваше. Скоро трябваше да започне и актьорският клас.

Стаята е пълна със слънчева светлина. Те лежат на пода, във формата на морска звезда. Цялата група е там, главите им се докосват и се взират в тавана.

Някъде отблизо тя чува гласа на Пол:

— Това е много стара игра. Почти ритуал. Тя се нарича „Историята се разказва сама“.

— Ето как става. Ние започваме да отмерваме някакъв ритъм с ръцете си по пода и при всеки удар всеки от вас добавя по една дума към историята.

Някой попита:

— За какво е тази история?

Пол отговори:

— Не знам. Там е работата. Историята вече е готова. Това, което трябва да направим, е да я пуснем на свобода.

Последните няколко месеца упражненията ставаха по-трудни. Пол ги караше по цели дни да назовават нещата с погрешни имена, за да види какво се получава. Заставяше ги да импровизират странни екстравагантни образи — търговци с куфари, пълни с плетени пуловери от хипопотамска вълна, войници, въоръжени с невидими автомати. После ги изпращаше на улицата в качеството си на тези герои да заговарят минувачите и да им предлагат стоките си. За свое учудване Клер откри, че минувачите обикновено слушат с удоволствие. Или тя ставаше по-добра в това, което правеше, или минувачите полудяваха с настъпването на лятото.

— Хайде да продължаваме — каза Пол и започна да пляска с дланите си по пода. Първо с едната, после с другата. Бавен отсечен ритъм.

Постепенно всички го подхванаха.

— Имало — започна той.

Миг след удара се обади актьорът отляво на Пол:

— Едно.

— Време.

— Една.

Сега бе нейният ред. Не мисли — играй. Макар че нямаше време за мислене, неуморимият ритъм, отмерван с ръце, я тласкаше да каже първото нещо, което ѝ дойде на ума.

— Принцеса — каза тя.

И историята тръгна напред, набирайки инерция с всяка обиколка. Получи се приказка за един принц, който се влюбил в статуята от градината си.

Следващият път Пол направи играта по-трудна. Тези, които се колебаеха — отпадаха. А ритъмът ставаше по-бърз всеки следващ кръг.

Този път той не започна с познатото „Имало“. Историята, която измислиха, беше странна, великолепна мрачна фантазия за едно малко момиче, което живее в гробище сред гарвани и врани.

Един след друг актьорите се объркваха, ругаеха и се изправяха на крака.

Но не и тя.

И ето че останаха двамата, Клер и Пол, легнали под прав ъгъл на пода на репетиционната зала; ръцете им пляскаха три пъти по-бързо, думите извираха толкова начесто, сякаш тя ги знаеше наизуст.

Тя се чувстваше като полудяла, въодушевена, запленена. Сякаш беше говорител на друго лице, като господарка на дух вуду.

Сега тя разбра. Не мисли — играй.

Накрая Пол спря, а тя лежеше на пода, преживявайки отново чувствата си.

Като се подпираше, Пол се изправи и погледна Клер с усмивка.

Групата чакаше мълчаливо. Тя вдигна глава и се огледа.

Обикновено в края на упражнението те аплодираха.

Тук беше и инспектор Дърбън, който внимателно я наблюдаваше. Изглеждаше уморен.

— Мис Роденбург, може ли да поговорим? — попита той.

Тя го заведе до барчето в стола на института. Край тях седяха студенти по двама-трима, приказваха или четяха.

Беше прекалено топло за кафе и тя взе по една диетична кола от автомата.

— Америка — промърмори тя — страната на ниските калории.

Той не се усмихна. Тя пак забеляза колко беше уморен.

— Мис Роденбург — каза рязко той, — бих искал да направите нещо за мен.

Тя сви рамене.

— Какво?

— Ние се връщаме назад към вече известни факти. Пак проверяваме свидетелските показания, гледаме да не сме пропуснали нещо при първоначалния преглед.

— Нали никого не сте арестували? Следих вестниците.

— Много хора отпаднаха при разследването. В медиите имаше апел към другите гости на хотела да се обадят. Приблизително всичките четиристотин двадесет и шест бяха намерени. Не сме безделничили.

— Извинете. Нямах това предвид.

— Цялата ни работа бе фокусирана върху един човек — каза той.

— Мога ли да попитам кой е той?

Този път той сви рамене.

— Съпругът ѝ? — опита се да отгатне тя, като си спомни какво ѝ каза Беси за пресконференцията.

Той я погледна, сякаш се чудеше колко може да ѝ довери, накрая се наведе по-близо към нея.

— След апела по телевизора установихме контакт с една млада жена, която познавала Кристиан Воглер преди той да срещне Стела. Те даже са били сгодени. Тя е скъсала с него.

— Защо го е направила?

— Не ѝ харесвало това, което я карал да прави. С елементи на насилие. Тогава започнала да се събужда сутрин с главоболие и необясними белези по тялото. Това продължило, докато веднъж тя се събудила през нощта и видяла, че е гола. Воглер бил съблякъл нощницата ѝ, бил я положил напреко на леглото и я заобиколил със свещи. Запомнила само това преди отново да изпадне в безсъзнание. Смята, че той я е дрогирал с „Рохипнол“ и я използвал в някакъв пасивен сексуален ритуал.

Клеър направи гримаса.

— Защо не го арестувахте?

— Момичето не направи оплакване навреме. И ако този я е дрогирал, това, което е видяла, може да се окаже халюцинация. Една силна адвокатска защита в съда ще я направи на нищо.

Той пъкна пръстите си в отвора на кутията с кола и започна да го разширява.

Клер направи безпомощен жест.

— Какво мога да направя аз?

— Можете ли пак да си припомните разговора с него? Стихотворението и така нататък?

— Естествено. Много често си го представям оттогава.

— Ние имаме човек, който се занимава с миналото на Воглер, с неговата самоличност и всичко свързано с него. Психиатър. Бихте ли дошли да поговорите с него?

— Кога?

— Нека да е сега.

— Добре, но... — тя се поколеба и погледна назад към залата за репетиции. Когато той пак заговори, гласът му беше твърд.

— Това е много важно, Клер.

Направи ѝ впечатление, че я назова с малкото ѝ име.

— Това е защото... как мога да бъда полезна? Той въобще не се интересува от мен и няма какво да ми каже.

— Защо си тръгна той?

— Какво?

— Воглер. При разговора с него сте забелязали, че той сякаш е бързал за някъде. Ето това ме смущава. Защо ще бърза да си тръгва за вкъщи, когато жена му я няма? Защо ще прекъсва разговора си със симпатично момиче в бара, което му говори за френска поезия, сякаш тя върши нещо нередно?

— Мисля, че му дотегнах.

— Добре, възможно е. Това е първата версия.

— Коя е втората?

— Може би той е прекъснал разговора, защото е сметнал, че е казал прекалено много.

Те взеха такси. Франк посочи адреса в Куинс. Шофьорът — пуерториканец — помоли да му показват маршрута, щом минат на другия бряг на реката.

— Нелегални имигранти — промърмори Франк под носа си.

Тя почувства, че я гледа.

— Ето — каза той, като извади едно листче хартия от джоба си и ѝ го подаде.

Тя го разгъна. Беше фотокопие на нейната имиграционна карта с изтекъл още миналата година срок. Цел на визитата: туризъм. Продължителност на визитата: шестдесет дни.

— Имам по-хубави неща, за които трябва да се безпокоя — каза той.

— А ако не се бях съгласила да дойда с вас, щяхте ли да имате още от тези хубави неща?

Той сви рамене.

Шофьорът изключи климатика, за да пести гориво. Седяха и се потяха на седалките от изкуствена кожа, докато пристигнат.

[1] Cause célèbre — (фр.) нашумял случай. ↑

ДЕСЕТ

Ниска, дълга сграда, още един грозен офис на улицата, пълна с грозни офиси, и полупразен паркинг. Но тя забеляза, че това е единственият офис в сградата без емблема на компанията.

Той я записа на рецепцията и я поведе надолу по дълъг влажен коридор. Имаше слаба миризма, която тя веднага почувства.

Миришеше на болница.

В края на коридора ги посрещна огромна черна жена, която прошепна нещо на Франк.

— Насам — каза той и отвори вратата.

Стаичката беше малка и гола, като килия. На металната масичка имаше нещо подобно на портативен телевизор.

Франк го включи. Тогава тя разбра, че не беше телевизор, а монитор за предаване в ограничен периметър. Образът беше на „снежинки“. Първо си помисли, че гледа нещо, заснето по-рано в същата стая. Мебелите бяха същите. После забеляза, че стаята на екрана е по-голяма от тази, в която бяха.

Франк нагласи джойстика и картината се задвижи.

— Камерата е от другата страна на тази стена — каза той, като усили звука.

Сега тя разбра, че това е стая за наблюдения.

В другата стая имаше двама души. Елегантно облечена жена към четиридесетте, със завързана отзад коса и двадесетгодишен мъж, с хитро лице на невестулка. Те се гледаха един друг.

— Как съм облечена? — пита жената. Гласът ѝ е нисък и дрезгав. Глас на пушач.

— С бикини — смотолеви мъжът. — Бели бикини. И пола. Къса пола. Блуза, която се закопчава.

Това не беше вярно. Жената беше с костюм. Клер погледна към Франк за обяснение, но той само кимна към екрана.

— Къде съм? — попита жената.

Мъжът отговори:

— На спортна площадка.

— Виждаш белите ми бикини под полата?
Той кимна рязко.
— И това как те кара да се чувстваш? — попита меко тя.
Той облиза устните си.
— Възбуден.
— Приятно е, нали?
— Да — прошепна той.
— Аз се обръщам. Виждам колко си възбуден. И тогава какво?
— Усмиваш се.
Тя кима.
— Естествено. Усмивам се.
— Знаеш как ме караш да се чувствам. Желаяш го толкова,
колкото и аз.
— И...?
— Хващаш ме за ръка и ме водиш зад храстите.
Той преглъща.
— Ти носиш бели чорапи. Виждам, че са мръсни. По тях има кал.
Нали ти казах, че ще се изцапат?
— Аз съгласна ли съм?
— О, да — той леко се усмихна. — Съгласна си, защото го
искаш.
Естествено.
— Повдигам краката ти: първо единия, а после другия, за да ти
сваля обувките и късите ти бели чорапки. Краката ти са голи и много
гладки. Виждам малките ти бели бикини над тях.
— После какво?
Той изсумтява.
— После ти се уплаши. Мислиш си, че това ти е достатъчно. Не
си сигурна, че искаш да продължиш.
— Съпротивлявам ли се?
— Да, съпротивляваш се, но слабо. Аз те хващам за врата, за да
спра съпротивата ти. Вратлето ти е толкова тънко, мога да го обхвана с
едната си ръка. С другата смъквам гащичките ти.
— Още ли се съпротивлявам?
— О, да. Това е добре. Кара ме да се чувствам силен. И когато
спреш да се съпротивляваш, когато се отпуснеш...
— Да?

— Ти лежиш с разтворени крака и аз изваждам пениса си.

— Да — въздъхва тя. — Твоят penis...

— Нанизвам те на него, но е тясно и аз натискам, докато въртиш главата си от удоволствие.

— Продължавай — казва тя.

— Пак обвивам пръсти около врата ти, сякаш обхващам пениса си, моя собствен огромен penis. И се извивам, и натискам, и на теб ти харесва.

— Още — прошепна тя. — Още.

— Аз те клатя и яздя и се чувствам така...

Ръцете му се бяха вкопчили в облегалката на стола. Тялото му потръпваше и се свиваше в конвулсии. Клер даже се усъмни, че столът е включен към електрическата мрежа.

След това тя забеляза, че той свършва в панталона си.

Главата му клюмна.

— Слушай ме — каза жената. Гласът ѝ бе променен. Не беше вече съблазняващ, а отривист и повелителен. — Аз ще броя обратно, като започвам от „пет“. Щом стигна до „две“, ще се събудиш.

Мъжът размърда глава. Той стенеше.

— Когато се събудиш, ще помниш всичко, което си ми казал. — Тя брой от „пет“ до „едно“. — Пийни си вода — каза му презрително.

Мъжът посегна към чашата си. Той потръпна. Друг мъж, очевидно санитар, който досега беше седял неподвижно извън обсега на камерата, се приближи и му помогна да се изправи.

— Ще дойда след малко да го видя — каза жената. — Поставете го под наблюдение, да не посегне на живота си.

Франк натисна бутона и мониторът изгасна, а образът се сви в ярка бяла точка по средата на екрана.

— Това е д-р Констанс Литмън, с която искам да те срещна.

В действителност беше по-слаба и уравновесена, отколкото изглеждаше на монитора. Тя поздрави Клер и кимна на Франк с колегиална фамилиарност.

— Този мъж — каза Клер, все още шокирана. — Той наистина ли е убил онова момиче?

Д-р Литмън поклати главата си.

— Не, беше само фантазия.

— Слава Богу!

— Но ще го направи — каза сухо тя. — Когато излежи присъдата си, той ще малтретира сексуално някое дете или ще убие някого. Освен ако не бъде лекуван или първо не се самоубие. А сега — д-р Литмън седна зад бюрото си, затвори една папка и отвори друга. — Кристиан Воглер.

Тя започна да чете от папката. Докато четеше, извади цигара от кутията „Мерит“ и я запали. Накрая затвори папката.

— Добре — каза тя, — разкажете ми за Воглер.

Клер разказа още веднъж историята за срещата си с Воглер. Д-р Литмън я гледаше през цигарения дим.

— Благодаря ви — каза тя, когато Клер завърши. — Бяхте ми много полезна. Свободна сте.

— Кони — настойчиво се обърна към нея Франк.

— Тя не е права — спокойно каза психиатърката.

— Клер, би ли ни извинила за минута? — попита Франк.

Клер излезе да почака в предната стая, където секретарката на д-р Литмън безразлично я погледна и пак съсредоточи вниманието си върху клавиатурата пред монитора.

Клер продължи да чака. След малко секретарката взе купчина документи и излезе с люлееща се походка.

Клер се шмугна в стаята за наблюдение и включи монитора. Не използва джойстика, защото движението на камерата щеше да ги предупреди. Така че тя не можеше да ги вижда, но можеше да чуе за какво си приказват.

— ... тя не е регистрирана, няма банкова сметка, няма социална осигуровка. Можем да ѝ измислим минало. Тя ще стане такава, каквато ни трябва — това е Франк. Той говори настоятелно. — И тя може да играе, Кони. Имам предвид, че тя може да играе *наистина*. Видях я.

Гласът на д-р Литмън го прекъсна.

— Спри за момент, Франк. Те всички могат да *играят*. Наричат ги МАВ. Модели, Актриси, Всички други. В Ню Йорк гъмжи от тях.

— Мисля, че тази е различна. Тя е...

— Но освен това е цивилна. В крайна сметка съществува контрол.

— Но ние ще я ръководим непосредствено. Ако се съгласи...

Клер рязко изключи монитора.

Не мисли. Играй.

Секретарката все още я нямаше. Клер извади купчина писма от принтера. Секретарката беше чернокожа, към петдесетте и дебела. А и гласът ѝ е... какъв беше гласът ѝ?...

Клер зае леко приведена стойка и влезе с полюшваща се походка в кабинета. Франк гледаше навън през прозореца. Д-р Литмън издихваше колелца дим и потропваше с елегантната си обувка.

— Ще подпишете ли това, д-р Литмън? — обърна се към нея Клер или, по-правилно, секретарката.

Психиатърката махна с жест на раздражение.

— Вече съм оправила днешната поща — тя посегна да я вземе и тогава погледна на ръката, държаща писмата, а после вдигна поглед към лицето на Клер.

— Диетата ви се отразява добре, Джойс — промърмори тя. — Добре, добре.

Франк откъсна погледа си от прозореца. Когато видя, че това е Клер, очите му светнаха.

— Съгласна съм — най-сетне каза д-р Литмън. — Кажете ѝ го. Няма да навреди.

— Някъде преди един месец — каза Франк — попитах д-р Литмън дали е възможно да се организира операция — той направи пауза, като търсеше подходящите думи — тайна операция, в която заподозреният ще покаже дали има психологическия профил на убиеца, когото търсим. Д-р Литмън мисли, че той може да бъде убиецът, ако има достатъчно доверие в човека, на когото се представя.

— *Теоретически* — д-р Литмън промърмори от бюрото си. — Казах, че това е възможно *теоретически*.

— Имате предвид, нещо като хващане в капан? — попита Клер недоверчиво.

— Не този вид хващане в капан, с който *вие* се занимавате — отговори д-р Литмън. — Това ще бъде доста по-сложен процес. Представям си го като серия от засади и примки. Заподозреният ще трябва активно да се измъква от самообвиненията без какъвто и да е подтик от страна на примамката, естествено, а в същото време ще

трябва да избягва различни уловки или действия. И това ще премахне от него всяко подозрение. Разбрахте ли?

— Струва ми се, че се опитвам — сладко отговори Клер.

Начинът, по който психиатърката говореше с нея, беше малко пренебрежителен и надменен, само малко.

— Ние потърсихме някои кандидати, — каза Франк — преди всичко жени, по очевидни причини. Оперативни полицейски служителки, работещи под прикритие. Кони не... Ние не мислим, че вече сме намерили подходящия човек.

— Няма да е лесно. На примамката ще се наложи да дописва сценария в течение на операцията — каза д-р Литмън.

Франк се обърна към Клер:

— Къде си сега?

Тя веднага отговори:

— На улицата.

— Накъде води улицата?

— Към златарски магазин.

— Защо отиваш там?

— За да продам короната си.

— Защо искаш да продадеш короната си?

— За да купя кану.

— За какво ти е кану?

— За да се върна в Китай.

— Да, да — прекъсна ги психиатърката нетърпеливо. — Тя има дар-слово, талантива е, но това са талантиви *безсмислици*. Нашата примамка трябва да знае какво прави.

— Ти ще трябва да я научиш — каза Франк.

Клер наруши мълчанието първа:

— Ей, я почакайте малко. Защо трябва да се забърквам в подобно нещо?

— Граждански дълг? — промърмори той. Когато тя не отговори, той продължи: — Тогава пари. Ще получаваш заплата на детектив дотогава, докогато си необходима.

— Искам зелена карта — бавно отговори тя.

— Това е от компетенцията на имиграционните власти...

— Зелена карта и заплата. Това е цената ми.

— Ако мога да прекъсна вашите пазарлъци за момент — обади се зад тях д-р Литмън. — Няма да има никаква зелена карта, защото няма да има никаква операция.

Те се обърнаха към нея, а тя ги гледаше от бюрото си.

— Този въпрос въобще не се разисква — подчерта тя.

ЕДИНАДЕСЕТ

Кони Литмън дълго се вглеждаше в Клер. Доста дълго. И постоянно палеше нова цигара.

— Разкажи ми за семейството си — каза тя, с уста, пълна цигарен дим.

Беше девет сутринта на следващия ден. Д-р Литмън неохотно беше променила плановете си. Намерението ѝ, както го обясни на Клер, беше да проникне в главата на момичето и да се разрови в нея, за да разбере доколко е издръжлива в действителност тя.

— Освен ако не се съ согласиш да бъдеш подложена на хипноза — каза тя замислено. — Ще се справим по-бързо със задачата, ако се съ согласиш.

— Не — отговори Клер. Тя все още не знаеше доколко може да се довери на докторката.

— Семейството ти — пак повтори д-р Литмън.

— Родителите ми се разделиха, когато бях на четири години — каза накрая Клер. — Майка ми се опита да ме гледа, и не се справи. Затова се наложи да замина при баща си в Лондон.

— Но и от това ли нищо не излезе?

— С нас винаги е било така — промърмори Клер.

Психиатърката чакаше.

— Не съм казала, че нищо не излезе, не. Аз не... Мащехата ми реши, че с мен трудно се живее.

— Несъвместимост на характерите.

— Щеше да е — за първи път зловна нотка се появи в гласа на Клер — ако тя имаше характер.

Д-р Литмън си записа нещо.

— Но е имало кой да се грижи за теб — каза тя. — Им си родители, които са те гледали.

— Имах хора, които ме гледаха за пари. Така, както се грижат за гостите в хотел. Само че аз не можех да си замина.

— Разбирам.

— И какво разбирате?

Д-р Литмън не обърна внимание на тона ѝ.

— И тогава ли разбра, че можеш да играеш?

Клер се изсмя горчиво.

— Ето откъде започна всичко това, така ли? Аз не можех да се справя със собствения си живот и затова си въобразявах, че живея и живота на някой друг. И така стана.

— И? Така ли стана всичко?

— Не. Аз открих нещо, в което съм добра. Това е всичко.

— Талант, несъмнено поощряван от хората, които те гледаха.

— Как пък не. Често ме наричаха лъжкиня.

Д-р Литмън пак си отбеляза нещо.

— Но ти си се уредила да получиш стипендия в Училището по театрално изкуство.

— Да, тогава бях на дванадесет.

— Разкажи ми за това.

— Получих стипендия в театралното училище, когато бях на дванайсет — повтори Клер. — Там... Това вече ви го разказах.

— Не. Не си — забеляза кротко д-р Литмън.

Тя чакаше, докато Клер мълчеше.

— Обичах го — проговори накрая Клер. — Повече отколкото хората, които се грижеха за мен. Такива глупости ли искате да чуете? Това беше обикновено училище, но с упражняване и на актьорско майсторство. Слово, движение, танци, даже и хореография. Имаше добра репутация в гилдията. От агенциите често ни канеха, когато имаха нужда от млади актьори.

— И измежду всички ти беше звезда.

— Бях ли?

Психиатърката посегна към папката и извади купчина факсове. Те бяха изпъстрени с ивици от жълт маркер. Клер позна заглавието на най-горния.

Отзивите за нея. Д-р Литмън трябва доста да се е потрудила, за да получи тази пратка за една нощ.

„Клер Роденбург. Прекрасен дебют в «Алиса в страната на чудесата»“ — доктор Литмън четеше на глас. — Ето още: „Тази продукция беше прекрасно оживена от хипнотизиращото изпълнение на Клер Роденбург, звезда в превъплъщението, подобно на което аз не съм гледал“. „Очарователното присъствие на Клер Роденбург“.

„Сърдечната и сексапилна Дездемона, блестящо пресъздадена от Клер Роденбург, озари сцената“. „За поддържаща роля Бертолучи е избрал младата английска актриса Клер Роденбург, за която близки на филмовите среди твърдят, че ще чуем доста в скоро време“.

— Защо не сме, Клер?

— Защо не сме какво?

— Защо не чухме повече за теб? — Тя подхвърли на масата купчината факсове. — Ти почти беше успяла. Беше на крачка от големия успех. И изведнъж заряза всичко и дойде тук, където никой не знае коя си. Защо?

— Не съм първата актриса, дошла в Америка.

— О, ако си беше имплантирала силикон в циците и беше опитала да пробиеш в Холивуд, щях да те разбера. Но ти не си дошла тук заради славата, нали така? Има още нещо.

— Учих в театралното училище почти десет години. Когато другите деца заминаваха през ваканцията в Европа и Австралия, аз обикалях по прослушвания и кастинги. Защо да не искам да пътувам? Може би след няколко месеца ще бъда в Мексико или в Сидни.

— Може би.

Пак настъпи мълчание.

— Да не ме обвинявате, че бягам от нещо?

— Това ли е, което се случи? — гневно попита психоложката.

Отново дълго мълчание. Когато Клер заговори, гласът ѝ беше нисък, очите ѝ бяха вперени в нещо зад рамото на Кони.

— Знам за какво намекувате. Тази работа като примамка. Вие... ами че човек няма нужда да бъде психиатър, за да разбере за какво става дума. Аз отново възстановявам детството си, нали? Търся мъже, които изоставят съпругите си, както моят баща изостави майка ми, и ги наказвам за това. Наказвам ги за това, че никой никога не е обичал Клер Роденбург. — Една сълза заблестя и се търкулна по лявата ѝ буза. Тя бързо я избърса с опакото на ръката си.

— Много добре, Клер — каза спокойно д-р Литмън. — Но ако все пак ти трябва психотерапевт, потърси си в *Жълти страници*. Аз седем години съм следвала съдебна психиатрия и има и по-добри неща, които мога да правя с моята квалификация, вместо да слушам твоите измишльотини.

Клер се намръщи.

— И ми спести сълзите си — каза психиатърката, като взе пакетче с носни кърпички и ги подхвърли през масата. — Ти си научила *този номер* още преди да се научиш да караш колело.

Клер взе кърпата и издуха носа си.

— Хайде — изправи се д-р Литмън, — да излезем да се поразходим. Трябва да подишам въздух.

В нейния случай „въздух“ означаваше цигарения дим.

Разхождаха се бавно. Независимо че бе рано, беше потискащо горещо.

— Това, което правеше, беше ли *честно*? — попита д-р Литмън.

Клер сви раменете:

— Животът не е *честен*. Кръшкаците мъже са навсякъде. Ако съм получавала пари, за да помогна на жените им, какъв е проблемът?

Психиатърката спря и стъпка фаса от цигарата си. Несъзнателно тя лапна друга и се потупа по джоба.

— По дяволите. Забравих запалката си. Ти имаш ли...?

— Разбира се — Клер извади кутия кибрит от „Роялтън“. Понеже другата жена не посегна да я вземе, тя сама я отвори и запали една клечка. Д-р Литмън задържа китката ѝ, за да запази пламъка. Палецът ѝ се плъзна под широката каишка на часовника на Клер, напипа потвърда плът и се стегна.

— Може ли? — попита тя с цигарата в устата, като обърна ръката ѝ така, че да я разгледа отблизо. След миг погледна Клер.

— А *това*? — попита тя. — Това беше ли *честно*?

Клер се дръпна.

— Паднах върху едно стъкло.

— И с двете китки?

Ядосана, Клер пусна кибрита в джоба си. Д-р Литмън невъзмутимо извади запалка и си запали цигарата.

— Аз наистина трябва да знам всичко — каза тя меко, сякаш за да се извини.

— Случи се като снимахме филма — въздъхна Клер — този, за който пишат във факса ви. Той беше... добре, ще го познаете, ако ви кажа името му. Той беше звезда, много богат: без него филмът никога нямаше да стане. Беше известен, много красив и всичките знаеха, че

беше най-щастливо жененият артист в шоубизнеса. Ето защо, когато той се влюби в мен, аз знаех, че това е сериозно — тя горчиво се изсмя. — Това беше преди да чуя фразата, която ползват в киносредите. НСН, скъпа. Не Се Надявай.

— И?

— След седем седмици съпругата му... както и да е, мисля, че до нея стигнаха слуховете. Или той просто я е използвал. Тя внезапно се появи в сериала, помъкнала със себе си и четирите му деца. И изведнъж аз трябваше да пробвам костюмите, да правя повторения на отделни сцени, технически репетиции със сценичните работници. Накратко, трябваше да ме откъснат от него.

— И тогава ти реши да му покажеш, че за тебе всичко това не беше просто игра.

— Нецо такова — независимо от жегата Клер трепереше.

— Беше страхотна бъркотия. Бях в болница един месец. Задраскаха ме от сценария. И накрая разбрах, че съм безработна. Извърших най-тежкия грях — не постъпих професионално.

— Благодаря ти, Клер — каза тихо д-р Литмън. — Това е всичко, което трябваше да знам.

Когато се върнаха, Франк ги очакваше на рецепцията.

— Как мина? — попита той.

Клер очакваше, че психиатърката ще иска да поговори с него на четири очи. Но д-р Литмън изведнъж каза сухо:

— И така, тя е неуверена, импулсивна, отчаяно търси някой авторитет и независимо от това, че упорито се старее да го намери, копнее за одобрение, като наркоман за дозата си. Какво мога да кажа, Франк? Тя е актриса — тя въздъхна. — Разбира се, не в общоприетия смисъл на думата. Ако все пак искаш да знаеш дали според мен тя може да го направи, то аз мисля, че това е възможно. Тя бързо научава, твърда и очарователна е. Но независимо от добрата ми преценка, това ще бъде само загубен опит.

ДВАНАДЕСЕТ

Клер седеше на бюрото в офиса. В едната ръка с химикалка, а в другата с купчина документи.

Попълваше формуляри. Множество формуляри.

Писмено отказване от правото за лично осигуряване, разрешение за поставяне под наблюдение, поверителни съглашения. Формулярите за попълване на формуляри. Формулярите, в които тя се подписваше под това, че дава съгласието си доброволно и в пълно съзнание, че това ще опропасти живота ѝ. Формулярите, които осигуряваха правото ѝ на адвокат, който ще ѝ обясни как да попълни други формуляри.

Тя ги попълваше, като подписваше всяка страница там, където се изискваше.

— Добре дошла в лагера за новобранци. Сега задникът ти ми принадлежи — промърмори д-р Литмън, като събираше формулярите от бюрото.

Това беше най-гадната интерпретация на Дензъл Вашингтон, която Клер някога бе чувала.

Занятията започнаха в голямата празна зала навътре в сградата.

— Първо урок по история — каза Кони. — Да погледаме някои чудовища.

Осветлението угасна. Психиатърката натисна дистанционното, което държеше в ръка. Димът от цигарата ѝ минаваше през лъча на прожекционния апарат и замъгляваше образа на екрана.

— Това е Питър Кюртен, известен още като „Звярът от Дюселдорф“. Неговата жена каза на полицейския психолог д-р Бърг, че сексуалният им живот бил абсолютно нормален. От друга страна Кюртен разказа на д-р Бърг за фантазиите си да язди жена си всеки път, когато правели любов. Следващите диапозитиви са на жертвите на Кюртен, така както ги е оставил.

Когато Клер беше в състояние да гледа отново, на екрана се появи друго лице.

— Бела Кис, който съхранявал телата на жертвите си в празни варели от бензин. Йоахим Крол, „Рурският ловец“. Ханс ван Зан; районът му на действие бил Холандия през 60-те години. Между жертвите му е и неговата приятелка, която убил, за да прави секс с трупа ѝ.

Някъде зад гърба на Клер бръмчеше диапроектор, който щракваше, за да покаже нови и нови лица и нови зловещи картини от местопрестъпления под проповедта на Кони. Бъркотията от лица и сцени на жестокост, от която случайно изпъкваха отделни детайли.

— Патрик Байърн. Върху тялото на брутално убита от него млада жена той оставил бележка, в която пишело: „Това е нещо, което мислех, че никога няма да се случи“. Неговият прякор е Джек Бояджията. Английските списания го нарекли така, защото по косите на неговите жертви са намерени пръски от боя. Това, предполагам, е прочутото чувство за хумор на твоите сънародници. Джек буквално задушавал своите жертви, като намушквал пениса си дълбоко в гърлата им. Албърт Фиш. Ърл Нелсън. Доналд Ферн, който бил обсебен от духа на Пуебло Индианс. Той завързал седемнадесетгодишната Алис Потър за олтара в една изоставена черква, изтезавал я цяла нощ, смазал ѝ главата с чук и когато умряла, я изнасилвил.

Списъкът нямаше край, както и извършеното зло.

— ... събирал телата на своите жертви в апартамента си, защото, както казвал: „Хубаво е, когато има при кого да се върнеш вкъщи.“ Тук са няколко „скеча“, които Нелсън направил с жертвите си. Веселяци, няма що. Джефри Дамър. Джордж Ръсел. И накрая, но не е последен, Андрей Чикатило — убиец от Ростов, екзекутиран през 1994 година за изтезаване на петдесет и две жертви и изнасилване на труповете им.

Д-р Литмън се изправи и тръгна към екрана. За миг очите на Чикатило проплуваха по челото ѝ. Но тогава лампите светнаха и илюзията изчезна.

— Аз ти показвам всички тези материали, Клер, не за да те плаша. В резултат от изучаването на тези хора ние знаем достатъчно за това как работи съзнанието на убиеца. Можем да наблюдаваме как напуска местопрестъплението, да правим предположения за личността му, за степента на неговата интелигентност, за неговите връзки в обществото и даже каква марка кола кара.

Тя вдигна дебела папка, завързана с ластик.

— Тук е всичко, което знаем за убиеца на Стела Воглер.

Тя сложи папката на бюрото пред Клер. — Предупреждавам те, че не е лесно за четене.

— Това ли се нарича психологически профил? — попита Клер, събирайки листите.

— Да, донякъде. Има също така и снимки, случайни истории и извадки от тетрадки. Работата малко ни прилича на бомба с часовников механизъм. Преди да започнеш да откачаш жичките, трябва да знаеш коя от тях е свързана с експлозива.

Кристиан Воглер почука на вратата на стая 507 на петия етаж в хотел „Лексингтън“.

— Кой е? — попита предпазливо Стела Воглер.

— Рум-сървиз.

— Нищо не съм поръчвала.

Отговор не последва. С жест на раздражителност тя тръгна към вратата и широко я отвори.

— Сбъркали сте...

Обаче Воглер я изблъска навътре. Щом го видя, тя отстъпи настрана.

— Кристиан! Какво правиш тук? Аз мислих...

— Привет, Стела.

— Кристиан, моля те. Не е това, което мислиш.

Воглер метна чантата си на леглото, тя издаде тежък злокобен звук. Той погледна към д-р Литмън.

— Сега ли я удрям?

— Вероятно. Първото нещо, което искам да направиш, е да осигуриш контрол над ситуацията. Трябват ти кърпа и белезници. Направи го сега, докато тя е още объркана.

Франк кимна. Като се върна в ролята си, той изтърси съдържанието на чантата на леглото: каша от навити на кълба метални вериги, белезници и ивици плат за запушване на устата.

— Аз ще пиця — възрази Клер.

— Не е задължително. Повечето хора убеждават себе си, че ще се съпротивляват в такава ситуация, но фактите показват, че те се парализират от комбинацията на нерешителност и неспособност да

повярват на случилото се. И още нещо, ако Кристиан те удари, ти ще бъдеш в шок. Той ще използва този момент, за да овладее положението.

Франк се направи, че удря Клер по лицето, после я обърна и сложи белезниците на китките ѝ. Ръката му на рамото ѝ беше толкова тежка и непреклонна, когато той я завъртя обратно. Тя почувства мъжката сила, която се излъчваше от него и изпищя.

— Извинявам се — каза той и отслаби хватката си.

ТРИНАДЕСЕТ

ДОБРЕ ДОШЛИ В НЕКРОПОЛИС!

Тук е само за пълнолетни, които са членове на уебсайта, за тези, чиито фантазии включват тоталната обмяна на енергия и сценарии с преобладаващо надмощие. За повечето хора тук всичко е физически отблъскващо. Нямаме намерение да се извиняваме за това какви сме. Но ви предупреждаваме да не влизате тук, ако тези неща не са за вас.

В Некрополис няма ограничения. В реалния живот практикувайте безопасен секс.

Клер попълни регистрационната форма и зачака компютърът да я изпрати. След няколко минути чу пиукане. Паролата ѝ като член бе получена на имейла ѝ.

— Когато полицията влезе в компютъра на Воглер, бяха проверени записите със задна дата — това ѝ бе казала д-р Литмън по-рано. — Те откриха, че от компютъра са били посещавани над дузина хард-секс сайтове — тя подаде на Клер няколко разпечатки. — Това е домашното задание за днес. Намери всичко каквото можеш за хората, които посещават тези места. Почети за тях, говори с тях. Опитай се да разбереш защо тези хора са такива.

— Да говоря с тях? Дали те ще искат да говорят?

— Разбира се. Ти трябва да си измислиш и своя история.

Д-р Литмън погледна на часовника си.

— Ще дойда след няколко часа, за да видя какво си направила.

* * *

Клер изписа паролата си върху екрана и изведнъж се озова вътре.

Сайтът беше разделен на няколко секции: Снимки, Фантазии, Самотни сърца, Чат. Съобщението гласеше:

След като си още нова, защо не се разпишеш в книгата за гости и не се представиш? Прочети какво са написали някои нови членове или влизай направо в чата и ни поздрави.

Какво да напише? Би искала Кони Литмън да е тук, за да я посъветва. Тогава тя осъзна, че психиатърът съзнателно я остави, за да се справи сама. Как наричат това учителите? Научаване чрез опит.

Изглежда проверките още не бяха свършили. Провериха я на устния изпит, сега предстоеше писменият.

Тя написа:

\>\> Привет. Казвам се Клер. Аз съм на двадесет и пет, живея в Ню Йорк.

Тя пое дълбоко въздух и продължи:

\>\> Не знам дали ще събера смелост да проуча реално моите фантазии, но бих искала да споделя моя опит, мечти и мисли с другите членове.

За няколко минути тя получи три отговора.

\>\> Привет, Клер. Харесва ли ти тази снимка?

Тя гледаше ужасена как изображението бавно се отваряше. Беше голо момиче, пронизващо с нож корема си, кръв шуртеше навсякъде.

Но в действителност имитацията беше очебийна и когато се появи цялото изображение, не изглеждаше по-страшно от рисуван филм.

На свой ред тя отговори:

\>\> Не, прекалено са примитивни за мен.

Следващият отговор беше по-дълъг и с повече подробности. Писателят, който се представи като „Звяра“, я уведомяваше, че иска да я души, да разтвори краката ѝ, да се стовари отгоре ѝ и тя да се задуши под него. Искаше тя да го моли за пощада и за още.

Тя отговори:

\>\> Струва ми се, че щях да умолявам някого, който наистина може да ме удуши.

Третото обаждане беше съвсем простичко:

\>\> Сега е доста тихо тук, защото е обяд — единствените хора наоколо са хлапета. Защо не се обадиш довечера и аз ще те представя на по-големите?

Поздрави. Виктор.

\>\> Благодаря

— отговори тя и се прехвърли в друг сайт.

В ресторанта те говореха за сексуалното убийство, като опитваха от специалитета на деня.

— Да го кажем направо, Клер. Нашият убиец не е садомазохист в модерния смисъл на думата. Но той избра добре да се скрие между практикуващите садомазохизъм, защото със сигурност споделя интересите им. Там, където те използват завързването като пряк път към сексуалното удоволствие, той го използва за друго: за унижение и деградация, за силата на живота и смъртта над други човешки същества.

Сервитьорът им наля още вода и се усмихна на Клер. Д-р Литмън продължаваше да говори разсеяно.

— Садомазохизмът действително е интересно явление. Но защо то започна да преобладава? Изглежда, че склонността към него е предизвикана от физическите наказания в детството. Странното е, че тези хора са възпитавани по метода на доктор Спок, тези, които никога не са бити и които са пораснали, а сега искат да експериментират със завързване и упражняване на контрол.

Сервитьорът слушаше като замаян и не можеше да се отлепи от масата им.

— Понякога можем да разберем как се управлява сексуалността на човека, но не и *защо*. Да сте видели пеперуда, която се опитва да се чифтоса с трепкащия от вятъра лист? Сексуалните убийства са само пример за биологичната енергия, по-голяма от необходимата за убийството на човек.

В малката класна стая има бели дъски на три от четирите стени. Д-р Литмън, Франк и Клер стоят пред тях, като всеки разполага с по една.

— Окей — каза Кони. — Аз съм убиецът. Франк, ти вземаш Воглер — тя хвърли маркер на Франк, който написа „Воглер“ на своята дъска, както и тя написа на нейната „Убиец“.

— Аз какво да правя? — попита Клер.

— Засега нищо. Но ако ние двамата напишем една и съща дума, т.е., ако има застъпване, ти пишеш същата дума на твоята дъска.

— Първо — каза Франк, — той е умен. — Висок коефициент на интелигентност — написа той на своята дъска.

— Същото е и тук — измърмори д-р Литмън. — Клер, това е първото ти застъпване.

— Той е самотник.

Д-р Литмън кимна.

— Дотук имаме жалки хетеросексуални умения.

— Неговите предишни връзки са свършили зле. Семейният му живот вървял към криза.

— Историята на скъсаните връзки. Това също е типично за сексуалните убийци — моливът на д-р Литмън дращеше по бялата повърхност на дъската ѝ. — Аз съм наред. Знаем, че този убиец е високоселективен, би могло да се каже — перфекционист.

— Докато Воглер бе обсъждан като властен изрод.

— Ако следва шаблона на другите сексуални убийци, той ще има високоразвита фантазия, която го захранва между две убийства.

Франк спря за момент.

— Воглер е от рода на фантастите — каза той. — Поезията и други подобни неща.

— Окей, Клер, напиши отдолу „фантазия“.

Няколко минути по-късно те резюмираха резултатите.

— И така, какво имаме тук? — попита д-р Литмън.

Клер провери дъската си.

— Всичко това е от застъпване.

— Което означава — като кръстосваше стаята, д-р Литмън взе маркера от Клер и написа на дъската ѝ единствена дума „Клер“ — че за да привлечеш вниманието му, ти трябва да го впечатлиш с всички тези качества. — Докато говореше, тя заграждаше с кръгове думите на дъската на Клер.

— Ти трябва да бъдеш наивна, любопитна за нови експерименти, вече впечатлена от неговото чувство за потайност. Интелигентна, но не дотам, че да заплашиш желанието му да те ръководи и контролира. Той е уязвим. Фантазьор, който може да бъде част от чуждия свят, но и да споделя с други своя. Интересуваш се от еротика и от тъмната страна на твоята сексуалност. Трябва да се престориш на абсолютна жертва, за да удовлетвориш желанието му за пълен контрол. Разбираш ли? Тези и само тези качества можем да определим въз основа на това, което знаем за убиеца. Всичко друго е абсолютно неизвестно.

— И така, вие искате аз да превърна този списък в правдоподобен характер?

— Точно така.

— Няма проблем. Това е нещо като изграждане на характер по почерка, така ли? Само че тук характерът е на първо място. Как мога да го доближа?

Д-р Литмън затвори маркера с капачката.

— Остави това на нас.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТ

Скъпи мистър Воглер,

Вие може би си спомняте, че ми дадохте на заем книгата, която Ви изпращам: „Цветя на злото“. Срецнахме се с Вас във Флаерти преди около шест месеца, и макар че срещата ни беше кратка, аз често мисля за нея. Извинявам се, че не върнах книгата по-рано. Четох стиховете с интерес и не исках да я връщам, преди да прочета всичко.

Всъщност аз ще бъда напълно откровена с Вас и признавам, че имаше и друга причина, заради която не Ви се обадох по-рано. Прочетох във вестниците, че е починала съпругата Ви и не знаех как да се обърна към Вас. Надявам се, че сега, след като мина известно време, болката се е притъпила. Повярвайте ми, аз знам какво е да загубиш близък човек.

Възможно е тези мои преживявания да са причината да усещам такъв резонанс у Бодлер. Обичам особено неговите мрачни и двусмислени стихове. Аз също имам моята „жажда за забрава“, и ми се струва, че виждам в поезията му нещо от моята чувствителност.

Опитах се да превода няколко стихотворения, макар да съм сигурна, че ще се смеете над моите усилия. Но ми се струва, че думите му губят от еротиката си при превод.

Ще ми бъде интересно да знам, какво мислите по този повод. Изпращам Ви своя адрес по електронната поща с надеждата, че можем да продължим разговора си.

Клер Роденбург

* * *

— Той няма да отговори — каза Франк.

— Ще отговори, ако е убиецът — спокойно отвърна д-р Литмън.
— Ако е убиецът, той ще бъде привлечен от уязвимостта ѝ, както акулите се привличат от кръвта.

Другото занятие се проведе този път на открито, докато д-р Литмън поглъщаше дима от поредната цигара.

— Първият ми план за атака е да накараме Воглер да разкрие себе си чрез своите фантазии. Ако той е убиецът, сигурно има изключително сложен и добре организиран живот, посветен на фантазиите му. Убийствата подхранват фантазиите, а фантазиите пък подхранват желанието пак да убиваш. Вярвам, че в подходящи условия и при подходяща довереница той може да разкрие какво представляват фантазиите му.

— Защо трябва да го прави това? — възрази Клер. — Мисля, че всички се съгласихме, че този тип е твърде умен.

— Да, но също така е и самотник. Той осъзнава, че е престъпил прага, който го отделя от другите мъже. Той няма да изпусне шанса да се свърже с някого, който, според него, споделя наклонностите му — говорейки, тя размахваше цигарата си, сякаш дирижираше. — Когато се разкрие, детайлите от фантазиите му все повече ще заприличват на подробностите на действителното убийство, и това няма да е изненадващо, защото фантазиите го крепят. Той получава мощно удовлетворение, като изживява всеки момент. Мисля даже, че ще се постарее бързо да тласне връзката с довереницата си от думи към действие. Той ще измисли подходящ според него претекст, за да премине към физическа интимност.

Клер се обърна и погледна д-р Литмън.

— Физическа интимност? Имате предвид, че той ще иска да спи с мен?

— Не се безпокой. Ние ще имаме информацията, която ни трябва, много преди да стане дума за това.

— Но аз ще трябва да... го съблазнявам, така ли?

Д-р Литмън погледна Клер. След това тя се наведе над нея и я целуна по устните. Клер не реагира.

— Добре — каза д-р Литмън. — Много добре.

Клер вече имаше нови приятели. Кери, Виктор, Малчугана, Бетовен и Маркиза.

\>\> При болката еlegantността е всичко. Когато завързваш и риташ в корема някой безволев, ти не получаваш никакво удовлетворение. При завършеното изживяване половината от удоволствието зависи от избора на позата или от действието, при което даже слабото движение или малката промяна в затагането на възела предизвикват изтънчени страдания.

Това е Бетовен. Кери допълва:

\>\> Абсолютно вярно. Една от моите любими играчки беше обикновена дървена дъска, обърната на ръба си и с няколко инча по-високо за удобно възсядане. Моят задник трябваше да се изправи на върховете на пръстите си, да го възседне. Да я наблюдавам как се надига толкова изтощена от тази поза и как се отпуска на причиняващия болка ръб беше удоволствие за мен.

Клер се обади:

\>\> „Задникът ми“? Извинявай, не те разбрах.

Виктор поясни:

\>\> Когато Кери говори за задника си, тя няма предвид своята анатомична част, Клер. Тя говори за някого, подвластен на нея.

\>\> Аха. Извинявай.

Светът, който тя откриваше за себе си, беше недостъпен и пълен с жаргони, както при военните. От акронимите ѝ се виеше свят. CP, BDSM, CBT, YMMV. Тя събра кураж да попита какво означават някои от тях, като откри между другото, че YMMV, значещо „разстоянието ти май ще се промени“ всъщност означава нещо съвсем друго.

Разговори за ухапвания по врата, Вуртенбургски колела, върховно пространство и игра с пони я объркваха.

Ето какво пишеше Кери:

\>\> Върховете и дъната взаимно се допълват, като две части на пъзела, Клер. За нас тези връзки са толкова естествени и близки, както са свързани „мъжкото“ и „женското“ във ваниловия свят.

\>\> Ванилов свят? О, разбирам. Аромат, който подхожда на всичко.

\>\> Точно така.

Кери добави:

\>\> Невинността ти е прекрасна, Клер. Сигурно няма да искаш да влезеш в сайта и да опиташ някои от моите кибериграчки. Компютърният секс не е като истинския, но може да бъде също толкова интензивен.

Сега се обади Виктор:

\>\> Остави я на мира, Кери. Тази вечер Клер е заедно с нас просто като любознателен наблюдател.

Клер харесваше Виктор. Независимо, че рядко се включваше в дискусиите, като предпочиташе да остане невидим настрани, той изглежда се бе определил за неин водач в този странен и нов за нея свят. И много добре го правеше, за да не остане тя потресена.

\>\> Нещо от рода на „първо опитай, после купи“.

На Кери ѝ хареса. Клер започна да пише:

\>\> Повече ми прилича на състоянието преди скачане. Практически аз не съм нова в този екип. Преди време познавах един, който беше вътре в нещата, но бях много млада тогава и се отдръпнах, когато ми се стори, че става нещо като наклонност.

\>\> Така ли? Веднъж навлезеш ли в този свят, във всяка връзка контролът присъства подсъзнателно. Ние приемаме явно това, на което другите не обръщат внимание. Нали знаеш; „В любовта само единият целува, другият само подава бузата“.

Това беше Маркиза. Клер написа импулсивно:

\>\> За себе си предпочитам Бодлер. „Колко спомени — сякаш съм вечност живял...“

Кери:

\>\> О, Боже, не и ти.

\>\> Какво не и аз?

\>\> Виктор постоянно цитира Бодлер. Хайде, Виктор, подкрепи екипа си.

Но Виктор продължаваше да мълчи.

В друга стая в същата сграда д-р Кони Литмън и Франк Дърбън седяха един до друг пред компютъра, като наблюдаваха редовете от текста, плъзгащи се надолу по екрана.

— Добре се справя — каза накрая Кони. — Тя изгражда мотивацията и мястото на действие, като едва забележимо се обръща към ментора си да ѝ подсказе какво да прави или причината, поради която да се отдръпне, ако навлизането в нещата стане много бързо.

— Аз ти казах, че тя може да импровизира по-добре, отколкото просто да фантазира глупости.

— Ако тя все още импровизира — отговори Кони.

* * *

Минаваше полунощ, когато тя излезе от сайта. Очите ѝ бяха възпалени, а от писането на клавиатурата я боляха китките.

Когато минаваше покрай отворената врата на д-р Литмън, чу как психиатърката я повика. Кони седеше на бюрото си, обградена от документи. От цигарата върху пепелника тънка струя дим се вдигаше към фунията на настолната лампа.

— До късно работиш, Клер.

— Изгубих представа за времето.

— Нали знаеш, че не плащаме извънредни часове — д-р Литмън извади един плик. — Но все пак плащаме. Ето заплатата ти за първите две седмици в аванс.

— Това чек ли е? Само че аз нямам банкова сметка.

— Знаем. Не се притеснявай. Две хиляди долара в брой.

Д-р Литмън изчака, докато стъпките на младата жена заглъхнат в дъното на коридора, преди да отвори пак папката, по която работеше.

Папката беше надписана: „Клер Роденбург: психологически профил“.

Когато Клер се прибра, Беси още не се бе върнала от театъра. Погледна часовника си — минаваше един часа. Възможно е нейната съквартирантка да работеше над адреналина си в някой бар.

Клер извади от плика си хиляда долара и ги разпръсна по възглавницата на Беси. Банкнотите още миришеха на цигарите на д-р Литмън. На последната от тях Клер написа с червилото, което взе от тоалетната масичка на Беси „наем“.

Когато поставяше червилото обратно, забеляза смачкана визитна картичка между шишенцата с грим. Единият ѝ край беше откъснат. Тя взе визитката и я приглади.

АЛЪН ГОЛД

Сдружение Голд
Адвокат в Музикалната индустрия

Беше посочен адрес в Атланта.

Ти сигурно бързо го изработи, Алън.

Преди всичко аз съм адвокат. Работата ми е да разбера кога свидетелят не казва истината.

Въздишайки, тя извади още петстотин долара от плика. След това преписа адреса му отпред и го залепи. На гърба му написа:

„Надявам се, че със съпругата Ви всичко е окей.“

На седем мили оттам, на другия бряг на реката, детектив Дърбън очакваше провал.

— Победи ме — каза той.

Марк Позитано беше този, който обърна играта.

— Дама пика, петица спатия, десетка спатия — каза той, като обръщаше картите на масата.

Франк потрепери. От другата страна на масата Еди Лоуъл, слаб мъж около петдесетте, с остатъци на посивяла коса там, където още не беше изтъркана от лейтенантската му фуражка, звучно се засмя.

— Спечели, а Франк?

— Семейна касичка — с отвращение каза Франк. — Аз спирам.

— Аз вдигам пет — каза Уийкс.

— Като назоваваш ставката — промърмори Еди.

— Не съм ли? — попита Уийкс.

— Всъщност да. Пет долара не е залог. Пет долара — само билет за зрители.

— Петнайсет долара — ядно каза Уийкс. През масата Еди срещна погледа на Франк. Нищо не се промени в лицата на двама мъже, но даже моментното изражение беше достатъчно да им стане ясно, че мислят за едно и също.

— Вдигам с още петдесет — каза Франк. Две минути по-късно, когато той успешно се справи с останалите спатии, Уийкс невярващо се облещи към своите пари, които изчезваха в горния джоб на Франк.

— Блъфира с бавна игра — каза Еди. — Специалитетът на Франк.

— Аз съм дотук — угнетено каза Уийкс. — Загубих достатъчно за една нощ.

Еди се прозина.

— Аз също. Благодаря за играта, момчета.

На Франк му се искаше да каже: „Още една игра?“ Но замълча. Това е едно от нещата, които научаваш, когато играеш покер. На никого не казваш какво точно искаш.

И когато мисълта да си ходиш у дома е като мисълта за разходка под студен дъжд, то не казваш нищо. Просто се усмихваш и казваш:

„До утре, момчета. Ще се видим сутринта“.

Далеч от улиците на Сохо, Кристиан Воглер също не спеше. Облечен в копринен халат, с лице, осветено от студеното бяло сияние на монитора, той удряше и натискаше по клавиатурата.

През един интервал от време думите му бяха изпратени на хиляди мили по влакната на оптическия кабел, осъществяващ неговата Интернет връзка, после друг интервал, през който отнякъде другаде по света се осъществяваше друга връзка. Байтовете данни се преобразуваха на екрана на неговия компютър в думи, образи и мисли.

Ноздрите на Воглер се разшириха. Възбудата се разливаше сякаш под напора на дрога, от кората на главния мозък до централната нервна система. Но ръцете му бяха все така залепени за клавиатурата, като пръстите на пианист раждаха нови мелодии, които само той можеше да чуе.

ПЕТНАДЕСЕТ

На следващия ден Франк дойде рано в апартамента ѝ.

— Събери си багажа, Клер. Ще отсъстваш за известно време.

— Къде ще ходим?

— Кони иска да те настани на място, по-удачно за твоята история. Имаме декоратор за бързи поръчки.

— О, декоратор! Аз се издигам.

Тя събуди Беси, когато тършуваше в гардероба ѝ за дрехи от първа необходимост.

— Пази се — загрижено каза Беси.

— Добре — обеща Клер. Ровейки из бельото на Беси, тя хвърли поглед на пистолета, светец с метален блясък между дантели и памук. После, като помисли малко, пак го зави.

Имаше да си кажат толкова неща. Но полицаят чакаше и тя не знаеше как да се държи.

— Чупката — каза меко Беси.

Клер кимна.

Когато слагаше куфара си в чакащата я кола, тя се почувства много по-далеч от къщи, отколкото преди няколко месеца.

Те слязоха по тротоара на 14-та Уест Стрийт в покрайнините на стар район, където разфасоваха месо. Районите на квартала наскоро бяха реконструирани, но не и този.

Апартаментът беше една гадна дупка. Черните свещи се редяха покрай стените под планини от животински части и скъсани хевиметъл постери. Счупена електрическа китара беше подпряна в ъгъла.

— Боже мой — извика тя побесняла, като оглеждаше фалшивите кадифени пердета и сините тапети по стените. — Защо не изхвърли цялата тая свинщина и не удари една бяла боя?

— Доста скъпо струва да направиш мястото да изглежда толкова гадно — каза меко Франк. — Ще се изненадаш. — Той взе боядисан

човешки череп, на който бе залепена свещ. — Възможно е и да са прекалили малко.

Клер мълчаливо издърпа черепа от ръцете му и го хвърли в коша.

— Ще те оставя да си разопаковаш багажа — каза той дипломатично. — Подреди нещата си. Тогава ще изглежда по-уютно.

Тя не го слушаше, а гледаше само стъкления съд в ъгъла. Вътре се плъзгаше нещо сребристосиво.

— Това да не е змия?

— Само за шоуто, Клер. Нещо като сценичен реквизит.

Тя се огледа, като търсеше куфара си.

— И още едно нещо — каза той, преди да тръгне. — В апартамента е включено аудио и видео наблюдение; момчетата даже и сега работят с апаратурата в апартамента под нас.

— Какво искаш да кажеш, Франк?

— Добре, камерите засега още не са включени. Но от време на време те ще проверяват системата. Това, което искам да кажа, е че когато си взимаш душ, по-добре е да изгасиш тока.

Той дойде пак по обяд и я закара до малката спортна зала в Сохо. Там, в отделна стая, я представи на един мускулист мъж, който се казваше Рей.

— Рей ще ти покаже как трябва да се защитава.

— Така е — каза Рей. — Само курс по нанасяне на удари, нали разбираш?

Когато каза „удари“, той имаше предвид точно това.

Тя удряше боксовата круша отново и отново, докато ребрата я заболяха, а тялото ѝ стана тъмносиньо.

Но към края на курса тя знаеше как да се защити от някого, който я напада и мята въже на врата ѝ; как да осакати някого; как се чувстват мъжките тестиси в протегнатата ѝ ръка, преди да започне да ги „откъсва“ като ябълка от клон.

Тя си спомни за „битките“ на сцената, уроците по дуелиране с шпагите с изтъпено острие. Сега ѝ се струваше, че всичко това беше в друг живот.

Коя си ти?

Казвам се Клер Роденбург.

Откъде си?

Родена съм във Фери Спрингс, близо до Бойс в Айдахо. Баща ми загина в самолетна катастрофа, когато бях на десет години. Майка ми повече не се омъжи. Струва ми се, че винаги имах нещо за по-големите, за палавниците.

Продължавай.

Имах обикновени приятели от колежа. С един от тях загубих невинността си, когато бях на шестнайсет. След това сексът тръгна лесно. Движих се със симпатична луда групичка. Но те никога не бяха всъщност истински луди. Те всички искаха това, което искаха и другите, както и аз. После в колежа имах връзка с един от преподавателите ми. Беше женен.

Как се казваше?

Мистър Фърбанк.

Не наричаш ли любовника си със собственото му име?

Извинете. Елиът Фърбанк. Това се случи, когато разбрах, че имам у себе си и тъмна страна, която искаше да отиде по-далеч от това, което бях. Ние не можахме да бъдем, заедно колкото искахме, затова той реши да ми пише послания. Фантазии. Обикновено ги изпращаше по имейла или ги оставяше в пощенската ми кутия.

Добре, Клер. Какво стана с него?

Жена му намери едно от писмата. Занесе го направо при декана. Елиът веднага беше изхвърлен.

Ти как се чувстваше след това?

Бях въодушевена. Мислех, че най-накрая ще бъдем заедно. Но не стана така. Той се самоуби. Остави ми едно последно писмо. Той... той искаше аз да го последвам.

И тогава?

Тогава тръгнах да пътувам. Като се замисля, разбирам, че аз просто бягах от нещо, което излезе извън контрол.

Бягаше ли? Или търсеше?

Мисля, че и двете.

И какво търсеше?

Не знам. Четох „Историята на О“ от Ан Райс. Накрая ми се стори малко скучна. Но аз съм любопитна. Изглежда ми трябва съветник.

Не говори така. Много е явно. Той ще прецени дали му подхождаш. Сега още веднъж: Коя си ти?

— Аз ще се преместя в апартамента долу, точно под теб — каза Франк по-късно в колата. — Ако ти трябва нещо през следващите няколко седмици, само почукай на вратата ми.

— Необходимо ли е? Имам предвид преместването.

— Вероятно още не. Но спестява ходенето.

— Мисис Дърбън няма ли да има нещо против?

— Няма мисис Дърбън — отговори той сърдито. — Всъщност има, но тя сега живее с дизайнера. Някакво момче, което прави сватбени торти и аксесоари за сватби. За месец той печели повече, отколкото аз за година.

— Тя затова ли те напусна?

— Какво те кара да мислиш, че тя ме напусна?

— Защото ме смяташ за прекалено вярна, за да излизам с някого. Той се загледа навън.

— Тя ме напусна, защото много работех през нощта и винаги съм в лошо настроение, когато не съм спал.

— Но не ужасната работа ви държи буден през нощта — каза тя, и той бързо отмести поглед от нея, като стисна гневно устните си.

— Бяхте прекалено дълго заедно с д-р Литмън, Клер. Запазете тези психоанализи за нея.

Тя замълча озадачена. За първи път започна да разбира, че съвместното изпълнение на тази операция сигурно ще има различен ред, различни планове за действие, даже и различни причини.

* * *

Франк приключи с преглеждането на материалите и мина по телевизионните канали. Нямахше нищо.

Той погледна часовника си. Минаваше полунощ. Изцеди в чашата си последния бърбън от бутилката.

Като оглеждаше празния апартамент, все още окичен с кабели и жици, които наблюдаващите момчетата не бяха изхвърлили, той се

спря пред друг по-голям телевизор, неподходящо сложен посред главната стая.

И го включи.

Този път телевизорът беше включен не на късни предавания, а на пряко наблюдение от апартамента на Клер от различни ракурси.

Той виждаше масата със захвърлената кутия от храна и наполовина празната бутилка „Шардоне“. Като се поколеба, Франк натисна друг бутон и видя празното легло. Пак натисна.

Тя стоеше гола пред отворения прозорец с гръб към него и гледаше нощния Ню Йорк.

Клер се обърна. В ръката си държеше чаша с вино, отразяваща очертанията на тъмната сянка от венериния ѝ хълм. Той бе готов да се закълне, че тя знаеше къде са инсталирани камерите, знаеше, че той я наблюдава, защото гледаше право към него и плъзгаше ръката си надолу по тялото си с бавно, провлачено и изкусително движение.

Тя направи крачка напред. Гърдите ѝ запълниха екрана и след това изчезнаха. Въпреки че той превключваше камерите, в продължение на няколко дълги минути, тя сякаш се беше стопила в прозрачния въздух.

ШЕСТНАДЕСЕТ

Тя се събуди на следващата сутрин, когато някой позвъни на вратата ѝ.

— Какво има, Франк — попита го със сънен глас, като му отваряше вратата.

В ръката си той държеше разпечатка.

— Това е от Воглер. Имаме работа.

От: Кристиан Воглер [CV@NYSCU]

За: Клер Роденбург [ClaireR@colormail.com]

Клер, разбира се, че те помня. Спомням си, че миналия път бях доста груб. Чувствам се малко объркан, когато вниманието ми е заето с работата ми. Бях дълбоко затрогнат от приятните ти думи и немалко заинтригуван от референциите за твоя личен живот.

Бодлер е известен с това, че трудно се превежда, но аз се надявам, че както и аз, така и ти откри, че усилията си заслужават. Може би, ако още продължаваш да се бориш с превода, ще се съ согласиш да приемеш помощта ми.

С поздрав,
Кристиан Воглер.

— Сигурен ли си? — попита с колебание Клер, като пак четеше писмото. — Звучи ми, сякаш е много вежлив.

— Или е просто внимателен — отговори Франк.

От: Клер Роденбург [CLAIRER@COLORMAIL.COM]

За: Кристиан Воглер [CV@nyscu]

Скъпи Кристиан (мога ли да се обръщам така към теб?),

Благодаря ти за имейла. Като препрочитам писмото си, се притеснявам да не ти се сторя странна. Предполагам, че водех необикновен живот, може би твърде необикновен. Ето защо смятам, че думите на някого като Бодлер, на човека, дръзнал да прекрачи всекидневното, са толкова вдъхновяващи.

Обичам да си въобразявам, че съм неговата Венера, която получава онези удивителни стихотворения, неподписани и анонимни. Интересно, дали той е мислел, че ще я шокират или че тя ще се отдръпне от онова, което той я е призовал да направят?

Аз написах, че си въобразявам, но всъщност веднъж се озовах в подобна ситуация, и знам, че това е като да си допуснат в нечие съзнание. Малко по малко проникваш в най-тъмните му и ексцентрични фантазии. Това е изумително чувство.

Предполагам, някои ще назоват това, което този мъж ми пишеше, порнография. Но за мен то беше така прекрасно и сладко, като стихове.

Клер.

Д-р Литмън се съгласи, че Клер трябва да продължи занятията в актьорския клас и занапред.

На следващото занятие Пол ги запозна с това как се работи с маски. Маските бяха японски и тяхното изражение ги предпазваше от истински карикатуризм чрез намека за жестокост по начина, по който бяха нарисувани. Херс беше Скитника: невинно изоставено дете, с усмивка, която никога не се променяше, но с преструвките си то все пак успяваше да изглежда енергично и чаровно, или ловко и кокетливо.

Пол така говореше за тях, сякаш маските, а не актьорите бяха реалните хора. Когато един от студентите, с маската на старец, се

приблѝжи към Клер зад гърба ѝ и я мушна я с пръчка, Пол каза: „Този стар глупак винаги прави така“.

Освен това играеха масови сцени — маските нямаха дупки за очите и отначало те падаха един върху друг — той ги строяваше в редица с лице към себе си, сякаш той беше публиката и изиграваше едновременно ролите на всички тях. Това беше историята за един земевладелец, който идваше на оризовите полета и изнасилваше една жена, чието семейство не можеше да си плати рентата. Актьорът, който носеше маската на Богатия Човек, почука на въображаемата врата, двама актьори под летвата, и Скитникът я отвори. Като изобразяваше изнасилването ѝ, той трябваше с мимика да покаже агресията си, а Клер — своя страх, на разстояние десет фута един от друг, без да имат възможност да видят какво прави другия.

Изведнъж Клер осъзна, че плаче под маската. Тя не знаеше защо. Това беше така внезапно и неочаквано, като кръвотечение от носа. За нея, способна да подчинява чувствата на волята си, такъв гаф беше толкова обезпокояващ, колкото и самите сълзи.

Когато сцените свършиха, тя свали маската и седна, дълбоко вдишвайки въздух, за да се успокои. Отначало другите помислиха, че се преструва. После един след друг млъкнаха.

Пол се приближи и клекна до нея, за да са на една височина.

— Добре ли си?

Тя кимна, но не можа да отговори.

— Понякога така става с маските — каза той спокойно. — Ако те изпитват, и ако си добър, тогава те карат ти да им плащаш за това, че ги използваш.

По пътя за гадния си апартамент тя се отби в оптиката. Избра си очила с телена рамка и ги сложи, като се погледна в огледалото. Станаха. Бяха тип „Обидено момиче“. Тя замислено кимна на своето отражение.

От: Кристиан Воглер [CV@NYSCU]

За: Клер Роденбург [ClaireR@colormail.com]

Това звучи очарователно, Клер. Надявам се, че ако си още в града, бихме могли да довършим нашия разговор и да се почерпим?

— Не можем още да рискуваме — категорично каза д-р Литмън.
— Клер не е готова, нито пък аз.

От: КЛЕР РОДЕНБУРГ [CLAIRER@COLORMAIL.COM]

За: Кристиан Воглер [CV@nyscu]

Благодаря ти, но в момента отсъствам от града, обаче запазвам имейла си.

Не знам защо ти наприказвах всички тези неща за себе си. Вероятно защото самотните пътувания ме правят замислена или меланхолична, в зависимост от перспективата.

Оттогава мина много време, но беше вълшебно. Едновременно и омагьосващо, и ужасяващо и вълнуващо.

Клер

От: КРИСТИАН ВОГЛЕР [CV@NYSCU]

За: Клер Роденбург [ClaireR@colormail.com]

Ако все още се нуждаеш от рамо, на което да поплачеш...

Имам две, и те са на твоего разположение.

От: КЛЕР РОДЕНБУРГ [CLAIRER@COLORMAIL.COM]

За: Кристиан Воглер [CV@nyscu]

Благодаря ти. Наистина ли мога да ги имам?

От: КРИСТИАН ВОГЛЕР [CV@NYSCU]

За: Клер Роденбург [ClaireR@colormail.com]

Наистина можеш. Имаш ли нужда от нещо друго?

От: КЛЕР РОДЕНБУРГ [CLAIRER@COLORMAIL.COM]

За: Кристиан Воглер [CV@nyscu]

Добре, щом питаш... но може би ще бъде прекалено
МНОГО...

От: КРИСТИАН ВОГЛЕР [CV@NYSCU]

За: Клер Роденбург [ClaireR@colormail.com]

Какво е това? Моля те, моите вечери сега са дълги и
самотни, а аз мразя да мисля за теб, Меланхолия в Мемфис,
или където и да си ти.

От: КЛЕР РОДЕНБУРГ [CLAIRER@COLORMAIL.COM]

За: Кристиан Воглер [CV@nyscu]

Добре... липсват ми фантазиите, които той ми
пращаше.

От: КРИСТИАН ВОГЛЕР [CV@NYSCU]

За: Клер Роденбург [ClaireR@colormail.com]

В случая, това, което ще ти изпратя, може да ти прави
компания в пътешествията ти.

\<\<forclaire.doc\>\>

СЕДЕМНАДЕСЕТ

— Всичко е тук — каза Франк. За първи път, откакто го познаваше, тръпка на вълнение премина по лицето на детектива. Той четеше писмото на Воглер за трети или четвърти път. — Боже мой, всичко е тук.

Д-р Литмън не отговори. Тупкането на молива по устните ѝ беше единственият звук, който се чуваше.

— Точно това е, което очаквахте — каза ѝ Клер. — Всичко, за което говорихте, той го написа. Насилието, болката, контролът.

Моливът продължи да тупка.

Франк четеше на глас:

— „Мускусната миризма на твоята възбуда изпълва стаята като сладникав парфюм от рядко цвете или орхидея, излъчваща божествения си аромат само когато вехне и загнива...“ Това са пълни гадости, Кони.

Тупкането спря.

— Той може да е слязъл в книжарницата и да е направил копие на това от някоя от многото книги за възрастни. То със сигурност е необичайно, но не мога да сложа ръка на сърцето си и да кажа, че само убиец може да го направи — каза д-р Литмън.

— Обаче той не изключва себе си.

— Да, не се изключва. Засега.

— И така, какво ще правим?

Д-р Литмън се обърна към Клер.

— Възможно е той просто да се колебае. Ти трябва да му покажеш, че си по-силна, отколкото те смята. Отговори му, напиши му нещо в същия дух, но по-твърдо.

— Искате аз да го напиша? Не може ли вие?

Д-р Литмън поклати главата си.

— Ох! Защо мислиш, че те карахме да губиш толкова време с тези уебсайтове? Това трябва да бъде твоят глас или гласът на човека, за който се представяш.

Като седеше пред лаптопа, Клер се спомни, че е правила много по-трудни неща, че веднъж даже излезе на нийоркските улици да продава пуловери от хипопотамска вълна.

От Клер Роденбург [CLAIRER@COLORMAIL.COM]

За: Кристиан Воглер [CV@ny scu]

Скъпи Кристиан,

Благодаря ти за фантазията. Тя е прекрасна. Но повярвай ми, Кристиан, нещата, които ми изброяваш, донякъде са скучни за мен. Нещата, които харесвам... ме плашат с това, че са много крайни. Боже, защо ли ти разправям всички тези странности? Понякога гледам на нещата, които ме запалват, които ме унижават, които ме правят безсилна, уязвима и уплашена и си мисля, че с мен нещо не е наред или че донякъде съм странна.

Казвам ти го само, защото чувствам, че ти наистина ме разбираш. Винаги се притеснявам да не би това, което ти пиша, да е неправилно. По-добре да се сбoguваме сега, докато не сме стигнали твърде далеч.

Написах нещо сама. Кажи ми ако ти харесва.

С любов,
Клер.

\<\<forchristian.doc\>\>

От: Кристиан Воглер [CV@NYSCU]

За: Клер Роденбург [ClaireR@colormail.com]

Клер,

Каква необикновена жена си ти наистина. С нетърпение очаквах да се върнеш. Междувременно тук ще намериш нещо, което е по вкуса ти.

\<\<clair2.doc\>\>

Във втората си фантазия за Клер Кристиан описваше как ще завърже очите ѝ и ще я бие с колан. Той пишеше:

Коланът оставя следи по тялото ти. Това е змия, дълга черна серпантина, която пропълзва по извивката на съвършените ти гърди, по вдлъбнатината на мишницата ти, по издатината в слабините ти и по набъбналото езиче между бедрата.

Ти трепериш. Змията изпълзва назад. Но тя само се отдръпва, за да събере сили за ухапването.

Ти се напругаш в очакване на почивката, чувстваш, че нещо докосва устните ти — краят на колана. „Целуни го“ — заповядвам аз и ти покорно допираш устните си до меките, жестоки устни на змията. Тук има пауза. И изведнъж ти изпищяваш. Чувстваш сладкото, остро ухапване на зъбите ѝ по корема и по гърдите си.

Аз казвам спокойно: Един...

В третата си фантазия той описваше как Клер лежи на чисти чаршафи, обкръжена от множество свещи, като тяло върху олтар от бял камък.

Събирам свещите една по една. Те са мазни и тежки, като свещите в черква. Техните пламъци са очертани като остриетата на копия, големи и побелели от жегата, отгоре с мастилена пушек. Всяко пламъче е обкръжено с диск от чист разтопен восък. Аз държа първата свещ над твоето неподвижно тяло и изливам горещия восък върху теб. Ти потръпваш, но не крещиш. Восъкът се втвърдява по меката ти кожа като белег.

В четвъртата той я описваше, изненадана в хотелската си стая от бездушен, мистериозен непознат, който я завързва с въжета за леглото.

— Това е добре — каза д-р Литмън, като четеше направо от екрана. — Тук вече имаме доста материал.

— Какво например? — попита Франк.

— Например, принуждаването. Той прогресивно се приближава към действителните обстоятелства на убийството. И това че го прави в хотелската стая е много показателно застъпване.

— Но няма нищо, което знае само убиецът. Адвокатът ще каже, че ние сами го наведохме на мисълта за хотелската стая, като му казахме, че Клер в момента пътува.

— Дай му време, Франк. Според фактите аз вече мога да кажа, че Воглер има сексуални отклонения, каквито малко хора споделят. Възможността Стела да е познавала двама като него е минимална. Нека мрежата бавно да се затвори. Тя ще се стегне, когато му дойде времето.

От: КЛЕР РОДЕНБУРГ [CLAIRE@COLORMAIL.COM]

За: Кристиан Воглер [CV@nyscu]

Това е прекрасно, Кристиан. Но се чудя докъде може да стигне смелостта ти. Що се отнася до срещата ни, ще си помисля. Имам чувството, че съм раздвоена. Част от мен казва: ти трябва да се срещнеш с този невероятен мъж, който толкова добре те разбира. Другата част ми напомня колко много пъти вече съм губила. А веднъж, добре, ще ти кажа, веднъж не се провалих, но накрая беше даже по-лошо. Това е дълга и трагична история, за която някой ден вероятно всичко ще ти разкажа.

Четох последния ти имейл в киберкафе в Чикаго с две типични колежанчета на съседния компютър. Само да бяха видели, какво чета! Нямах търпение да се прибера в хотелската си стая и да се усамотя, фактически... Изпращам ти пасаж от Бодлер, който намерих тук в книжарницата.

*Извършихме ли с тебе прибързани
постъпки?*

*Кажу защо уплаха и ужас ме гнетят?
Щом промълвиш „мой ангел!“, от страх
усещам тръпки.
И все пак моите устни към твоите се
стремят.*

Пиши ми, Кристиан. Моля те.

Клер
Х

ОСЕМНАДЕСЕТ

— Днес — каза д-р Литмън — ние ще се учим как да слушаме.

— Моля?

— Казах, днес — тя спря. — Ха-ха. Много смешно.

Беше сутринта на деветия ден, и те двете се чудеха докъде всъщност са стигнали.

— Това, което искам сега да ти покажа — продължи тя — са няколко основни невролингвистични техники.

Тя постави на предния проектор таблица, разделена на две колонки, едната озаглавена „Грешно“, а другата — „Вярно“ и записа в първата.

— Първо, постарай се да не правиш преценки. Например като казваш „това е отвратително“ или даже „това е прекрасно“ е по-малко полезно от неутралното „разбирам“ или „какво мислите по въпроса?“ Съветът — „защо не опитате това?“ — също не е много добър. По-добре е малко проучване: „Виждам, че сте притеснен“ или... вие сте неспокойна, Клер. Случило ли се е нещо?

Клер сви рамене.

— Изучавахме го в актьорския клас. Наричахме го спиране и допускане.

— Трябва да забележиш, че тук е съвсем различно. Сега това...

— Колко още ще говорим за всичко това? — простена Клер.

— Подготовката ми продължи седем години. Трудно ми е да повярвам, че за девет дни...

— Трудно ми е да повярвам, че за девет дни... — повтори след нея Клер. Имитацията на гласа на д-р Литмън беше толкова удачна, че психиатърът се изчерви.

— Това ми напомня, Клер — каза тя с леден глас — че ти трябва да ни се обаждаш, когато пак те прихване. Ние май трябва да планираме нашата операция, като вземаме предвид лошото ти настроение.

По средата на следобедното занятие се обади пейджърът на д-р Литмън. Кони го извади от джоба си, прочете съобщението и побърза към телефона.

— Нещо интересно ли е? — попита Клер, когато тя се върна.

— Изглежда. — Д-р Литмън сложи пейджъра на бюрото.

— И? — попита Клер, след като Кони не продължи. — Какво се е случило?

— Имаме друго убийство. Полицията смята... възможно е убиецът да е същият. Искат да отида на място. — Тя погледна към Клер. — Ще дойдеш ли с мен?

— Аз ли? — попита Клер изненадана.

— Мисля, че ще е полезно да видиш непосредствено срещу какво сме изправени — спокойно каза д-р Литмън.

Сега хотелът е друг. Този път е по-евтин, на Второ авеню, между последните останали пийпшоута и секс-кина. Съдейки по миризмата в коридора, това е място, където повечето клиенти не остават за цяла нощ.

Клер и д-р Литмън трябваше да чакат долу, докато службата за криминални разследвания приключи. Д-р Литмън беше видимо развълнувана. Отначало Клер прие това за нервност, но постепенно проумя, че чувствата на психиатъра не бяха страх.

Кони беше развълнувана.

Тя улови погледа на Клер.

— Рядко се случва да имаш възможност да видиш мястото на престъплението веднага след извършването му — обясни тя.

Те получиха работните гащеризони от бяла хартия, за предпазване на мястото от замърсяване със случайни влакна от облеклото им, а също и еластични торбички за нахлузване върху обувките. След това ги придружиха догоре.

Дърбън вече беше там. Той ги погледна, когато влязоха.

— Тя защо е тук? — попита той, като посочи към Клер.

— Искан да дойде.

В един миг на Клер ѝ се стори, че той има нещо против. После Франк сви рамене.

— Когато я намериха, беше в този вид — каза той, като посочи с жест леглото. Одеялото повтаряше очертанията на тялото.

— Пердетата бяха ли дръпнати? — попита д-р Литмън.

— Не.

— Предполага се, че е било още тъмно, когато си е тръгнал — промърмори тя. — Той не е стоял дълго тук.

Франк сложи ръка на одеялото.

— Гледката не е приятна — предупреди той Клер и го махна.

Клер беззвучно отвори уста, но не можа да си поеме въздух. Сякаш някой бе изсмукал всичкия кислород от малката стаичка.

Тялото на леглото е черно и е на жена. То лежи с лице нагоре, само че лицето го няма. Даже и главата я няма. Там, където трябва да бъде вратът, стърчи кървав кол, ръкав от гладка кожа покрива тръба от бял хрущял.

Полицаят смъкна одеялото надолу. Между голите крака на момичето лежеше главата. Капки олио блестяха в къса африканска коса. Подутият изпъкнал език беше изплезен право към мястото, където се събираха бедрата.

Клер се обърна, побягна към банята и повърна под душа.

След няколко минути дойде Франк.

— Извинете — каза тя, хълцайки.

— Недей. Не трябваше да те карат да гледаш такива неща.

Тя посочи към душа.

— Дали аз...

— Си замърсила мястото на престъплението? Не се безпокой. Ние свършихме тук. Виж, ако не искаш да се връщаш там...

Тя поклати глава.

— Вече съм добре — и тя се върна след него в спалнята.

— Видя ли ушите й? — попита Франк д-р Литмън. От двете страни на главата на момичето имаше две кървави дупки в долната част на ушите. Обещите бяха откъснати. Същото беше и с горната част на пъпа.

— Взети са като трофей?

— Не. Изхвърлени са в тоалетната чиния. Не са могли да минат през коляното, защото са прекалено тежки и са останали в гърнето.

— Интересно — каза д-р Литмън. — Бижутата на Стела бяха извадени по същия начин, нали така? — Тя се вглеждаше в остатъка от

врата. — Дали се е борила? — Както и на Франк, гласът ѝ е безстрастен, професионално-монотонен.

— Съдебният лекар не е сигурен. Има следи от борба: надраскани стени, счупена лампа. — Той ги показва на Кони. — Но проблемът е там, че на такова място може и да са отпреди.

— А снимка от „Полароид“?

— Няма такава.

— Имало ли е полово сношение?

Франк поклати глава.

— Един мой колега работеше във Вайс. Той мисли, че жертвата е проститутка. Ако е прав и ако тя е имала и други клиенти за последните двадесет и четири часа, то пробите няма да бъдат много от полза. — Той сви рамене. — Ние ще се опитаме, разбира се. Може би ще успеем да проследим други нейни клиенти и да ги елиминираме. — Той не звучеше обнадеждаващо. — Ти какво мислиш, Кони? Дали е същият тип?

— Не съм сигурна. От една страна — това е хотелска стая, това е друго свръхжестоко убийство, а също така и украшенията несъмнено ни навеждат на мисълта за един и същ модел на поведение. Но трябва да видиш също така и всичките различия. Да, това е хотелска стая, но в съвсем различен хотел и със съвсем различен комплект от обстоятелства. Убиецът на Стела е дошъл подготвен. Той е вложил старание във всичко, което прави; искал е да бъде перфектен, точно да следва фантазиите си. Това тук изглежда по-слабо организирано, с по-слаб контрол.

— Може би този хотел е единственият, за който той може да плати в брой — каза Франк. — Направих някои проверки; сега в града се провеждат две големи конференции. На този бряг на реката няма нито една свободна стая.

— Тогава остава въпросът защо той си е тръгнал още по тъмно. Даже не е дръпнал пердетата. Убиецът на Стела доста време е стоял при нея. Спомняш ли за снимката?

— Може би се е безпокоял, че ще се чуе шума от борбата. Всичко, което е знаел е, че сводникът ѝ я чака.

— Окей, но защо ще върши подобно нещо на първото място, което му попадне, щом може да го направи там, където поиска?

— Това е нещо, над което трябва да се помисли. — Франк повдигна ръката на трупа. — Погледни тук.

На дланта на момичето беше написано нещо.

Психиатърът се наведе да го разгледа отблизо. Трябваше й малко време, за да прочете написаното на тъмната кожа с черен химикал.

— „*www.pictureman.com*“. Това е уебадрес.

Франк поклати глава.

— Да погледнем по този начин.

— Какво те кара да мислиш, че това тук има отношение към убиеца? Някои хора си правят записки по ръцете, за да не забравят.

— Така е. Но ако беше проститутка, всичко записано на дланта й щеше да се изтърка за нула време. — Той направи циничен жест, за да поясни своята мисъл.

— Някой провери ли го? Това е хард-секс сайт, нали?

— Не е. Това е странното. Когато набереш този адрес, компютърът отговаря, че той не съществува.

След това Кони заведе Клер в магазин за кафе, където й купи кафе и сипа в него две пакетчета захар.

— Изпий това — каза тя. — Ще ти помогне.

Клер взе чашата с две ръце, за да може да я доближи до устните си.

— Образите на екрана — каза Кони. — Те никога не се повтарят.

Клер кимна.

— Ти прекрасно се справи днес — похвали я д-р Литмън.

Клер се вслуша в гласа й.

— Справих се? Като „Мис Роденбург, свободна сте, можете да тръгвате?“

— Винаги си свободна да тръгнеш, Клер. Никой не може да те накара да го правиш.

— Затова ли искахте да дойда с вас? За да видите, дали ще се уплаша?

— За да видя, дали си готова.

Тя усети внезапно ускорение на пулса си.

Кони продължи:

— Както ти е известно, аз имах съмнения относно тази операция. Бих искала повече време за подготовката ти, много повече време. Но ние го нямаме. Започне ли разписанието на убиеца, тоест интервалите между убийствата да се съкращават — той никога няма да спре. Сега възнамерява да убива много по-често. — Психиатърът кимна. — Кажу ми довчера на Франк, че утре се връщаш в града.

ЧАСТ ТРЕТА

Някои известни поети доста отдавна разделили помежду си по-голямата част от цъфтящото кралство на Поезията. Смятам го най-малко за забавно, защото по-предизвикателно е да отделяш прекрасното от греха.

Шарл Бодлер,
„Цветя на злото“

ДЕВЕТНАДЕСЕТ

Приятелят ѝ не е дошъл.

Така би помислил всеки, ако я видеше да чака сама в бара на хотел „Роялтън“, опитвайки се цяла вечер да изпие чашка „Върджин Мери“: още една млада професионалистка, очакваща своята среща. Може би тя беше по-привлекателна от другите. По-самоуверена. По-дръзко облечена. Не беше дошла направо от офиса, това беше сигурно.

Тя си намери маса с изглед към входа и гледаше вратата, очаквайки някого с безпокойство.

Той обаче се появи отзад, като постави стола си до нейния. Тя се чудеше, колко ли дълго е седял някъде и я е наблюдавал.

Беше облечен с тъмно кожено яке, красиво черно поло и панталон с цвят каки. Преди да седне, той завъртя тежката халка на малкия си пръст.

— Клер — каза ѝ, — колко е хубаво да те видя.

Неговите очи с цвят на зелено френско грозде следяха нейните. За момент тя имаше усещането, че той може да види всичко, че знае всичко, че може да забележи жиците, залепени за кожата ѝ и предателството в сърцето ѝ.

— Здравей, Кристиан — поздрави го тя.

Цял следобед Кони се занимаваше с Клер, като репетираше историята ѝ за последен път. Коя си ти? Защо си тук? Какво искаш?

Но съзнанието на Клер беше заето с доста по-практични неща. Когато работеше за Хенри, тя изпълняваше отделни поръчки с различен глас или акцент. Не за нещо друго, заради практиката.

Сега не можеше да си спомни с коя Клер Кристиан Воглер е имал последната си среща: с американката или с англичанката. Историята ѝ беше достатъчно гъвкава, за да се нагоди и към двете. Въпросът беше дали той ще разбере несъответствието.

Тя се спря на американката. Един от двата варианта беше правилен, или просто Кристиан не я е запомнил добре от първия път.

— Ти си още по-хубава, отколкото те помня — каза той и понечи да я целуне по бузата.

Неговото кожено яке се плъзна по нея, меко като паяжина; тогава тя си спомни за Беси, която беше вегетарианка и ѝ обясняваше, че, за да направят толкова мека кожа, използват още неродените малки.

— Благодаря ти — каза тя. Как ли щеше да реагира нейният типаж? — Макар че всъщност бих предпочела да не ме лъжеш, даже и с комплимент.

Дали прекалено много се чудеше? Воглер обаче се усмихна на нейните „ухапвания“.

— Това не са лъжи — каза той. — Не лъжа за неща, които имат значение.

В паузата, която настъпи, те си поръчаха питиета. Тя докосваше тила си, мързеливо поглаждайки непознатата бодяща коса отгоре на врата ѝ. Фризьорът, при когото отиде този следобед, я умоляваше да не подстригва косата си толкова късо, като твърдеше, че тя никога повече няма да порасне същата. Но тя беше непреклонна и в крайна сметка той направи това, за което го молеха. Кичурите мокра коса падаха пред лицето ѝ като сняг.

Къса коса, като на жена му. Малък детайл, но кой може да каже какъв детайл ще го накара да направи разликата.

Франк, който седеше в чакалнята на фризьорския салон, я наблюдаваше в огледалото, а погледът му беше омекнал с нещо, което можеше да се нарече жалост.

Докато фризьорът, щракайки с ножиците, изравняваше косата ѝ, Клер имаше усещането, че преминава от сферата на влияние на Кони в тази на полицаия. От гледна точка на идеята за действие.

Няма повече четене от начало до край, нито репетиции.

Шоуто започва.

— Това е... странно — започна тя колебливо.

— Странно? Защо странно?

— Да се срещнем така... на живо, така да говорим, когато бяхме вече толкова... близки. — Тя срещна погледа му. — Все едно да се събудиш до един непознат и да говориш за закуската.

Раницата на Клер е небрежно сложена под стъклената маса, като поддържа връзката с наблюдателите. Отвън в наблюдателния фургон

Кони, слушайки собствената си линия, напрегнато следи разговора и кима, като го оценява по достойнство.

— Франк е прав. Момичето може да играе.

Очите на Кристиан не се откъсват от нейните.

— А често ли се случва това? Да се събудиш до един непознат?

— О, не. Аз просто помислих... добре, да. Понякога. — Погледът ѝ се спусна надолу. — Всъщност повече през моята дива младост.

— Не ми изглеждаш толкова дива.

— Външността понякога лъже.

— Мисля, че не и твоята.

Тя започна малко да се дразни от предположението, че той я обърка и се отдръпна.

— И какво ти говори външността ми? — Той протегна ръка и внимателно обърна главата ѝ, за да я види в профил. Клер не можеше да му помогне: тя изпитваше наслаждение, съвсем слабо, от докосването на пръстите му. Не личеше, че той го разбира.

— Виждам някоя... прекрасна, но нещастна — каза той. — Така е, нали?

— Не се осланяйте на погрешната идея — отговори тя с яд. — Аз не съм доведена до отчаяние самотница, която търси мъж.

— Нямах това предвид.

— Съмнявам се, в тази стая да има поне един човек, който е вършил нещата, които съм вършила аз.

— „Колко спомени — сякаш съм вечност живял...?“

— Точно така.

— Понякога — каза той внимателно — нещата, за които фантазираме, не искаме да станат реалност.

— Понякога знаем какво точно искаме, но ни трябва някой, който да ни заведе там.

— Много хора ще кажат, че табутата съществуват, за да ни защитават.

— Ние с теб сме по-различни от повечето хора.

— Това е така — промърмори той.

Тя срещна погледа на широко отворените зелени очи.

— Нашите фантазии — каза тя. — Ние имаме нашите фантазии. В следващия миг той поклати глава.
— Не — каза той. — Тези бяха твоите, не моите.
Навън, във фургона Франк и Кони се спогледаха.

— Да, твоите фантазии. Ти ги написа. — Тя се обърка, осъзнавайки каква внезапна промяна се получи в настроението, а не знаеше защо.

— Разбира се — продължи Кристиан. — Ти ми каза какво искаш и аз бях длъжен. Аз съм преводач. Моята работа са гласовете на другите хора, стиловете на другите хора и така е през цялото време. Например Бодлер.

— Но нали обичаш Бодлер? — попита тя сконфузено.

— Така ли? О, той има няколко стилистически игрословия, което го прави интересен за мен на техническо ниво. Ето защо ме очарова: като предизвикателство. — Кристиан Воглер взе шепа солени от чинийката на масата. — Ти не трябва да приемаш всички тези фатални и мрачни млади хора прекалено сериозно.

— Разбирам — каза тя, макар изобщо да не беше сигурна дали разбира нещо.

— Послушай ме, Клер — каза той по-внимателно. — Искях да те видя, защото... е добре, ти си права, когато казваш, че ние имаме нещо общо. Също както теб, и аз загубих скъп за мен човек.

— Знам. Видях го във вестниците.

— Не говоря за смъртта на Стела, не изцяло. Аз почнах да я губя даже преди това. — Той въздъхна. — Ако беше ме напуснала, може би щяхме да решим проблемите си. Това е един от многото въпроси, на които сега не мога да отговоря. Мнението ми съвпада с твоето, аз знам, какво значи да бъдеш огорчен. Знам колко е лесно да позволиш на огорчението да те разруши. Чувстваш се погълнат от чувството за вина, че си единственият, който продължава да съществува. Искаш да се накажеш... или, както в твоя случай, да намериш някого, който да наказва вместо теб. Но идва време, когато трябва да оставиш вината и злобата си да заминат! Животът продължава, но само ако му позволиш.

Тя кимна. Никога на репетициите не бяха обсъждали точи въпрос.

— Донесох ти нещо — каза той и извади малка книжка от джоба на якето си, като я сложи в ръцете ѝ. — Ето.

В първия момент тя помисли, че това е друга книга със стихове. После видя, че е едно от тънките книжлета от поредицата „Философия на новото време“, от тези, които дават заедно с рестото в книжарниците. Тя погледна названието. „Малка книга за загубата“.

— Тази книга много ми помогна, когато Стела умря — добави той.

— Благодаря ти.

— Добре дошла. — Той махна на сервитьора за друго питие.

Тя отчаяно търсеше някакъв начин, за да спаси положението и да се върне към началния сценарий на операцията.

— Значи ти не искаш да ми навредиш? — отрони тя.

— Клер. О, Клер — Той се наведе към нея, внимателно разресвайки късата руса коса на врата ѝ с опакото на пръста си. — Нима не виждаш? Искам да премахна вредата.

ДВАДЕСЕТ

— „Защо ние понякога казваме «сладка мъка»?“ — четеше Клер на глас. — „Дали защото дълбоко в себе си знаем, че мъката е сладка и че раните болят най-много, когато ги лекуват?“ — „*Малката книга за загубата*“ описва дъга във въздуха, присъединявайки се към празните кутии от пица в кошата за боклук. — Боже, кой написа това?

— Мисля, че не е чак толкова лошо, като за първи опит — каза Кони.

— Може би трябва да напишете една такава книга — каза сладко Клер. — „*Малка книга за позитивните мисли*“ от д-р Литмън.

— Ей, Клер, — каза Франк. — Стига вече.

— Дай да видим, Франк. Това не ни върши работа.

— Да погледнем фактите — отговори Франк. — Дали Кристиан Воглер изключва себе си от заподозрените?

— Не — твърдо каза Кони. — Той определено отбеляза, че са имали проблеми със Стела. Това е нова информация.

— Може би той просто е внимателен. Освен всичко друго, ние знаем, че нашият убиец е свръхпредпазлив. Напълно е логично, че е принуден да обвинява себе си.

— Бил ли си някога детектив? — попита Клер. Знаеше, че се държи като кучка, но още беше под въздействие на адреналина и злобата. Тя искаше аплодисменти, искаше да се махне от тук, да пие, да танцува и да се чука.

Франк не ѝ обърна внимание.

— И така, каква игра играе той? Възможно е, освен всичко друго, Клер да не е негов тип.

— Но възможно е това да е тест — бавно каза Кони.

— Какъв вид тест?

— Той иска да види, колко решителна е тя — продължи Кони. — Дали може да бъде извадена от подвързията на баналността. Ти си прав, Франк, нашият убиец е умен; той иска да бъде напълно сигурен дали тя е подходяща, преди да действа. Така пъстървата души мухата, преди да я изяде.

— Клер, — попита Франк. — Да си почувствала нещо такова?
Тя въздъхна.

— Пусни пак записа.

Франк пренави лентата и тя изгледа записа още един път.

— Добре...

— Какво има, Клер?

— Когато излязох оттам, почти се бях напикала, затова изобщо не мислех за всичко това, като за театър. Но сега, когато го гледам отново... знаете ли, винаги можеш да кажеш кога един актьор преиграва. Даже и да няма къде точно да посочиш с пръст, просто знаеш, че е така. — Тя кимна. — Като гледам този запис, аз виждам, че Кристиан играеше.

— Което означава — замислено каза Кони, — че трябва да сме по-изкусни, отколкото се предполагаше.

Когато се завърна в ужасния си тъмен апартамент, тя включи лаптопа, който ѝ даде д-р Литмън. Змията, която изглежда не спеше през нощта, беше заплетена в сложен възел в своя стъклен съд.

Клер нямаше представа дали е мъжка или женска. Но тайно започна да я нарича Кони.

ДОБРЕ ДОШЛИ В НЕКРОПОЛИС.

Тя натисна „чат стая“. През нощта е препълнено: най-малко дузина имена, повечето от които са нови.

Виктор беше там, като пак висеше отстрани, скачайки от разговор на разговор; забележките му са кратки и саркастични.

За първи път тя се замисли как ли изглежда той. И си го представи като голяма прокрадваща се котка. Какво ли ловува? — се чудеше Клер.

Пръстите ѝ бяха по клавишите.

\>\> Здравей, Виктор. Как е?

\>\> Привет, Клер. Мислех, че няма да се върнеш.

\>\> Изглежда, че междуременно си имал голяма компания.

\>\> Никой от тях не е толкова очарователен и прекрасен, колкото си ти.

\>\> Колко сладко. Всъщност (*хлъц*) аз съм малко пияна.

\>\> Докато аз съм просто опиянен от твоето присъствие.

\>\> Имах среща, Виктор. Какъв прекрасен мъж само.

\>\> ВРС?

\>\> Моля?

\>\> Попитах, дали срещата беше В Реалния Свят.

\>\> Това е фраза, която не използвам често. Всъщност предпочитам да вярвам на тази дигитална сфера, в която сме ние и която в крайна сметка е толкова реална,

колкото и нещо, случващо се в Царството на Материята... Но аз се отклоних. Твоята среща. Обеща да ми разкриеш мръсните подробности.

\>\> Така ли беше? Добре, да, беше ВРС.

\>\> Ако сте били заедно, аз вече ревнувам.

\>\> За какво? Аз съм тук с теб и капвам от умора.

\>\> Вярно. И предполагам, че си сама. Освен ако твоята среща е по-свободна от виртуално общуване, отколкото бяха моите. Щом нощта едва започва, ще смятам, че нищо не се е случило.

\>\> Нищо.

\>\> Кореспондентът ти въздъхна с облекчение.

\>\> Виктор?

\>\> Да, ангелче?

\>\> Предният ден говорихте с Кери за нетсекс^[1].

\>\> Да?

\>\> Как става това по-точно?

\>\> Добре, по-точно — малко е трудно за обяснение докато не го опиташ. Разбира се това не е секс в буквалния смисъл, защото физическите усещания са изцяло в главата ти. Мнозина от нас намират, че във всеки случай телата са само описателно средство. Средство за постигане на определена цел.

\>\> Би ли ми показал?

Паузата бе толкова дълга и тя помисли, че Виктор е прекъснал връзката.

\>\> За мен ще бъде чест, Клер. Първото нещо, което трябва да направим, е малко да се усамотим. Вляво на екрана ти има бутон, обозначен „личен чат“. Ще го натиснеш ли?

\>\> ОК

\>\> ОК, сър.

Каза Виктор, и тя въобще не мислеше, че той се шегува.

Секс без тела, желание без съдържание, удоволствие без форма. В този странен нов свят мислите веднага ставаха чувства без посредничеството на плътта.

Това е като да правиш любов с ангел, помисли тя, или с дух. Толкова дълго, че не се опитваш да го замениш с нещо, което съществува в реалния свят, това беше... добре, беше различно.

\>\> Как беше, сладурче?

Тя отговори:

\>\> За мен — добре.

\>\> За мен също.

\>\> Сега смятам да стана най-сексуалното прасе, ще се обърна и ще заспя.

\>\> Добре, нали знаеш, как казват. В киберпространството никой не може да чуе как хъркаш. Аз мисля засега да се оттегля.

\>\> До скоро, Виктор.

\>\> Ще се видим, Клер.

\>\> Зззззззззз^[2]...

[1] Нетсекс (англ. *netsex*) — виртуален секс по компютърната мрежа. ↑

[2] Преводачът не е намерил за необходимо да го обясни, но в английския *zzzzz* е звукоподражание, еквивалентно на българското „хрррр...“, изобразяващо хъркане, заспиване. — Бел. WizardBGR ↑

ДВАДЕСЕТ И ЕДНО

Тя все още не можеше да заспи.

Районът, в който е разположен апартаментът ѝ, е наполовина изоставен, но старите складове и заводите за разфасоване на месо са подслон за различни долнопробни нощни клубове. Има и един с характерното название „Месо“, наблизо зад ъгъла. В клуба имаше дилър, който причакваше клиенти близо до душовете. Половин час по-късно Клер беше една от многото на кръглия дансинг.

Когато не можеше повече да танцува, тя тръгна към горната част на града в „Хърли Бар“. Брайън не изглеждаше зарадван да я види. Това не беше изненадващо, защото косата ѝ изглеждаше мазна от изсъхналата пот, очите ѝ бяха големи като патешки яйца и двойно по-ярки, а тя бърбореше за спасяването на света от серийните убийци.

Но най-интересното бе, че той нямаше никого за прекарване на нощните си почивки.

Но даже и да имаше, те не можеха да се сравнят с нея.

Беше почти обяд, когато Клер се върна на 14-та улица. Тя още се чувстваше зле; очите ѝ смъдяха, а устата ѝ сякаш бе натъпкана с телчета, които използват за изправяне на дръжките на цветята.

В първия момент тя се почувства така, сякаш попадна в друг апартамент.

Стените бяха боядисани в кремаво. Черепите на животните и имитациите от магазина за сувенири бяха изчезнали.

Сега тук беше обзаведено с евтини шведски мебели, пълно с купища книги и ярки турски килими. Чисто нова поставка с дискове с класическа музика — Рахманинов, Бах, Моцарт на мястото на местата на Зеления Ден и Пероните Девет Инча^[1]. Копия на картини в боядисани с бяло дървени рамки вместо скъсаните рок-постери и тапетите от „Роткос“. И сякаш с магическата пръчка на някой вълшебник змията се бе превърнала в котарак, който лениво се бе разположил на фотьойла, като че завинаги щеше да остане тук.

— Той се казва Август — каза Кони, излизайки от спалнята.

— Наистина ли?

— А ти да не мислиш, че на котарака му трябва нелегално име?
Разбира се, че се казва Август.

— Сега е много по-добре — каза Клер, като огледа стаята с одобрение. — Но защо толкова прибързано?

Вместо отговор, Кони натисна бутона на телефонния секретар.

— Това е гласът на Воглер.

— Клер, аз съм Кристиан. Искан само да ти кажа колко хубаво беше снощи, когато се видяхме. — Пауза, и после леко притеснен смях. — Дали ще можем пак да се видим? Не искам да те притеснявам, но ако си свободна... Обади ми се, ако имаш време.

— Да му отговоря ли?

— Със сигурност, но ще се направиш на недостъпна.

Клер тръгна към фотьойла, свали обувките си и седна, като вдигна краката си на масата.

— Мислих за това, как мъжете стават психопати — промърмори тя.

— Хайде, Клер, ставай. Имаме работа.

От: КЛЕР РОДЕНБУРГ [CLAIRE@COLORMAIL.COM]

За: Кристиан Воглер [CV@nyscu]

Кристиан,

Миналата вечер исках да се видя с теб, защото те помислих за интелигентен човек, който няма да иска да ме променя или да ме съди. Сгреших. Само като си помисля за нещата, които са само погрешна реакция на унижаващите ме огорчения и за мощния прилив на вяра, който почувствах, когато споделих тайната на моята сексуалност с теб. По начина, който винаги ме кара да се чувствам притеснена от случилото се миналата вечер. Сигурно се отнасяш с ирония към това, което аз харесвам, но аз го харесвам. Предполагам, че трябваше да осъзная по-рано, още от твоя имейл, че ти не го приемаш близко до сърцето си. Но по някаква причина не го осъзнах. По дяволите,

Кристиан. Започна да влизаш под кожата и в главата ми, а това е мястото, където не позволявам да влизат много хора — по причините, които току-що бяха обсъдени.

Не искам да принизявам значението на това, което беше хубаво. Беше прекрасно. Но не мисля, че пак така ще бъде. По-добре да си кажем сбогом сега, не мислиш ли?

Клер

От: Кристиан Воглер [CV@NYSCU]

За: Клер Роденбург [ClaireR@colormail.com]

Скъпа моя Клер,

Що за необикновена личност си ти.

Преди да ме обречеш на забвение, би ли могла да ми дадеш още един шанс? Ще бъда в бар „Уилсън“ след осем тази вечер. Това е на Четиридесет и трета улица около блока от другата страна на Бродуей.

Ако ще дойдеш, ела. Ако не, още един спомен.

Барът е тъмен, голям и почти празен; той заема голяма част от помещението, намиращо се в задната част на блока. Стените са изчистени до тухла и единствената светлина идва от свещите в буркани, поставени на всяка маса.

Тя пристигна точно в осем и двадесет и пет. Видя го седнал в задната част; той четеше книга, обърната под ъгъл към една от свещите.

Нямаше достатъчно светлина за миникамерата, за да направят снимки; техниците, проучващи мястото, го докладваха в отчета си. Вместо това Клер имаше микрофон, скрит в чантата ѝ и свързан директно с фургона отсреща.

Когато вдигна поглед и видя, че тя приближава, топла усмивка се разля бавно по неговото слабо аскетично лице.

— Последният ти имейл засегна нещо, което е особено важно за мен — започна той — и това е въпросът за вярата.

За секунда тя помисли: „Той знае“.

Тогава той продължи.

— Мислиш ли, че можеш да ми вярваш, Клер?

— Журито мисли по въпроса.

— Не се интересувам от журитата, а само от съдията. — Той я погледна. — Винаги съм вярвал, че за знанията няма значение кой ги притежава. Но този, който ги притежава, трябва да ги използва.

— Какво всъщност значи това?

— Сложи ръката си върху свещта — каза той меко.

Тя погледна надолу. Свещта е поставена в стъклен буркан, висок около четири инча с отвор отгоре като на фенер.

— Повярвай ми — каза той.

Тя постави ръката си отгоре на отвора, а той сложи ръката си върху нейната, без да я натиска, но оставяйки тежестта ѝ да задържа нейната върху горещото стъкло.

— Сега — каза той. — Каквото и да се случи, ти не трябва да махаш ръката си, докато аз не ти кажа, че можеш. Съгласна ли си?

— Ще се изгоря. — Горещият диск под дланта ѝ вече е непоносим и тя се намръщи.

— Ако ми вярваш, всичко ще бъде наред. Обещавам ти.

Те заедно гледаха пламъка. Той приличаше на дълъг нокът, нокът, който се опира в дланта ѝ. Болката от нещо, което я бодеше, се превърна в нещо, което я караше да отметне главата си назад и да вие, кръгчето от игли дълбоко се заби в кожата ѝ. Нервните ѝ окончания викаха пронизително, карайки я да махне ръката си. Очите ѝ се навлажниха. Кожата ѝ се топеше и се покриваше с мехури, като препържена коричка.

И изведнъж пламъкът започна да спада. Секунда по-късно той започна да се свива и след малко угасна. Болката отслабна.

— Сега можеш да си махнеш ръката.

Тя обърна дланта си и я огледа. Имаше червен диск, като петно от засмукване, от кутрето до показалеца. Нямахше воден мехур. Тя поднесе ръката към устните си и почна да я смуче.

— Пламъкът остана без кислород, затова изгасна, преди да те изгори — каза Кристиан.

— Откъде знаеше, че той първо нямаше да ме изгори?

— Първо го опитах сам, докато те чаках. — Той й показа дланта си. Имаше едва забележимо червено петно. — Ти трябваше да решиш дали ми вярваш, Клер. И това е всичко.

Тя докосна с още горещата си ръка бузата му.

— Не съм я махнала, нали?

— Ела с мен — каза той. — Има и нещо друго, което искам да ти покажа.

Като подминаха няколко блока, те стигнаха до входа на едно помещение. Нямаше никакво име, само червено въже отпред. Имаше двама бодигарда и една жена. Тя презрително огледа Клер, сякаш бе нарушила закона за обличане. Клер носеше най-хубавото сако на Беси от „Прада“, което изглежда леко подразни жената. Но щом влязоха вътре, тя разбра, че тук „Прада“ не се смята за нещо особено. Поточно, нищо, което бе от плат, не се смяташе тук за нещо особено. За предпочитане бяха обработената кожа, PVC и залепващите мушамы. И пак кожа. Тук много обичаха кожата.

Клер никога преди не бе посещавала садо-мазо клуб. Първата глупава мисъл, която й дойде в главата беше: „Как, по дяволите, се прибират вкъщи с такси?“

Мъжът, който вървеше пред нея, носеше кожен панталон и нищо друго. В ръката си той държеше верига. Веригата водеше до малка стоманена халка, закопчана за зърното на необикновено красива жена. На челото й беше написано „РОБ“.

Клер се огледа и видя кожени панталони за езда, кожени сбруи и странни запушалки за уста във вид на топчета. Друг мъж носеше само качулка, която изцяло покриваше лицето му и имаше тръба, през която дишаше.

— Тук навсякъде — каза Кристиан в ухото й — ще ни бъде приятно. Тука има зрелище.

В единия край на стаята се гълпяха хората. Кристиан заведе Клер напред и тя видя груба дървена рамка, върху която беше завързано голо момиче. Двама мъже отстрани държаха камшици за езда. Гърбът на момичето бе цял на кръгове, като при игра на кръстчета и нулички. Първият мъж отпусна дръжката на камшика надолу. Даже през шума

на тонколоните Клер можа да чуе плющенето на камшика и да види свиването и отпускането на кожата под ударите. Момичето скимтеше. Тълпата аплодираше и я окуражаваше. Когато първият мъж вдигаше ръката си нагоре, вторият от другата страна отпускате камшика си надолу, като добавяше нов белег на гърба на момичето.

Клер гледаше ужасена и очарована. Момичето на рамката повдигна глава и изглежда нещо промърмори на единия от мъжете. Той се обърна към стената зад себе си и закачи камшика си на една кука. Едва сега Клер забеляза, че цялата стена е покрита с инструменти: навити въжета и кожени гривни, изкусно изработени камшици и Чаплински бастунчета, белезници и каиши. Мъжът свали от стената голяма обла бухалка. Жената леко размърда краката си в гривните и Клер зърна проблясването на нещо остро дълбоко между бедрата ѝ. Мъжът с бухалката започна да я налага с нея по-бързо отпреди. Бедрата ѝ започнаха да треперят. Тя вдигна главата си и започна да вие. Едва тогава мъжът спря. Той застана до главата на момичето и я накара да целуне бухалката.

Когато я отвързаха, тя остана да лежи екзалтирана. Малката група наблюдаващи, възбудена от представлението започна да споделя своите впечатления. Някои продължаваха да гледат. Шоуто свърши.

— Гор е има бар — каза Кристиан. — Или искаш да отидем на по-спокойно място?

— И така? — попита той. — Това ли беше, което очакваше?

Сега те се разхождаха по Бродуей. Независимо, че вечерта беше топла, Клер трепереше.

Те, разбира се, очакваха, че нещо подобно ще се случи.

— О, всичко това вече съм го опитала — каза тя толкова равнодушно, на колкото беше способна.

— Бях там, правих това, получих тениската. Това не ми направи впечатление.

— Не си и помислих, че това ще стане — промърмори той.

— Всичко това е толкова... глупаво, не е ли така? Толкова измислено. Освен това, в ситуация, подобна на тази, това е най-малкото за хората, които наистина се контролират. Винаги има спасителни думички. Цветовете обикновено са: червен за „спри

всичко“, жълт за „спри този вид наказание“, зелен за „дай ми още от това“. Обзалагам се, че това момиче точно така се обади на биячите, за да превключат на бухалката, защото по-малко боли.

Той кимна, явно впечатлен от дълбоките й познания.

— Тези места малко ми напомнят атракциите в Дисни — продължи тя. — Изглежда ужасно, можеш даже да се почувстваш ужасно в първия момент, но дълбоко в себе си знаеш, че всичко това е преструвка.

Той спря.

— Точно така. И аз точно така го виждам, Клер.

— Какво виждаш?

— Ти не търсиш някакъв тъмничар, като в анимационен филм, който ще прави с теб всякакви глупости. В това няма реалност. Ти търсиш някого, който да те хване за ръка, когато заедно ще скочите в бездната.

— Това е вярно — каза тя меко.

— Някого, който ще те заведе на мястото, където няма спасителни думи, за да викаш, когато те обхване ужас.

Отзад, малко по-надолу на същата улица имаше пешеходци, които спираха, когато спираха и те. А също така и бял фургон със затъмнени прозорци, който се движеше по тротоара на петстотин ярда след тях, и спираше за малко до бордюра.

— Имаш предвид смъртта нали? — попита тя.

— Имам предвид вярата — каза той. — Когато изцяло вярваш на някого, няма спасителни думи.

Той каза, че харесва апартамента й. Това е точното място, където той си представяше, че тя живее: непретенциозно, но с безупречен вкус.

Тя се извини за леката миризма на боя, като каза, че скоро е правила ремонт.

На 49-та улица в китайския супермаркет той купи подправките: джинджифил, смес от пет подправки, семе кардамон, пресни кълнове от фасул и от грамаден аквариум, който бълбукаше до задната стена на магазина — жив морски рак, грамадните предни щипки на който бяха

вързани с връв. На връщане в таксито тя със страх наблюдаваше, как чантата с обяда им се опитва да се придвижва по седалката.

Той напълни тенджерата със студена вода в кухнята и ѝ демонстрира безболезнен начин за убиването на рака, като го загряваше постепенно заедно с водата. От време на време той удряше с щипките си по стените на тенджерата, като стар боксьор със завързаните си юмруци. След няколко минути стаята се изпълни с високо свистене.

— Въздухът излиза от черупката — каза той.

Докато ракът се готвеше, Кристиан приближи и нежно взе в ръка брадичката ѝ. Той обърна лицето ѝ към себе си. Тя усети слабо уханье на непознат вносен одеколон. След това почувства неговите тънки, твърди устни върху нейните. Тя отвърна на целувката, позволявайки на тялото си да бъде послушно на неговото, като се извиваше в прегръдките му; платът на сакото му дращеше оголените ѝ рамене и крака.

— Мисля, че пъстървата току-що гълтна мухата — промърмори Кони. — Или това скоро ще стане?

— Във всеки случай изглеждат така, сякаш и двамата гълтнаха по нещо — каза Франк. Той оправи контраста на монитора, мърморейки под носа си.

— Съблечи се — каза той.

На печката ракът удряше с щипките си по тенджерата, от което тя дрънчеше.

— Не — каза тя, гледайки под краката си. — Не сега, Кристиан. Извини ме, но не сега.

„Не мисля, че той ще прибегне до насилие, ако му отговориш с «не» — ѝ беше казала Кони. — Очевидно той има много повече самоконтрол, отколкото си мислехме. Този убиец изчаква момента си, той контролира събитията по-добре, отколкото се възползва от тях. Но за всеки случай ние ще сме наблизо“.

Сега зелените му очи са неразбираеми и тъмни като нефрит.

— Не и при първа среща? Не те мислех за жена, живееща по такива правила.

— Не е така. Всичко се случи толкова бързо. Объркана съм. Направих грешки преди това. Бях съсипана.

— Както и аз. Но ти си ми ясна, Клер.

— Трябва ми повече време — каза тя. — Малко повече време.

— Разбира се — отговори той и пак я целуна. — Имаш време, колкото ти трябва.

Той извади рака от врящата вода; показва как се разбива черупката с чук, за да се отстрани отровният мозък.

[1] Неграмотността на българските преводачи не спира да ме изумява. Да *преведеш* имената на групи като *Green Day* (пънк-група от САЩ) и *Nine Inch Nails* (индъстриъл-група от САЩ)... че и правописна грешка да допуснеш — „пЕроните“... нямам думи. — Бел. WizardBGR ↑

ДВАДЕСЕТ И ДВЕ

— Беше... интересно — каза тя.

Франк и Кони я гледаха скептично.

— Какво мога да кажа? — сви тя рамене. — Той е чаровен, интелигентен... много емоционален, разбира се, но мисля, че не е толкова самонадеян, колкото изглежда... Е, какво?

Те гледаха на нея, като двама родители, които не одобряват срещата на дъщеря си.

— Как ти се стори той, когато разчупваше рака? — попита Кони. — Беше ли въобще развълнуван?

— Сигурно. Аз също. Бяхме гладни, а яденето беше много вкусно. Всъщност той е прекрасен готвач.

— Безпокоя се за това — каза Франк на Кони.

— Трябва да разбереш, Клер, че една от опасностите на тази операция е, че можеш да хлътнеш дълбоко — каза Кони. — В момента, в който усетя, че това става, ще спра всичко.

— Но аз не хлътвам — с раздражение отговори Клер. — Казвам само, че ако той е убиец, то той е приятен и очарователен убиец и това е всичко. — Тя почувства лек спазъм на вина, като си спомни как позволи на тялото си да реагира на целувките на Кристиан. Или просто играеше ролята си докрай.

— Пусни й записа — каза Франк.

Кони включи видеото. Картината бе мъглява, на снежинки и черно-бяла, но Клер разбираше, че пред нея бе апартаментът. Фигурата на преден план бе Кристиан, който правеше кафе. Отляво в кадъра бе тя.

— В дванадесет и двадесет и една ти влезе в банята — каза Франк. — А сега гледай, какво правеше той.

Кристиан се отдръпна от печката и с две крачки прекоси кухнята. По-точно, с два скока. Другата камера го показа, когато той влезе в спалнята ѝ. Отвори гардероба ѝ и светкавично прерови дрехите ѝ. След това се приближи до леглото ѝ и разгледа съдържанието на

чекмеджетата на нощното шкафче. После взе книгата, която тя остави, и внимателно прочете заглавието.

Той се обърна, сякаш се вслушваше в нещо, и тръгна към вратата. До леглото имаше кош за бельо, от който извади нещо, поднесе го към лицето си, помириса го няколко пъти и го сложи обратно. След няколко секунди първата камера пак го показа, като изсипваше кафето от кафемелачката, тогава и Клер пак се появи в кадъра.

Тя сви рамене.

— И какво? Той разглеждаше апартамента.

— Той тършуваше в спалнята ти. Душеше мръсното ти бельо.

— Повярвайте ми — отговори тя, — случвали са ми се и по-лоши неща.

— Слушай — каза Кони, — показахме ти всичко това не за да докажем, че е виновен. Далеч съм от тази мисъл. Веднъж вече Кристиан не успя да се самоубие. Това, което искам да ти кажа, е — не загубвай контрол. Нито за секунда.

ДВАДЕСЕТ И ТРИ

Дните ѝ минаваха монотонно.

Сутрин ходеше на гимнастика, прочиташе текстовете на пиесите в библиотеката, ходеше до театралното студио или спеше. От полицията ѝ намериха работа като сервитьорка в един бар в горната част на града само за обяд. Работата беше за прикритие, ала доста тежка. Почти всяка вечер Кристиан идваше и те излизаха навън, придружавани на дискретно разстояние от цивилни полицаи, колегите на Франк.

Тя носеше тежко колие от фалшиво злато с миниатюрен микрофон, вграден в камъка, и предавател, поставен в клипса ѝ.

— Клипсите са отвратителни. Хората, които използват подобни неща — обясни Франк, — за да шпионират метресите си, обикновено са богати.

Понякога Кристиан ѝ изпращаше имейлите с фантазиите си. Веднъж, преди той да я остави да заспи, тя щеше да облече тениската си, която носеше вместо нощница, щеше да се изтегне в леглото си и той щеше да ѝ ги чете на глас, както се четат приказки на дете. Само че това не бяха приказки.

Д-р Литмън не се надяваше много, че една от тези фантазии изведнъж ще разкрие Кристиан като убиец на жена си. Играта, която те играят сега, е дълга и неясна, игра на наблюдение и очакване.

Клер така свикна с камерите, че съвсем забрави за тях.

Когато се разхождаше гола из апартамента, клатушката се пияна или си говореше сама, изведнъж се сещаше, за тях и мислеше, че в момента някой полицай я наблюдава.

Понякога нейните вечери с Кристиан оставяха у нея чувството на нервност и разочарование. Тогава тя се успокояваше с разходките до „Хърли Бар“ и със срещите с Брайън, когато той приключеше работата си.

Веднъж, след като прекали с коктейла на Брайън „бърбън с бърбън“, тя го замъкна в апартамента си. Едва когато престъпи прага с наполовина празна бутилка в ръка, тя се стресна.

— По дяволите!

— Какво има?

— Нищо.

Това, което той не знаеше, нямаше да го нарани. А тя винаги ще изключва тока, докато са в спалнята.

Той се огледа.

— Хубаво местенце. Тук е гот.

— Моля?

— Много е подредено. Има възрастни. Очаквах нещо по-малко културно.

След това тя го блъсна в спалнята и го язди, докато той я помоли да спре.

Бяха с Кристиан на театър, когато тя се сблъска с Раул.

Обикновено тя избягваше театъра, даже като тема за разговор, но Кристиан по някакъв начин беше разбрал, че това е страстта ѝ. В театър „Кръг“ даваха нов спектакъл, който събра възторжена критика. Всичките билети бяха продадени, но с някаква магия той успя да намери отнякъде билети за тях.

По време на антракта, в бара тя чу „отровен“ глас зад гърба си.

— Разбира се, цялата тази еуфория винаги се подкрепя от публиката. Нищо по-хубаво не могат да направят, милинките.

Клер се опита да се отдръпне, но той я видя.

— Клер, скъпа. Нали това е ужасно?

Тя трябваше да предвиди, че подобно нещо можеше да се случи.

— На мен ми харесва — плахо каза тя.

— Наистина ли? Мисля, че щом отдавна не се занимаваш, трудно можеш да съдиш — каза той подигравателно.

— Това е Раул Уолш — с неохота го представи тя на Кристиан.
— Той играеше пееция плъх в мюзикъла.

— По-скоро пеещата мишка — каза Раул и очите му се стесниха.

— Но, по дяволите, Клер, какъв е този акцент?

— Чух, че второто действие ще е по-хубаво — каза тя, за да се отърве от него. — Това звънеца ли е?

Но веднъж започнал, Раул не възнамеряваше да я пусне толкова лесно.

— Та говорейки за симпатичен акцент, видях твоя познат барман миналата вечер. Какво направи с него? „Не бих казал, че сексът с Клер е груб, но когато накрая слезе от мен, разбрах, че преди малко бях обрязан.“

Той великолепно имитира австралийския акцент на Брайън. Приятелите на Раул се разсмяха угоднически. Кристиан също се разсмях.

Той прегърна Раул за раменете, сякаш го поздравяваше за шегата му, сякаш имаше намерение да закачи медал на гърдите му и да го целуне по бузите. Наведе се рязко и с едно движение напред удари с глава Раул по носа. Той се строполи като кукла. Сякаш от нищото му се появиха провиснали мустаци от кръв. Зад тях изпищя някаква жена. Раул не ставаше от килима, давеше се. От устата му капеше кръв и лиги.

— Хайде, Клер — каза спокойно Кристиан, — да тръгваме. — Неприятен млад човек — каза той, когато излязоха на улицата.

— Артистите понякога са толкова аморални — допълни тя, треперейки, като се огледа.

Двама мъже ги последваха от театъра. Като видяха, че с нея всичко е наред, те се върнаха. Кристиан вдигна ръка, за да извика такси.

— Какво имаше той предвид? — спокойно попита той.

— Какво по-точно искаш да знаеш?

— За това, че отдавна не се занимаваш.

— А, за това ли? — Тя мислеше светкавично. — Възнамерявах да ставам актриса. Раул и приятелите му ми помогнаха да проумея, че това е тъпа идея.

— Мисля, че идеята е прекрасна.

— По-точно?

— Играта. Трябва да имаш нещо, което да направлява живота ти, Клер. Сервитьорството, с което се занимаваш, не води доникъде. Трябва да се запишеш в драматични курсове, а може би и да вземаш частни уроци. Имаш външност и глас. Четиринадесета улица, номер три — каза той на шофьора на таксито.

— Не мога да си позволя частен репетитор.

— Аз ще платя.

— Кристиан, не ставай смешен.

— Какво смешно има? Мога спокойно да си го позволя.

— Но ти нищо не знаеш за мен. Нищо не знаеш за нас. Не мога просто така да взема парите ти. Това зависи от много неща.

— Знам за теб всичко, което трябва да знам — каза той. — Пълно доверие, помниш ли? Няма спасителни думи.

— Ще проверя за курсовете — смотоледи тя. — Но аз не мога... Той я прекъсна.

— А защо той се присмя на акцента ти?

— Майка ми беше англичанка, и това понякога проличава, а сега малко и от нийоркския говор — импровизираше тя.

— Те казаха, че имаш и хубав слух, така ли? И френският ти също е прекрасен. От теб ще стане брилянтна актриса.

Продължиха да пътуват в мълчание.

— Що се касае до другото момче, за което той говори — започна тя.

— Ти не ми дължиш никакви обяснения, Клер. Докато не решиш, че искаш да бъдеш с мен, с кого ще спиш е лично твоя работа. — Като говореше, той гледаше през прозореца, но тя знаеше, че бе наранен повече, отколкото си позволяваше да покаже.

— Какво ще правиш през почивните дни? — попита след малко той.

— Нищо особено.

— Няколко приятели ме помолиха да им гостувам. Те имат къща долу по крайбрежието. Мисля, че ще ни се отрази добре, ако отидем заедно.

— Окей, и на мен ми харесва.

— В петък по обяд имам лекция. Можем да тръгнем направо след нея. — Той замълча. — Не е нужно да казвам, че нямам предвид тъпия уикенд. Всичко зависи от теб.

— Благодаря ти.

Имаше и други думи, които тя искаше да му каже, други обяснения, които да даде, но те не подхождаха на речника на нейната самоличност и затова не каза нищо.

— Кристиан, послушай. Искам да ти обясня нещо.

— Окей.

Сега те бяха в апартамента и пиеха вино. Музиката, която слушаха, бе някаква средновековна от диска, който бе донесъл

Кристиан.

— Разказвах ти, че загубих близък човек.

— Да. Елиът. Ти спомена, че той се казвал Елиът.

— Но не съм ти разказала как всъщност умря.

— Чаках да ми го разкажеш, когато бъдеш готова.

— Беше един от учителите ми. — Тя втренчено гледаше чашата си. — Когато всичко това се случи, той просто изгоря, жена му го остави, нямаше възможност да намери друга работа. И се самоуби. Това трябваше... трябваше да бъде общото ни самоубийство. Но аз нямах смелост тогава, не можах да я събера и после.

Той кимна.

— Даже и после, бях като човек, застанал на края на трамплина за скачане в басейн: страшно е да скочиш, но е невъзможно да се върнеш обратно.

— Мухльо — каза Кристиан. Тя погледна към него слисана. Никога не го бе чувала преди да говори вулгарно. Той удари единия си юмрук в другия. — Що за жалък, страхлив, самозадоволяващ се мухльо! Това, че е прелъстил собствената си ученичка, е достатъчно гадно. Това, че те е принуждавал да правиш нещата, които си правила, кара кръвта ми да ври. Но да стовари вината за извършеното на теб, това направо е покъртително.

Тя учудено го гледаше.

— Така ли?

— Разбира се. Кой е способен да направи такова нещо? Ако този мъж не бе вече мъртъв, щях сам да го убия.

Един етаж по-надолу Кони, която седеше пред монитора, свали едната от слушалките си, за да говори с Франк.

— Май пак се връщаме на стария сценарий.

Той сви рамене. По тефтера, който лежеше пред него, моливът му изписваше заплетени детелинки с линии, които нямаха начало и край. Д-р Литмън реши, че няма да е зле, ако му обясни какво в действителност означава това.

Франк гледаше на екрана, на който Кристиан и Клер се целуваха.

— Хайде, край — промърмори Франк.

Но двойката на екрана изглежда смяташе да се целува вечно.

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТИРИ

Кристиан четеше лекцията си в „Мезон Франсез“ в района на Вашингтон Нюз. Към обяд тя намери сградата и влезе да попита портиера къде може да го намери.

— Стая номер дванадесет. Горе и надясно. — Той погледна часовника си. — Вече трябва да е свършил.

Клер намери лекционната зала. Вратата беше отворена и тя чу неговия глас отвътре. Погледна в залата. В едната ѝ част бяха наредени около дузина редове със седалки, а Кристиан стоеше на малък подиум. Заради пътуването им той се бе облякъл с поло и с панталон цвят каки.

Тя се шмугна на задния ред. Един-двама студенти с любопитство погледнаха към нея и пак съсредоточиха вниманието си към Кристиан. Гласът му бе мек, както винаги, но актрисата у нея веднага забеляза, че не се чува добре.

— Ние не можем да се надяваме да разберем Бодлер — каза той, — докато не проумеем, че не можем да осъждаме неговото отношение, а по-точно неговото отношение към жените от гледна точка на съвременните стандарти. „*Moi, je dis: la volupte unique et supreme de l'amour git dans la certitude de faire le mal*“ — „Казвам, че върховното удоволствие от секса се дължи на възможността да извършиш грях.“ Според Бодлер жените не са просто индивиди, а идеализираното присъствие на техния секс са слетите заедно символи на прекрасната телесна обвивка и невъзможността в този покварен свят да докажеш, че си нещо повече от кратка илюзия.

Като видя Клер, той леко ѝ се усмихна, преди да продължи.

— И така, в седемдесет и първото си стихотворение той пише за любовницата си:

*Щом всяка моя кост изсмука тя, и главно,
когато се възвих към нея бавно-бавно,
целувка да ѝ дам, аз друго не видях,
освен на хълбока с гной пълен кози мях.*

Няколко момчета се ухилиха. Единият прошепна с възторг: „Мъж — един път“.

— Този конфликт е забележителен в живота на Бодлер, също както и в неговата поезия — продължи Кристиан, като умишлено не обръщаше внимание на реакцията, която предизвикаха цитираните от него стихове. — Вероятно си спомняте неговото известно писмо-отказ, което изпратил на *Venus Blanche*, в което ѝ казва — за първи път Кристиан погледна в записките си, като сложи очилата си и ги свали след прочита на цитата: — „Скъпа моя, виждаш ли, преди няколко дена ти беше за мен богиня: толкова благородна, толкова недосегаема. И ето сега си тук, жена... Аз се страхувам от страстта, защото познавам ужаса, с който тя ме изкушава“.

Клер изведнъж осъзна нещо, което не познаваше преди: Кристиан е необикновено талантлив изпълнител. Той задържа вниманието на аудиторията върху себе си.

— За Бодлер сексът не е силно физиологично желание, а метафизична история. Не няколко безсмислени акробатични упражнения, а връзка или даже проводник към ужасни тъмни мистерии на всекидневието. Както всички мистици, и той естествено е обречен на разочарование. Постиженията — героизмът — се базират на опит.

Добре когато Кристиан свърши да говори, ръката му остана протегната във въздуха. Момичето, което седеше на първия ред с отворен пред нея яркочервен лаптоп, бурно се изказа:

— Вие казахте, че той е третиран жените като сексуални обекти. Като го слагате в учебната програма, не помагате ли за възвеличаване на неговите възгледи?

Кристиан учтиво и методично започна да обсъжда нейното твърдение. Другите студенти, приемайки това за края на лекцията, събраха конспектите и лаптопите си и взеха да стават от местата си.

Клер изчака, докато Кристиан и момичето приключат. Когато страстите се успокоиха и студентите излязоха, Кристиан дойде при нея.

— Да тръгваме — каза той. — Имаш ли чанта?

— Долу е.

— Тогава ще я вземем на път за паркинга — Той изглеждаше много весел, очаквайки почивката извън града.

— Имаш ли кола?

— И още как!

Колата беше ситроен отпреди войната, грамадна и темпераментна антика, която се противопоставя с бумтене на скоростния лост да се пребори с петъчното задръстване в южно направление през тунела Линкълн. Нямаше плейър за компактдискове, но имаше радио с фиксирани станции. Тя беше учудена, че хваща американски станции — R.E.M. звучаха почти като богохулство от уред, създаден за песните на Едит Пиаф и за *Le Jazz*.

Белият фургон трябваше да се придвижва много бавно, за да не се удари в тях.

Приятелите на Кристиан живееха на четири часа път южно от града. Когато Кристиан отбиваше встрани от главния път, гърбът на Клер я болеше немилостиво.

Тя знаеше предварително, че хората, с които щеше да се запознае, Филип и Елен, са приятели на Кристиан и Стела. Не беше много сигурна, че за Кристиан беше важно да я убеди през тази седмица, но беше сигурна, че това е нещо, което той направи с лекота.

Къщата бе голяма и обкована с ламперия. Тя гледаше отгоре на отдалечен скалист залив. Беше пълна с боядисани в бяло и синьо мебели, както и с множество картини с маслени бои с изгледи на морски нос. Елен бе художничка, доста добра според Клер.

Елен и Филип приятелски я поздравиха, което не можа да прикрие тяхното любопитство.

— Значи, вие сте момичето, което убеди Кристиан да излезе от черупката си — прошепна Елен, когато Кристиан се обърна с гръб към тях. — Наистина много ни е приятно да се запознаем. Той се срамуваше да ни разказва за вас.

Когато пренесоха багажа си от колата, те се запознаха и с другата двойка, която седеше на голямата кухненска маса и почистваше грах.

— Кристиан, нали помниш Хана и Соул? Хана, Соул, това е Клер — представи ги Елен. Хана и Соул се усмихнаха вместо поздрав.

— А тези там, които гледат телевизия, са техните деца. Страхувам се, че къщата е абсолютно пълна — Елен посочи вратата. — Оставете багажа си и елате долу да пийнем.

В стаята имаше двойно легло и гледка към океана, от която спираше дъха. Морган, рижият сетер на Елен влезе през отворената врата и скочи на леглото.

— Аз ще спя на пода — каза спокойно Кристиан. — Извини ме, мислех, че съвсем ясно ѝ обясних...

— Няма проблем — отговори Клер, прогонвайки кучето от леглото. — Изглежда сякаш Морган трябва да защитава честта ми.

Обядът беше истинско удоволствие — миди от залива, костур, който Филип бе уловил собственоръчно, и салата от грах. Кристиан беше прав: хубаво бе да излезеш от града и да пиеш „Пулини-Монтраше“ с тези образовани, интелигентни и свободни хора, които я приеха за събеседник, не обръщайки внимание, че на възраст тя бе по-близо до децата на Соул и Хана, отколкото до тях.

След като изядоха рибата, Соул се извини под предлог, че трябва да говори по телефона.

— Не се опитвай с клетъчния телефон. Няма обхват — извика Филип след него.

— Няма ли?

— Няма. Никакви комуникации не работят по тази страна на крайбрежието. Има апарат с подземен кабел в кабинета.

Клер опипа колието си, като се чудеше дали микрофонът ѝ работи. Тя се извини, излезе до банята и отвори малкото прозорче към пътя в предната част на къщата. Изключи тока, за да вижда по-добре. Небето навсякъде бе черно, облаците покриха като паяжина луната, която се старееше да ги пробие.

— Франк — каза тя тихо, — ако ме чуваш, би ли присветнал с фаровете?

Тя изчака. Никакви светлини не разкъсаха тъмнината.

— Франк — прошепна тя — ако си навън в колата, включи фаровете си или леко натисни клаксона, или направи нещо друго. Дай ми някакъв сигнал, че ме чуваш.

Внезапно почукване по вратата я накара да подскочи.

— Клер — попита Кристиан, — всичко наред ли е?

— Добре съм.

— Помислих, че попадна на развалени миди.

— Наистина съм добре. След секунда идвам.

Преди да затвори прозореца, тя за последен път погледна в тъмнината.

През нощта те отвориха прозорците, за да влезе полъхът от океана. Кристиан се уви в одеялото и легна на пода до прозореца.

Тя лежеше будна и се вслушваше. После се опита да диша в ритъм с морския прибой.

След това чу как той стана и с леки стъпки приближи леглото. Тя почувства как то се огъна и той легна до нея.

Обгърна я с ръка през раменете, като я промуши между нейната ръка и гърдите ѝ.

Сърцето ѝ туптеше, но тя се преструваше, че спи.

Така те лежаха дълго, докато Клер почувства, че Кристиан вече спи.

ДВАДЕСЕТ И ПЕТ

Те се завърнаха в града късно през нощта в неделя. В понеделник Франк я събуди в девет сутринта.

— Ставай, Клер, трябва да видиш нещо. — Той хвърли вестника на леглото, след това отиде до прозореца и дръпна пердето.

В първия момент тя не можа да си спомни къде се намира. Като пияна посегна към вестника и автоматично го отвори на театралната страница.

— Не там — Той взе вестника от ръцете ѝ и го обърна. — Тук е. Първа страница, втора колонка.

ДОТКОМ УБИЕЦ КАЧЕН НА ИНТЕРНЕТ САЙТ

УЕБСАЙТ ПРЕТЕНДИРА ДА СТАНЕ КИБЕРХРАМ НА УБИЙЦИТЕ. КМЕТЪТ СЕ ОПЛАКВА ОТ ЛИПСА НА ЗАКОНИ

Използването на интернет за банкови услуги или за купуване на книги сега е достъпно за всеки, обаче новият сайт показва, че световната мрежа има и по-ужасяващи възможности. **PICTUREMAN.COM** предлага да покаже снимките, направени от убиеца на Пърл Матюз, двадесет и девет годишна проститутка, чието обезглавено тяло беше намерено в хотел „Щастие“ на Второ авеню миналия месец.

Първото предположение, че снимките са от архива на следствието, изглежда се опровергават от самото разположение на тялото и главата на жертвата, защото на снимките то е различно. Предполага се, че убиецът преднамерено е променял местата им, а после е заснимал ужасното си занимание.

От кабинета на кмета веднага осъдиха „неконтролируемия «див Запад», какъвто е Световната

мрежа“, и призоваха към въвеждането на необходимия нормативен контрол. „Какъв е смисълът да ловим порнографията на «Таймс Скуеър», когато тя може да влезе направо в спалните на нашите тийнейджъри? — беше становището на кмета. — Кметството ще настоява полицията да затвори този сайт и по най-бързия начин да изправи убиеца пред съда.“

— Каква гадост! — ядоса се Клер.

— Абсолютно вярно, гадост — съгласи се Франк. — Дупка, пълна с гадост и точно в нея аз се наврях. — Той се огледа. — Къде е лаптопът ти?

Тя кимна към ъгъла.

Той написа уебадрес и прочете на монитора:

— „Добре дошли в *pictureman.com*. Вие сте посетител номер 39584.“ Народът полудява от тези картинки.

Тя стана от леглото, облечена в тънка тениска, за да погледне.

— Защо не го затворите?

— Да, разбира се. Ние засякохме сървъра. Той се намира в Сенегал, където те са наели дисково пространство с висока скорост на достъп, както те го наричат, до безплатни имейл-услуги в Австралия. А те дават право на своите членове да откриват собствени сайтове. Момчетата от сенегалската полиция не отговарят на обажданията, в Австралия сега е към полунощ, но и да беше по друго време, няма гаранция, че те биха се съгласили да го махнат. Те печелят от продаването на рекламно пространство. Колкото повече хора посетят сайта, толкова повече са парите. — Той пак натисна бутона. — Вече са около петдесет хиляди.

— Нещо във връзка с Кристиан?

— Кони се занимава с това. — Той се изправи. — Искаме да дойдеш в Куинс. Ще има съвещание след час и половина.

Тя посочи тениската.

— Трябва да се облека.

За нейно учудване, той остана на мястото си.

Няколко секунди той я гледаше, сякаш неуверен в себе си. После каза рязко.

— Не си от срамежливите, Клер.

— Какво имаш предвид?

— Разхождаш се тук без дрехи през цялото време. Ти...

— Ти гледаше това, така ли? — попита тя ядосана.

— Изслушай ме. Наблюдавах те, защото това е работата ми: да осигурявам безопасността ти. Кристиан може да се върне тук по всяко време, мислила ли си за това? Мисля, че не се срамуваш от това коя си. Миналата седмица доведе тук това приятелче...

— Ти и *това* ли си гледал? — изкрещя тя. — А какво ще кажеш за правото ми на личен живот?

— Послушай — каза той, — послушай. Разбира се, че не съм гледал — не повече, отколкото трябваше. Но видях достатъчно, за да разбера, че ти нямаш задръжки. Ти си актриса. Правила си голи снимки преди, нали така?

— О, не — каза тя, разбирайки изведнъж накъде бие той. — О, не. Не ме карай да правя това.

— Ако няма да спиш с Кристиан, не се знае колко дълго ще играем на тези гатанки. Съвсем ясно е, че ние нямаме толкова време. Ако до две седмици нямаме резултат, Кристиан ще бъде зачеркнат от списъка, а ти трябва да си заминеш.

— Какво имаш предвид?

— Ще те изпратим в Англия в „бизнес класа“ с някоя пара в джоба.

— А зелената карта? Ти ми обеща.

— Да ти осигуря карта, ако приключим с операцията. Но ако се налага да се откажем от нея, то това вече е друг сценарий. Не можем да оставим Клер Роденбург, английска актриса, да се разхожда по Бродуей. Това ще накара Кристиан излишно да се разтревожи.

— Ако е виновен.

— Това е нещо, което никога няма да узнаем, ако не намерим начин да влезем под кожата му.

— Така е — промърмори тя повече на себе си. — Аз никога няма да узная това.

— Ако проблемът е в осигуряването на правото ти на интимен живот, то можем да махнем камерите и да оставим само микрофоните. Знам, че това не е идеално, Клер, но е всичко, което мога да ти предложа — каза Франк.

— А какво казва Кони?

— Кони мисли, че аз съм прав.

— Охо! Ролята си я бива.

— Не бих те молил, ако не беше станало така.

— Трябва да помисля.

— Не мисли прекалено дълго — каза той. И тогава тя чу учителя си: „*Не мисли. Играй!*“

— Добре — каза тя. — Ще го направя.

— Ти я помоли да направи какво?

— Да спи с Воглер — каза спокойно Франк. — Тя го прие с удоволствие. Нали, Клер?

— Долу-горе — отговори неуверено Клер. — Понеже ти ме увери, че вие с Кони предварително сте го обсъдили.

— Обсъдихме генералното действие.

— Не сме — яростно изкрещя Кони.

— Клер, ще ни оставиш ли за момент, моля?

Тя се обърна, за да излезе.

— Не, остани — каза Кони студено.

Тя остана.

— Искам Клер да го чуе — добави Кони. — Франк, нека да те върна няколко седмици назад. Аз се заех да събера някои материали по психология, които биха ни помогнали да елиминираме или да предположим обвинението. Змии и подвижни стълби, спомняш ли си? Ти обаче говориш за съвсем различно нещо: меден капан. А това не само е неетично, но и много опасно.

— Не по-опасно от това, което тя вече направи.

— Спомняш ли си предишната му приятелка, Франк? С която Кристиан играеше игрите на смъртта? Това няма да са сладки любовни фокуси от холивудски екран. Никъде не е казано какво може да направи убиецът на Стела в сексуална ситуация.

— Добре. Ако той се опита да я убие, ние ще знаем, че той е виновен. — Той хвърли погледа към Клер. — Не се безпокой. Ще има въоръжени полицаи близо до теб. Ако се държи грубо, ние ще го застреляме.

— Ще го застреляме? Мили Боже! — Доктор Литмън изглеждаше раздразнена. — Това е безумие.

— Виж, Кони. Хората, които ти изучаваш, не са фигури в някой учебник. Те са във, по улиците. Ако искаш да ги хванеш, трябва да изцапаш ръцете си.

— Като да обезвреждаш бомба — добави Клер.

И двамата погледнаха към нея. Тя се обърна към Кони.

— Помните ли как ги сравнихте с неексплодирала бомба? Добре, когато намират подозрителен пакет, не винаги го отварят и отрязват жиците. Понякога просто слагат под него допълнителен експлозив и го взривяват. Предполагам, че понякога грубият начин е най-ефикасен.

— Всъщност ти изобщо не смяташ, че той го е направил. Нали така? — скептично попита Кони. — Ето защо се съгласяваш. Мислиш, че той е всичко, което искаш да бъде.

Клер се изчерви.

— А вие въобще мислили ли сте някога, че той може да е невинен? А? Какво би направил невинен човек, когато се изправи срещу някого, който иска всички тези странни глупости? Ще продължи ли с това? Няма ли да се преструва той, че му е интересно всичко онова, за което тя му говори, че й харесва?

— Защо ли ще го прави? — попита д-р Литмън.

— Ако... ако той мислеше, че тя е особена. Такава, която той наистина би оценил. Ето защо той ще иска.

— Франк.

— Да?

— Ти не можеш да го направиш. Това момиче започва да хлътва — предупреди Кони.

— Възможно е — уморено каза Франк, — но тя е единственото момиче, с което разполагаме.

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТ

Клер бродеше часове наред по улиците на Ню Йорк; не пазаруваше, само се шляеше. Франк беше прав: тя имаше задръжки по отношение на играта си. Преди години се учеше да гледа на тялото си като на нещо отделно, като на парче сурова материя, като на *средство*.

Тя мислеше за актьорите, които стигнаха доста далеч, много по-далеч от нея, превръщайки се в надменни чудовища, докато върви постановъчен сценарий или живеят в инвалиден стол, изпълнявайки ролята на парализици. В сравнение с това, ролята, която я караха да изиграе, не беше кой знае какво.

Ако тя имаше задръжки относно следващата си стъпка, то не беше заради самата нея, а заради него. Тя се страхуваше, че ако има интимни отношения с Кристиан, той още повече ще се оплете в паяжината на д-р Литмън.

Кони бе права, че тя хлътна прекалено дълбоко и по начин, който не очакваше. Обръщайки поглед назад, тя не можеше да разбере, кога точно се случи това, кога стана толкова зависима.

Ако сега се оттеглеше, щеше напълно да загуби Кристиан, а тя не искаше това да става.

Сутринта тя мина покрай книжарницата за театрална литература. Не беше идвала тук вече няколко седмици; нейният предишен живот се бе отдалечил в миналото, както и спомените ѝ сякаш се отнасяха за съвсем друг човек.

Тя влезе и се спря в секцията за сценарии. Тук имаше фотьойли и тя седна в един от тях с въздишка на облекчение. Намери на лавицата копие от „Случката в зоопарка“ на Алби и се потопи в пиесата.

Минаха около десетина минути. Тя не усещаше присъствието на другите купувачи около себе си, но изведнъж, обезпокоена от нещо в периферното си зрение, вдигна поглед и видя познато лице.

Той минаваше покрай лавиците, докато не спря съвсем близо до нея и тя знаеше, че не греша. Тясно лице на невестулка. За част от

секундата тя помисли, че може би е от актьорския клас. Не, не беше. От някакъв английски филм? И тогава се сети. Пред нея е изнасилвачът на деца, когото Коки хипнотизираше.

Клер разгледа лицето му, за да бъде съвсем сигурна. Усетил погледа ѝ, той се обърна и видя, че тя го гледа. Каза ѝ: „Привет“ и пак се обърна към лавицата. След минута отново се обърна и погледна книгата ѝ.

— Добър избор — каза той с желание да завърже разговор. — И аз харесвам тази пиеса.

Тя се чудеше защо той не можеше да я познае, но се сети, че той изобщо не беше имал възможност да я види. Тя го помнеше от телевизионния канал CCTV.

— Извинете — побърза да каже тя. — За миг си помислих, че някъде съм ви виждала.

— Често се случва — отговори той и приглади с ръка косите си назад, смятайки, както много други, че така става по-красив. — Когато те виждат по телевизора, хората си мислят, че ти живееш някъде наблизо до тях — обясни ѝ той.

— Така е — би трябвало той да помни онзи сеанс, съобразяваше тя.

— Може би сте ме видели в компютърната програма „Епъл“? — попита той.

Тя се намръщи.

— Вие актьор ли сте?

— Безспорно — той се усмихна.

— Лежали ли сте някога в затвора?

— Ей! — пошегува се той. — Бившата ми жена мислеше, че би трябвало, но... — думите замряха на устните му. Той пак я погледна. — По дяволите — рече стреснато и хукна да бяга.

Той бягаше през магазина, разблъсквайки другите посетители, а тя бързо го следваше, доколкото можеше. Той лавираше в потока от хора, спасявайки живота си. Клер се опитваше да го сграбчи, но не беше издръжлива колкото него, нямаше и място, за да бяга по-бързо и да го настигне.

Полиция!

На кръстовището имаше полицаи, регулиращ движението. За последно тя се втурна в потока от коли, избягвайки камиони и влекачи.

— Онзи мъж е избягал затворник — викаше тя, сочейки го с ръка.

— Кой мъж? — попита полицаят, като се вглеждаше в минувачите.

Отговор не последва.

В момента, когато полицаят се обърна към нея, тя разбра грешката си и потъна в тълпата.

— Ей! — викаше полицаят. — Послушайте, госпожице!

Свивайки рамене, той се обърна към движението и силно изсвири, възмуцавайки природозащитниците в Манхатън.

За около час тя намери в актьорския регистър „Прожектор“ в книжарницата неговата фотография.

Ерик Съливан. Индивидуални роли в няколко телевизионни филма и няколко в игрални. Но безспорно е актьор, както сам каза.

За да стигне до офиса в Куинс, Клер взе такси. Тя все още имаше паспорт, който показва на рецепцията. Както винаги, коридорите бяха пуссти.

Тя бавно влезе в офиса на Кони. Психиатърът имаше заседание със секретарката си и половин дузина костюмирани мъже.

Клер успя да забележи, че секретарката сякаш се обръщаше към присъстващите, като поясняваше записа с Клер, който беше на екрана почти към края си.

— Каква изненада, Клер — каза студено д-р Литмън. Тя се пресегна и изключи записа.

— Какво стана със затворника?

— Какъв затворник?

Клер хвърли на масата страницата, която бе откъснала от „Прожекторът“.

— Този, когото видях да хипнотизирате тук. Изнасилвачът на деца. Този, за когото казахте, че трябва много време, за да бъде пуснат на свобода. Този, когото срещнах в театралната книжарница.

За момент изглеждаше, че Кони онемя. Тя каза бавно:

— Клер, от всички ти най-добре разбираше значението на добрия театър. Ние сметнахме, че е по-добре ръководната ми роля да бъде определена от самото начало.

— Каква ръководна роля? — Тя огледа стаята. — Кои са всички тия хора?

Мъжът най-близо до нея се изправи и ѝ подаде ръка.

— Пол Аштън, Клер, от ФБР. Аз нося пълна отговорност за операцията „Магнит“.

— Каква е тая операция „Магнит“?

Никой не отговори. Тя обходи с поглед лицата.

— Мислех, че Кони движи всичко.

— Сметнахме за по-добре да съкратим числото на хората в непосредствен контакт с тебе, Клер. Д-р Литмън беше определена за твой водач.

— Мой водач? — Тя тръсна глава. — Аз да не съм куче.

— Тези хора са мои колеги, Клер. Повиках ги, защото искам да ми дадат съвет. Тази операция се базира на сътрудничество. За вземането на решения е отговорен полицейският департамент в Ню Йорк, който действа в зависимост от, как да го нарека, краткотрайната локална необходимост, влияеща на неговите решения. Преди малко ние обсъждахме дали можем реално да разрешим тази операция да започне предвид... променените обстоятелства, с които ни запозна Франк — каза Кони.

— Това обаче не ви засяга, нали така? То засяга мен.

— Ние можем да гарантираме безопасността ти — вежливо каза психиатърът.

— Но досега не го направихте.

Жената, която Клер познаваше като секретарката на Кони, се изкашля.

— О, Клер, някои от нас имат впечатление, че в тази операция нещата вървят все по-произволно. Не може повече да се упражнява истински контрол.

— Произволно? — попита Клер. Произволно? — тя невярващо тръсна главата. — Кристиан и аз не сме просто факт. Ние не сме някакъв експеримент, който вие разбърквате в епруветка. Това е моят и неговият живот, а вие го обърквате.

— Уебсайтът, който се появи, е дело на убиеца. Ние мислим, че това е много опасно развитие на нещата.

— Вие не казахте нищо.

— Послушай ме, Клер. Всеки серийен убиец се смята за изпълнител, който разиграва персонална психодрама. Като всеки спектакъл, той е незавършен, ако няма зрители. Ето защо много серийни убийци подреждат своите жертви в различни пози: те получават импулс, като си въобразяват, че някой ги наблюдава. Нашият убиец си намери начин да изнася представления пред огромна аудитория. За него това беше страхотна нервна възбуда и възможно пристрастяване. Той възнамерява пак да го направи.

— Още повече причини да бъде хванат.

— И още повече причини да проявим професионализъм при залавянето му.

Вътре в себе си Клер чу ехо: *„Извърших най-големия грях, знаеш ли? Постъпих непрофесионално.“*

— Мамка ви! — извика тя. — Мамка ви...

Клер затръшна вратата след себе си. Минавайки покрай рецепцията, тя попита дежурното момиче:

— Хей, сладурано, кой ти е агентът?

— Ейлийн Форд — автоматично отговори момичето и млъкна смутено.

Модели, актриси, сервитьорки. В Ню Йорк е пълно с тях.

Тя му се обади в апартамента. И когато чу познатия мек и ясен глас, просто му каза:

— Отговорът е „да“. Довечера.

Той пристигна в апартамента ѝ доста късно. Донесе ѝ цветя лилии, лалета и дълги навити върбови клонки.

— О, благодаря ти — каза тя, приемайки цветята. — Прекрасни са. Ще донеса ваза.

— Съблечи се — меко каза той.

— Трябва да ги сложа във вода.

Тя искаше да се обърне, но той я спря.

— Съблечи се. Искам да те видя гола.

Тя кротко му позволи да докосне и свали обиците от ушите ѝ, да махне колието ѝ — колието на Франк — и да откопчее горното копче на блузата ѝ. Когато прокара ръка по гърба ѝ, за да откопчее сутиена, тя каза срамежливо:

— Прекалено са малки.

— Идеални са. — Той обхвана с ръце гърдите ѝ и се наведе да засмуче зърната им между зъбите си.

Копчето на панталона ѝ се счупи като пластинка между пръстите му. Бикините ѝ се заплетоха в сложна фигура между глезените ѝ. Тя ги прекрачи, но се спъна и направи няколко крачки, сякаш се изкачваше нагоре. Остана съвсем гола.

— Е? — каза той, като я гледаше.

— Аз ли трябва да го направя? — пошегува се тя преднамерено.

— Не се шегувай — каза той. — Никога не се шегувай с това.

В стомаха ѝ се появи усещането като при изкачването на небостъргач с асансьор.

Той се загледа в нея. После тя започна да разкопчава ризата му. Кристиан имаше лъскави къдрави косми на гърдите си, като по челото на бик.

Когато освободи пениса му, той отрони въздишка, и за няколко секунди тя го държа нежно, усещайки едва уловимите пулсиращи удари на кръвта. Тя също трепереше, или от нерви, или от това, че ѝ беше студено, или от нещо такова, което не можеше да обясни.

Тогава той започна да я целува много нежно, нещо в съзнанието ѝ започна да се стопява, сякаш изчезна някаква бариера и тя потъна в блаженство. Това състояние я изпълни цялата, тя започна да диша тежко, когато той я сложи на пода, позволявайки му да прави с нея това, което иска. Пронизвайки я с пениса си, той повдигаше колената ѝ и го правеше рязко, с див напор, така както биволите намушкват с рогата си конете отдолу в корема. Тя викаше, като се задъхваше замаяна, а той продължаваше да потъва все по-дълбоко в нея.

Долу в апартамента Уийкс потриваше ръце.

— Виж я какво прави сега! Колко копия ще направиш, Франк? Ще взема няколко за момчетата.

— Остави това — спокойно каза Франк.

— Ти какво, не искаш ли сувенир? — той побутна с лакът Позитано. — Мисля, че Франк иска всичко само за себе си. За дългите си нощи. Така ли, Франк?

Дърбън рязко посегна и изключи картината.

— Казах, че ще ползваме само микрофоните.

— Така е. Ако на нея ѝ пука. Тя е професионалистка, Франк, а професията, за която става дума тук, не е актьорското майсторство — той пак включи картината. — Как се казва, когато жената имитира оргазъм?

— Не знам — отвърна Позитано. — А ти как казваш, когато жената имитира оргазъм?

— Че на кой му пука! — засмя се Уийкс. — Ей, разбра ли? Това е австралийски виц. На кой му пука!

Но на Франк Дърбън, който гледаше телата на екрана, му пукаше. Наистина, много му пукаше.

По-късно, когато лежаха на пода, прекалено уморени, за да се преместят на леглото, те опитаха да намерят виното в купищата дрехи.

— Има нещо, което искам да ти кажа — меко каза той.

— Какво?

— Помниш ли, оня ден ти питаше за жена ми?

Долу в стаята за наблюдения всички мълчаха, струпани пред екрана.

Той се обърна по корем и започна да докосва с любопитство зърната ѝ, като ги въртеше с пръстите си, така както по радиото търсят изплъзваща се честота.

— Ако смъртта на Стела ме научи на нещо, по-точно остави ме с нещо, то това е ужасът от тайната.

Тя говореше към тавана.

— Ти имаш ли тайни, Кристиан?

— Да — каза той. — Само една.

Тя чакаше така, както я учеха. *Мълчанието е най-добрият следовател.*

— Трябва да ти призная нещо, Клер — започна той — Откакто се запознахме с теб...

Нейното въображение ли беше или се чуха стъпки пред вратата, а може би някакво щракване и внезапно усилване на радиопредавател, мушнат после бързо в джоба на палтото?

— Почакай — каза тя. *Трябва да им дам време да заемат позиция.* — Искам вода.

Тя стана гола от леглото и отиде до банята. Лицето, което я погледна от огледалото, беше маска. Тя отвори крана и наплиска лицето си с вода.

— Окей — каза, като се върна в спалнята и застана пред него. — Какво беше това, което искаше да ми кажеш?

— Аз трябва... Мисля, че трябва да го знаеш... — Той погледна ръцете ѝ. — Кожата ти настръхна.

— Добре съм — прошепна тя. — Продължавай.

— Това, което искам да ти кажа, е, че аз започвам да се влюбвам в теб.

Клер изпусна въздуха, който задържаше — една дълга въздишка на благодарност и облекчение.

ДВАДЕСЕТ И СЕДЕМ

Вторият път беше леко и внимателно. Той я обладаваше безкрайно бавно, придържайки главата ѝ с ръка, така че да я гледа в очите.

Неговите очи ѝ напомняха фотографиите на облаци в ефира: пламтящозелени, фосфоресциращи, разтварящи се в сянка, с проблясъци от светлина.

Тя разбираше, че той я люби не заради себе си, а заради самата нея, за да изгуби контрол пред него. Мисълта, че следващият оргазъм се надига в нея толкова бързо, я плашеше и я караше да се пази от него, да се крие, да премахне кризата. Но постигна точно обратното — той я връхлетя още по-бурно. Когато го почувства, оргазмът я заля като вълна, която я объркваше и я мятеше на гребена си, беше нещо като безсмъртие. Тя изгуби себе си, стенеше, виеше и се мятеше, а лицето ѝ се покри с пот и слюнка.

Той бавно ѝ кимаше, сякаш накрая тя му каза истината.

После той я сложи във ваната и търпеливо взе да я мие. Сапунисваше я навсякъде, пръстите му се плъзгаха по кожата ѝ. Миеше с шампоан косата ѝ и правеше на нея различни фигури. Тя го наблюдаваше в огледалото. Косата ѝ, обилно покрита с пяна, наподобяваше сладкиша „целувка“.

Той плъзна надолу насапунисана ръка към слабините ѝ. Миеше я така, както и косата на главата ѝ. Разтваряйки я с насапунисаните си пръсти, той пак докосна клитора ѝ. Възбуди се и тя с нежелание го помоли да спре. Той я заставяше да замълчи, подтиквайки я още веднъж да стигне до върховното блаженство заедно с него.

* * *

Изслушването на отчета вървеше съвсем делово. По различни причини, както тя се досещаше, нито Кони, нито Франк не искаха да я гледат в очите.

Навън колите надуваха клаксоните, пробивайки си път в утрешния поток. Камион с хидравличен компактор, който пухтеше и свиреше под прозореца ѝ, накрая тръгна. Тя седеше и играеше с косата си, като с половин ухо слушаше как те говорят за някоя, която се казваше Клер Роденбург.

— Това, за което можем да бъдем абсолютно наясно — казваше Кони, — е, какво искаме да се случи и как възнамеряваме да контролираме събитията, за да постигнем това, което очакваме. Ние се надявахме на признанията върху възглавницата, но изглежда моментът е отминал. Мисля, че си задавате въпроса, дали разговорът върху възглавницата ще ни даде допълнителен материал за разобличаване.

— Ти какво мислиш, Кони? — попита я Франк.

Клер наблюдаваше пречупването на слънчевите лъчи в чашата на масата. Дискът от светлина на тавана се превърна в елипса, в овал, после пак се разшири и стана диск. Тя гледаше надолу. Въпреки че Кони продължаваше да говори, очите на полицая бяха вперени в Клер. Тя го изгледа, докато той махна погледа си от нея.

— Както ти е известно, аз имах съмнения относно начина, по който действаме. Сега, щом сме тук, ние трябва да решим, как да използваме тази интензивно развиваща се връзка, която става все по-ефективна.

— Ти какво предлагаш?

— Мисля, че ние трябва да променим сценария. Кристиан е човек, който иска абсолютна преданост и абсолютно подчинение. Ако той е убиец, то е, защото се чувства излъган от жена. Предлагам да му дадем възможност да повярва, че Клер го приема по същия начин, по който той приема нея и тогава тя ще му изневери.

Стана абсолютно тихо.

— Имаш предвид с някой друг? — скептично попита Клер. — Искаш да накараш Кристиан да мисли, че му изневерявам?

— Защо не? Ако той се хвана на въдицата, както изглежда, ще иска да отмъсти. За обикновения мъж това може да приеме формата на шамар или на порой мръсни думи. Ако той е убиец, той ще иска да те убие.

— Това е много рискована стратегия — каза Франк.

Кони сви рамене.

— Ти си покерджия, Франк. Според теб висок ли е залогът?

— Разбира се, че не.

— Както и за него. Ние ще продължим да вдигаме дотогава, докато някой не падне, нали така?

— Още не — промърмори Клер.

— Какво беше това? — попита Кони.

— Още не. Не го правете засега. Прекалено рано е. Той още не е... той не се е влюбил истински в мен. Не толкова, колкото ще бъде.

— Клер е права — съгласи се Франк и се изправи. — Трябва да му дадем малко повече време, нека хубаво да се закачи на въдицата. И ако междувременно той отпадне или потвърдим подозренията към него, ще избегнем възможността от опасна конфронтация за Клер. Нека да направим така, както тя предлага, Кони, само още няколко дена.

Тази вечер тя се обади на познатия си барман Брайън и му каза, че ще отсъства за кратко. Незначителна работа. Малка пиеса, в която трябва да замести някого, който се е разболял.

ДВАДЕСЕТ И ОСЕМ

Харолд Дж. Хопкинс, собственик и директор на погребалното бюро „Кросуейз Парлор“, погледна младия мъж, стоящ пред него и го попита:

— Къде още сте работили, Глен?

Глен Фърниш отговори възпитано:

— Сър, както видяхте от резюмето ми, откакто получих квалификацията на лицензиран погребален агент, аз работих в Хюстън, Сан Антонио и Ню Йорк. Работих също така в няколко учреждения в Европа. Не ги отбелязах в резюмето си, защото сметнах, че това беше експеримент, който не се отнася към работата ми.

— Разбрах, че там не работят така, както тук.

— В повечето протестантски страни е така, сър. Те нямат традиции в балсамирането, да не говорим за козметологията. Както ще видите от резюмето ми, козметология е главната сфера на моите професионални интереси.

— Така е — каза Харолд. Харесваше му този млад човек. Харесваше му сериозния начин, по който той говореше с ниския си глас. Харесваше му как той носеше погребалния си костюм на това интервю. Харесваше му как го нарича „сър“. Според Харолд, млад човек, който показва дължимия респект към работодателя си, ще прояви същия респект и към покойниците.

Той се замисли за сина си, малко по-голям от младия човек пред него. Проявата на уважение не беше силната страна на Мервин. Всъщност това, че той не пожела да продължи семейния бизнес, щеше вероятно да му спести много неприятности в бъдеще.

— Сър?

Той пак се обърна към младия мъж.

— Сър, аз бих искал да поработя пробно за известно време, ако това ще ви помогне да направите избор между мен и други кандидати.

— О, добре. Впрочем други кандидати няма. Поместих предложението за работа миналия петък и вие сте първият, който

отговори. Е, който изпревари, той ще натовари... Кога можете да започнете?

Лека усмивка се плъзна по устните на младия човек.

— Трябват ми само два дни да си намеря жилище. Благодаря ви, мистър Хопкинс. Вие няма да съжелявате за решението си. Мисля, че ще ви бъде полезен и че ще науча много неща, наблюдавайки работата на такъв квалифициран специалист, какъвто сте вие.

Леко смутен, Харолд Хопкинс отпъди с ръка комплимента.

— Глупости. Вие сте този, който ще учи стария практик, като мен, на новите постижения. И няма нужда да ми казвате „сър“. Харолд е достатъчно.

Два дни след интервюто, Глен Фърниш беше записан на работа в погребалното бюро „Кросуейз Парлор“. Харолд му показа оборудването и го представи на жена си Елен и на дъщеря си Алис, която също работеше в бизнеса, както и на Джоуел, своя бизнеспартньор. Глен направи добро впечатление на всички. В стаята за балсамиране двамата с Харолд останаха по-дълго.

— Подвижно легло, аспираторна помпа, машина за балсамиране — обясняваше му Харолд, показвайки различните апарати. — Вентилацията е на масата. Катафалките могат да спират направо до тази врата.

Глен го поздрави за ефективните уреди, на което Харолд отговори е протестиращ жест.

— Възможно е всичко тук да изглежда като на хокейна площадка, Глен, но ние работим упорито. Хората предпочитат да го правим по този начин. Над дузина клиенти минават през нас за седмица.

Глен кимаше, наистина впечатлен.

— Какъв разтвор за балсамиране ползвате?

— Формалин. Обикновено с ниска концентрация за премахване на миризмата. Защо?

— Много специалисти преминават на сорбент. Ползвахме го в Хюстън. По-малко токсичен е от формалина.

— Сорбент. Мисля, че съм чел нещо за него.

— Ако искате, аз ще проуча въпроса — предложи Глен.

— Това е добра идея. Защо не го направите?

— Нямах това предвид. Има нещо погрешно в използването на формалдехидната основа на разтвора, разбирате ли? Най-малкото, което ви трябва, е някакъв новодошъл младок да ви съветва да промените всичко.

— Не, Глен, не се извинявай. — Харолд Хопкинс меко го погледна. — Тук ще има голям персонал, с който ще работя. Огледай всичко, което се нуждае от модернизация; искам да знам, какво мислиш по въпроса.

На следващия ден по обяд Харолд и неговият нов асистент отидоха до местен старчески дом, за да вземат тялото на един от неговите обитатели. Повикванията в старческия дом бяха едни от най-тежките задължения, които трябваше да изпълняват агентите на погребалното бюро, и Харолд нямаше намерение да придирия на протежето си, гледайки го как се справя с тази задача.

Той със задоволството забеляза, че Глен не приказваше по пътя към дома. Харолд знаеше, че много погребални агенти обичат да се смеят и да се шегуват, когато пътуват до адреса и после изведнъж стават много сериозни, щом пристигнат на място. Той чуваше да се говори, че погребалните агенти, заобиколени от покойници, трябва да се отпускат от време на време, за да издържат на напрежението. Харолд не беше съгласен с това и беше доволен, че Глен Фърниш нямаше намерение да се държи по този начин. По същата причина той се ядосваше и на Мервин, когато ползваше катафалката, за да ходи в „Макдоналдс“. Нямаше значение, че колата беше празна. Какво значение имаше, че хората очакват услуги с по-висок стандарт от тези, с които ще ги погребат, когато починат.

Той хареса също така, че Глен не обърна веднага катафалката пред портата на старческия дом, когато пристигнаха. Както Харолд казваше на Мервин, погребалните агенти не се срамуват да изнасят покойници. Карай по главния път, а ние ще се погрижим, когато дойде време да погребваме клиенти.

Директор на старческия дом беше опитната госпожа Марго Уингейт, която ги очакваше до входната врата. Харолд вече много пъти ѝ бе правил услуги. Той обясняваше нещата на Глен, когато двамата вървяха след госпожата към стаята на починалата. Ето каква беше една от причините, поради която идването в старческия дом беше толкова тежко. Трябваше да се срещнеш с много хора, които знаеха защо си там; тези, които още имаха жизнени сили и се питаха дали следващият път няма да дойдеш за тях. Харолд винаги намираше време да попріказва с възрастните хора, които искаха да дойдат и да поговорят с него по пътя към стаята на покойника. Понякога те просто искаха да се пошегуват, че още не е техен ред, а понякога оставаха сериозни и искаха да поговорят за починалия, особено ако бяха негови приятели. Налагаше се да балансираш между най-бързото пристигане до стаята на покойника без много шум и да останеш вежлив.

Още веднъж той забеляза със задоволство, че Глен Фърниш беше добре възпитан и говореше с обитателите на дома по същия културен, но сериозен начин, както го правеше и Харолд.

Тялото на старата госпожа още беше в леглото, където беше издъхнала.

— Махнах ѝ катетъра — каза Марго. — Готова е.

Харолд прецени разстоянието между леглото и вратата.

— Мисля, че стаята е достатъчно широка за нашата количка.

Докато Глен отиде до катафалката за количката, Марго попита Харолд:

— Този е новият, нали?

— Днес му е първият ден. Обаче той има голям опит и, струва ми се, правилно мислене.

— Как го намерихте?

— По Интернет. Там има бюлетин за трудовата заетост с обявени вакантни места. Реших да опитам.

— Той ще се справи — каза Марго. — А и старите изглежда го харесват.

— Да — усмихна ѝ се Харолд. — Толкова много хора не се реализират. Да бъдеш погребален агент е също работа за хора.

Глен се върна с количката и те заедно вдигнаха тялото на покойницата, за да го сложат в калъф с цип. Глен започна да го закопчава отгоре, но Харолд го спря.

— Сега искам да ти дам един съвет, Глен. Обикновено ние пренасяме тялото в калъф, закопчан отгоре, обаче в старческия дом правим това малко по-различно. Знаеш ли, някои от тези възрастни хора са прекалено слаби да дойдат на погребението, затова им даваме възможност да дойдат и да се сбогуват, докато се придвижваме до катафалката.

Глен кимна с разбиране.

— Това е прекрасна идея, мистър Хопкинс, и аз съм доволен, че я споделихте с мен.

— Харолд, ако обичаш! — поправи го Харолд и нагласи калъфа така, че лицето на покойницата да се вижда добре.

ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТ

Тя планираше да се срещне с Хенри на обяд в бара. Но като си спомни за проблема му при посещенията в бара, отложи закуската за следобед.

Изглеждаше по-стар, откакто го видя за последен път. Бръчките по лицето му бяха станали по-дълбоки, а торбичките под очите му се бяха подули. Тя усети, че миришеше на алкохол даже по това време на деня.

— Помислих, че си ме забравила — каза той, когато тя седна до него в сепарето.

— Знам, че закъснях. Извинявай.

— Нямах това предвид, Клер.

Тя погледна красивото му някога лице, забеляза болката в очите му и си помисли: „*Не и ти. Не ме натоварвай и ти с твоята болка.*“

Но каза меко:

— Бях много заета.

— Някой приятел?

Тя сви рамене.

— Надявам се, той знае, че е късметлия.

— Трябва ми твоята помощ, Хенри.

— За какво става въпрос?

— Помниш ли клиентката ни Стела Воглер?

— Разбира се. Първо, защото беше хубава, второ, защото беше убита и трето, защото, по дяволите, беше последната клиентка, която имах.

— Кристиан Воглер е главният заподозрян от полицията. Аз им помагам да открият дали наистина той го е направил.

Хенри учудено я изгледа.

— И как?

— Както го правех преди. Като примамка.

Той подсвирна.

— Работата е там, че не съм сигурна дали той го е направил.

— Полицаите също ли не са сигурни?

Тя поклати глава.

— Тази операция... има нещо странно във всичко това. Там е пълно с тези ненормални психолози от ФБР в сградата в Куинс. Има и един полицаи, който... е, добре, аз мисля, че той ме ревнува от Кристиан. Струва ми се, че той е заинтересуван Кристиан да бъде признат за виновен, за да го махне от мен.

Хенри кимна.

— Какво мога да направя аз?

— Имам нужда от добър детектив.

— И ти помисли, че аз мога да ти предложа някого?

Тя се усмихна.

— Помислих, че ако не си толкова зает, можеш сам да ми помогнеш.

— Не съм добър детектив — категорично каза той и тя знаеше, че за него това е по-добре, отколкото да лъже.

— Може и да не си, но ти не вземаш много. И макар че звучи малко налудничаво, но аз зная, че ти си това, което казваш, а не артист.

— Какво искаш да кажеш с това „не артист“? Има осемдесет и седем театрални програми с моето име!

— Имах предвид, че сега не си артист. Всички други, с които говорих, по някакъв начин имат отношение към „Прожектора“.

Той се замисли за малко.

— Окей. Какво трябва да разследвам? Обаче още отсега трябва да те предупредя, че ако става въпрос за изгубен домашен любимец, това си е твой проблем.

— Преди време Кристиан е имал приятелка. Не знам името ѝ, но мисля, че няма да е трудно да я открием; те са били сгодени за известно време. Тя го обвинила, че я дрогирал и използвал в нещо като ритуал на пасивен секс. Ако тя лъже... След това случаят със Стела. Искам да разбера, защо са възникнали проблеми в брака им.

— С други думи — истинска детективска работа.

— Истинска детективска работа. Ще се заемеш ли с това?

— За дама като теб... ще се опека гол върху изригващия вулкан.

— Той ѝ намигна. — Виждаш ли? Още помня всичките думи.

Клер започна разследването сама.

В общинската библиотека за начало, тя се зарови в сборниците със закони и в учебниците за първокурсници, а после — в препратките, които пропусна, в регистрите с частни случаи, в книгите с прецеденти и международни закони.

Чак към края на деня тя намери това, което ѝ трябваше.

Тази вечер те се срещнаха с Кристиан на бара в „Мерсер“. Къщата му беше зад ъгъла.

— Искаш ли да се върнем? — попита той към края на вечерта.

Тя знаеше, че не трябва да го прави — беше предупредена, че микрофонът на врата ѝ има ограничен обхват — знаеше, че трябва пак да го замъкне в своя апартамент, с неговите весели, безлични шведски мебели, с чекмеджетата, пълни с бельо, което не беше купила тя, с шкафове, пълни с наблюдатели, полицаи и лъжи.

— Малко е рано за това — почна да увърта тя. — В тази къща ли живяхте заедно с жена ти?

— Разбира се. Да ходим у вас — съгласи се той.

Когато бяха в апартамента, той ѝ показа една игра.

Тя трябваше да лежи съвсем неподвижно, докато той пишеше буквите от азбуката по клитора ѝ с език, и да назовава на глас всяка буква, след той като я „напишеше“.

Отначало изглеждаше лесно, даже несексуално, просто като шарада или игра за отгатване. Но постепенно концентрацията на тези кратки усещания започваше да ги прави нетърпими. И тогава самото очакване се превръщаше в нещо изискано, всяко кратко движение се „гравираше“ върху нервните ѝ окончания точно преди да се случи. Тя трябваше да стиска краката си, за да възпре своите движения към него, като в същото време искаше още.

Когато стигна до Z, тя цялата трепереше, очаквайки той да я докосне с езика си и да я повлече в забвението.

— Почакай — каза Кристиан с въздишка и започна да „пише“ още нещо. Сега буквите не следваха поред. Тя разбираше, че той пише буква по буква цели думи.

— Разбра ли какво беше това? — попита той, много по-късно, когато лежаха на пода.

Тя поклати глава.

— Не можах да се концентрирам.

И излъга, защото беше абсолютно сигурна, че това, което той написа със своя език по тялото ѝ беше: „*Искам те завинаги*“.

Той остана цялата нощ, затова беше късно сутринта, когато Кони и Франк дойдоха да говорят с нея.

— О, това сте вие — каза тя, като отвори вратата и се върна в трапезарията, оставяйки ги да я последват.

— Май не изглеждаш много доволна, че ни виждаш — каза Кони. Тя порови в джоба си за цигарите и мушна една в устата си.

Клер посегна към нея и я издърпа, хвърляйки я на масата.

— Между впрочем по-добре да не пушиш в този апартамент. И не съм доволна, че ви виждам. Не съм се наспала.

— Нито пък ние — каза многозначително Кони.

— Идвате да проверите чаршафите, така ли? — промърмори Клер.

— Виж, Клер, миналата нощ беше добре...

— За мен също, скъпа — прекъсна я Клер.

— ... в много отношения. Но ако бъдем честни, ние не дочакахме момента, на който се надявахме.

— Имаше прекрасни моменти за мен — Клер започна да изброява, разтягайки думите. — И лежах, и пълзах, и коленичех за тази цел.

Кони не ѝ обърна внимание.

— Той не се разкри повече отпреди. Трябва да отбележа, че ти започна по-малко да говориш с него и ние получаваме по-малко информация отпреди.

— И какъв е проблемът?

— Ти как мислиш, Клер?

Тя сви рамене и нахално я изгледа.

— Ще го кажа направо — каза рязко Кони. — Той трудно ще признае нещо с твоята катеричка в устата му.

— Долавям ли нотка на ревност? — промърмори Клер. — Възможно ли е психологът да се нуждае от малко терапия за себе си?

Кони направи злобен жест.

— Клер, аз разбирам вътрешните ти терзания. От една страна се чувстваш използвана и омърсена от тази операция; а от друга този мъж изглежда ти предлага обич и самоуважение. Но ако операцията се провали, то ти оставаш само с чувствата си и ще трябва да се захванеш за работа.

— А има ли?

— Да има какво?

— Има ли някаква полза от операцията?

Франк хвърли към Кони тревожен поглед.

Клер продължи:

— Ходих вчера в юридическата библиотека и намерих интересни неща. Чували ли сте за постановлението на Върховния съд от 1984 година? Не сте ли? Нека да ви запозная със същността му. Всякакви записи, направени без знанието на заподозрения и без неговото съгласие, не могат да се смятат за доказателство.

— Така е — съгласи се Франк.

— Тогава защо е всичко това — изсъска тя към него. Тя махаше към стените, към микрофоните, камерите, невидимите жици, които я обграждаха като ажурна клетка. — Защо го правя?

— Почакай. Да, права си. Ако по време на записа Кристиан се разкрие, то не трябва това непременно да се признае за доказателство в съда. Но може да бъде използвано по време на разпита. И може да бъде решаващо при отстояване в департамента на тезата, че той е потенциалният извършител.

— А моята роля свършва на пода в тази стая.

— Клер — каза Франк. — Това, което ти вършиш, е безценно. Той е готов да се пречупи, знам това. Всичко, от което се нуждаем, е да го направиш малко по-твърдо.

— Трябва да се изкъпя — каза тя рязко и се изправи.

— Нали вече се къпа — каза той, без да се замисли.

Тя му хвърли гневен поглед и затръшна вратата на банята.

След обяд тя дръпна всичките пердета и седна в тъмното да гледа телевизия, като усили звука до край.

— Какво прави тя? — попита Уийкс, когато дойде да смени Франк в края на деня.

— Нищо особено. Гледа записи на стари филми, като надува звука до дупка. Вика. Ходи натам-насам.

— Добре — каза Уийкс, натискайки клавишите, — това е темпераментът на звездите. Точно за тебе.

* * *

Тя влезе в Некрополис. Единствено екранът на монитора светеше в стаята ѝ.

\>\> Виктор?

\>\> Клер. Надявах се, че ще се върнеш.

\>\> Виктор, трябва ми наставник.

\>\> Каквото поискаш, ангелче.

\>\> Няма да ти хареса.

\>\> Опитай, все пак. Имам доста развихрена фантазия за един перверзник.

\>\> Трябва да се срещнем. Имам предвид сериозно.
ВРС.

Настъпи дълго мълчание. Тя чуваше бръмченето на телефонните жици, ниското бучене на смущенията, свиренето и пиукането на модемите и тяхното мълчание, отскачащо от сателитите, щракането на безкрайните телефонни кабели, чиито линии чертаеха пътища високо във въздуха.

\>\> Виктор?

\>\> За среща ли става въпрос, Клер?

Тя помисли за мъжете, които се увличаха по нея, за колко мъже тя „играеше“, ставайки химера и плод на тяхното въображение.

\>\> Извинявай, ще бъде чисто приятелски. Но това е много важно за мен.

Пак дълга пауза. Или просто неопределено изоставане във времето?

\>\> Къде си?

\>\> Ню Йорк. А ти?

Тя изчака.

\>\> Достатъчно близо.

\>\> Къде ще ти бъде удобно?

\>\> Има едно киберкафе в Ийст Вилидж на площад Сан Марко. Можем да се видим там в седем.

\>\> Как ще те позная?

\>\> Влез в сайта. Тогава ще ти кажа.

\>\> Благодаря, Виктор. Няма да питам за нищо, докато не ми потрябва.

\>\> Знам това, пастичке.

ТРИДЕСЕТ

Тя пристигна в кафето петнадесет минути по-рано и се настани на един компютър в ъгъла.

Две японки до нея бяха потънали в най-увлекателния кибер-чат. Една бизнес дама енергично пишеше доклад, удряйки по клавишите с два пръста. Тийнейджър играеше на компютърна игра.

Няколко туристи си бърбеха; едно възрастно момче с коса на конска опашка изглеждаше сякаш пише с шифър; една жена в кожено яке с камара книги до нея; няколко студенти, които работеха и едно момче с вид на измамник с дълъг шлифер, въртящо в ръцете си празна чашка за кафе.

Тя влезе в чата и попита:

\>\> Виктор, тук ли си?

\>\> Тук съм, Клер.

\>\> Тук в уебсайта или тук в кафето?

\>\> И в двете. Каж ми как изглеждаш.

\>\> Аз съм на двадесет и пет. С къса руса коса. Нося черно горнище на „Геп“ и „Левис“. В ъгъла съм.

\>\> Не ми каза, че си била хубава.

Тя вдигна погледа си. Бизнесдамата печално се усмихваше.

* * *

— Ти някога наранявала ли си някого?

Виктор, чието истинско име беше Патриция, отвърна:

— Във фантазиите си мечтая за сексуално доминиране. Но също и за мирен свят, където да живея с Кейт Мос и да стана професионална китаристка. Аз съм благодарна за ангажиментите си към обществото, Клер. Искам да живея между хората, а това значи, че като всеки друг, трябва да регулирам своите потребности. — Тя сви рамене. — Вярно е, че добри и покорни „роби“ е трудно да се намерят, особено ако си дебела стара лесбийка. Но и моите „нормални“ приятели изглеждат също не ги намират лесно.

Клер кимна с глава.

— Кажи ми, за какво става дума? — попита Патриция.

Клер скри някои подробности, но дори и без тях историята беше твърде странна.

— Какво смяташ да правиш? — пак попита Патриция, когато тя свърши.

Клер въздъхна.

— Не знам. Просто искам да бъда сигурна по един или друг начин.

— Тогава защо не се движиш по плана? Работи с полицията, докато те арестуват или елиминират Кристиан?

— Когато започнах това — каза Клер, — то ми изглеждаше... налудничаво, но възможно. Сега не съм толкова сигурна. — Тя помисли за момент. — Знаеш ли, преди да се занимавам с тези глупости за Хенри, аз никога не съм разбираала колко силен контрол оказват жените върху мъжете, колко е лесно да се включиш в техните фантазии. Убедена съм: Кристиан се преструваше, че е участвал във всички тези чудновати неща, само за да запази връзката ни.

— Питай някого, като мен, който е вътре в тези чудновати неща, за да ти каже, че той е твърде щастливо момче.

— Съжалявам. Не го направих...

Тя не обърна внимание на извинението на Клер.

— Не се безпокой, аз знам какво имаш предвид. Как мога все пак да ти помогна?

— Според полицията, Кристиан е посещавал Некрополис. Чудя се има ли някакъв начин да се провери това?

— Малко е вероятно той да използва своето истинско име. Дори и да попадна на него, как мога да разбера, че е той?

— Е, добре — вие и двамата се интересувате от Бодлер, ако това може да помогне.

— Хм — помисли Патриция. — Имаше някой. Неотдавна. Миналата есен? Казваше се Бланш.

— Тя ли?

— Да. Което, естествено, не означава, че беше жена. Различията между половете не са много устойчиви в Некрополис, когато се събират в него. Мъжете стават жени, жените се преструват на мъже. После това престава да има значение. Започваш да възприемаш хората само в техните лични отношения.

— Значи наистина не можа да разбереш дали Бланш беше мъж или жена?

— Не, разбрах само това, че определено беше заинтересована в своята пасивна и покорна роля. Спомена нещо за съпруг, но това явно беше само димна завеса.

— Не — каза бавно Клер, — не вярвам да е така. Ти не говориш за Кристиан, нали? За какъвто и да се представя той, аз не вярвам някога да е претендирал за пасивната роля. Това е била Стела, използваща компютъра на Кристиан. Издава я името: Бланш. Биографите на Бодлер са нарекли една от жените, в които той е бил влюбен и която е обожавал — неговата *Venus Blanche*. Аз смятам, че Стела е жадувала да бъде обожавана. Некрополис ѝ е предлагал това, дори ако е било само фантазия.

— Има още нещо, което трябва да знаеш — каза Патриция. — Когато попаднеш в Некрополис, ти вероятно няма да разбереш, че това, което виждаш не е всичко. Има една част от Некрополис, която дори членовете не могат да намерят, независимо, че знаят за нея. Нещо като вътрешна скиния.

— Ти какво мислиш?

— На една от страниците в чата има място, на което няма нито текст, нито картина. Но ако знаеш къде да поставиш мишката и да

щракнеш, то ще те отведе до „музата“^[1].

Клер се намръщи.

— Музата ли? Какво значи това?

— „Многopotребителска виртуална среда“. Съкращение за измислена дума, от онези, които съществуват само в мрежата. Например, ако ти подадеш команда да влезеш в стаята, компютърът ще ти каже как изглежда стаята, какви предмети има в нея и кой е там. Така че освен да разговаряш с хората, ти можеш също така да се въртиш наоколо и дори да си създаваш свои стаи и предмети. „Музата“ в Некрополис се нарича „Тартар“.

— Мога ли да знам какво значи това?

— В класическата митология Тартарът е бил царството на мъртвите.

— Разбрах — каза Клер, — подземният свят. Нивото под нас.

— Позна. Както и да е, причината за дългото обяснение е, че Тартарът е мястото, където се случват сериозните неща.

Клер изгледа Патриция.

— Какво имаш предвид под „сериозни неща“?

— Търговия.

— С какво?

— Главно с фотографии.

— Ти говориш за незаконни снимки, така ли?

— Опитай се да не ни съдиш строго, Клер. За някои от нас Некрополис е всичко, което имаме.

Тя докосна ръката на Патриция.

— Извини ме. Продължавай.

— В Тартара всеки има кодово име, различно дори от псевдонимите, които се ползват в главната територия на Некрополис. Това е нещо като специална защита. Както и да е, тук има един особняк, който винаги има някакви странни снимки за продажба. Аз не съм от тази група, повярвай ми. Но има хора, които са.

— Как се казва този човек?

— Той се нарича Харон. Мисля, че това също е от гръцката митология. Харон е бил лодкарят, който прекарвал мъртвите през реката, която ги отделяла от подземното царство. Ти трябва да му платиш; затова някога са слагали монети върху очите на мъртъвците.

— И ти наистина ли не знаеш кой е той?

Патриция поклати глава.

— Но докато аз си чатех с Бланш, Харон също е бил тук.

— Той може да се е сблизил по-късно със Стела.

— Възможно е.

— И ако те са сключили договор — при положение, че този Харон е убиецът, — това вероятно е бил начина, по който той я е набелязал за следващата си жертва.

— Добре, това е възможно, нали? Очевидно е, че ти, естествено, не си оставила името и адреса си в мрежата. Но също е изненадващо лесно да се открият тези детайли. Съществуват сайтове с публичните регистри за гласуване. Освен това може да се намери някъде и сайт с фотографията ти. Това се случва. Аз намерих онзи ден един мой стар университетски годишник в мрежата.

Клер кимна замислено.

— Ще кажеш ли на полицията?

— Да, естествено. Но не смятам, че това ще промени нещо. Няма доказателство, нали така? — тя въздъхна. — Това не е, защото съм неблагодарна, Патриция, но се нуждая от нещо повече, от нещо много повече. Искам да ги накарам да стоят далече от Кристиан.

По-късно, когато излизаше от клуба, тя леко докосна опърпания човек с дъждобрана, покрай когото минаваше, и му прошепна:

— Ще бъде по-убедително, ако си включиш компютъра, детективе.

В контраст с лъскавия, ярък функционализъм на киберкафето, тя се среща с Хенри в един бар в Апър Ийст Сайд, свърталище на сериозни пиячи, където барманът оставя пяната на бирата Гинес да спадне достатъчно дълго време, както и трябва да бъде, преди да напълни чашата догоре и да изрисува с последните няколко капки детелина^[2] върху пяната.

Хенри обаче пиеше сода с лимон.

— На дъното на всичко това е, че тази жена — каза ѝ той — името ѝ е Джейн Бърнс — е искала да се омъжи за Кристиан доста нахално. Според мен нейният биологичен часовник е звъннал и той

изглежда е бил добър вариант за баща на децата ѝ. Тогава, месец преди сватбата, Кристиан решава, че този брак няма да го бъде. Затова не е чудно, че тя е откачила. Аз разговарях с портиера в блока, където той е живял преди. Наложило се е да я задържат, за да не се върти около фойето, оскърбявайки го и клеветейки го пред съседите му. Ако ме питаш, тя ще дочака шанса си, когато и да е било.

— Дали полицията знае това?

— Да, аз съм твърд привърженик на нюйоркския прекрасен, но ограничаващ ред. Те трябва да го знаят. — Той я изгледа проникателно. — Освен ако не искат да го знаят.

Тя седна, потънала в мисли, а питието ѝ остана недокоснато.

[1] MUSE (англ.) — абривиатура от Multi-User Simulated Environment, но също и муза. — Бел.пр. ↑

[2] Детелината е символ на Ирландия. — Б.пр. ↑

ТРИДЕСЕТ И ЕДНО

Както беше предсказал Харолд, Глен Фърниш беше голям успех. Ако той бе впечатляващ в старческия дом, в стаята за подготовката на мъртвите, беше направо забележителен. Той се отнасяше към телата с достойнство и уважение, което много допаднаше на Харолд. Освен това беше бърз и способен техник.

Тялото най-напред се събличаше, напръскваше се с препарат против разлагане и се изтриваше с дезинфекцирана кърпа. Тогава, преди да бъде аутопсирано, и преди да бъдат извадени вътрешностите му, кухините се прочистваха от онова, което Харолд определяше като „отвратително“. След това троакарът — дълга игла за балсамиране — се вкарваше в артерията и се свързваше към аспираторна тръба, която пък с друга игла и с остатъка от тръбата се вкарваше във вената. Кръвта се изпомпваше от кръвоносната система обикновено под налягане, тъй като се съсирва след смъртта. Едва след като аспирацията и прочистването завършеха, започваше балсамирането. Във вените на мястото на изсмукуваната течност се впръскваше антибактериален разтвор, а накрая в по-слаба концентрация — и под кожата.

Целта на балсамирането, естествено, не е да съхрани тялото завинаги, а да гарантира, че то ще остане в приемливо състояние, за да го видят родствениците на мъртвия. Балсамирането, както обичаше да казва Харолд, е само първата стъпка от по-всеобхватната наука на козметологията, и в това Глен Фърниш безспорно беше неотразим. Той беше изпълнен с блестящи идеи, като например добавянето на „Доуни“, фабричен омекотител за впръскването на разтвора.

— Фабричен омекотител ли? — попита учудено Харолд. — Искаш да кажеш да запазим погребалните дрехи да изглеждат добре.

Глен Фърниш не се изсмя на неговото незнание.

— Не, Харолд. Модерният фабричен омекотител съдържа влажност, базирана на глицерина, който ще запази кожата от изсушаване.

Харолд забеляза тези козметични способности при тяхното първо съвместно балсамиране, когато двамата подготвиха тялото на старицата от дома. Харолд зашиваше устните на старата жена и споделяше мислите си с Глен.

— Би трябвало да знаеш, че устните са най-важната част от целия процес. След като се затворят очите, устните са тези, по чието изражение хората си правят извода дали някой е умрял в мир или не. Сега ние с тебе знаем, че нормалният израз на трупа е всъщност съвсем различен, защото кожата се изсушава и устните оголват зъбите. Но повечето роднини не го знаят и това, което те искат да видят върху лицата на своите близки, е дори един бегъл намек за усмивка. Не едро: евтино ухилване, сякаш някой се пръска от смях, а някакво умиротворено, доволно изражение. Така че, когато зашивам устните, аз се стремя да ги направя по-стегнати в краищата.

— С лепило е по-добре — каза Глен.

— Моля?

— Много от собствениците на погребални бюра сега използват лепило за закрепване на устните. По този начин можете да бъдете сигурен, че няма да се види някой конец. А що се отнася до усмивката, тя ще изглежда много по-добре, ако напълните отдолу горната устна с малко маджун. Може ли?

Той показа на Харолд как да използва пулверизатора за маджун, за да повдигне ъглите на устните, и последният се закле, че така мъртвецът изглеждаше много по-естествено, отколкото, когато беше зашиван с игла.

Харолд никога не се беше чувствал силен в козметологията, оставяйки я на съпругата си, а напоследък и на Алисия. Скоро това беше поверено изцяло на Глен. Той намазваше с крем за скиори устните на труповете, за да ги запази меки, и пълнеше гръдните им кошове със слама от постелки за котки на мястото на извадените бели дробове. Вкарваше и памучни подпльнки, накиснати в инсектициди, дълбоко в ноздрите им, за да изглеждат така, сякаш току-що са вдъхнали последното си приятно дихание. Пълнеше хлътналите участъци на кожата им с маджун и замазваше белезите с невидима за окото паста. Той пръскаше трупа с оцветяващ аерозол, за да му придаде здрав вид. Едва тогава започваше да работи с кутията за грим, налагайки слоеве фон дьо тен върху восьчнобледата кожа, червило

върху безкръвните устни, оцветявайки с лак изсъхналите нокти на пръстите. На този етап, ако мъртвият беше жена, Глен често се съветваше с Алисия, дъщерята на Харолд, и двамата с нея се опитваха да направят около три или четири варианта, споделяйки идеите си тихо, като коригираха грешките си с почистващ крем, докато се спрат на най-подходящия.

Ако Глен допуснеше грешка, Харолд решаваше, че това е така, защото той си имаше любимци сред покойниците. Към втората седмица, Харолд забеляза, че той мрази прекалено пълните трупове, особено пълните мъже. Влизайки веднъж в предоперационната, когато Глен работеше над един такъв труп, Харолд видя, че той е вкарал аспираторната игла в сънната артерия, точно под ухото, с троакара, излизащ от югуларната вена. Това щеше да доведе до гримаса, тъй като основно правило беше да не се правят някои интервенции на лицето, когато това не е необходимо. Харолд не коментира този ефект.

— Никъде другаде не мога да хвана артерия — каза Глен.

Той беше потен, независимо, че имаше климатична инсталация. — Трябваше да го обърна няколко пъти. Не му беше останала дори една хубава артерия. Не се учудвам, че дебелият копеле ги е втвърдило. — Той плесна ядосано набръчканата плът на трупа.

Харолд се опули, защото не можеше да повярва, че един кротък млад мъж можеше да използва такъв език.

— Глен — каза му той накрая, — ти наистина се справяш добре тук и не бива да мислиш, че не сме доволни от работата ти, но аз лично смятам предоперационната за свято място, дори осветено, където към мъртвците се отнасят с нужното уважение, каквото можем да поднесем на Бог в Неговата църква. Поради това аз не се чувствам комфортно тук, когато някой ругае или псува.

Младият човек веднага се извини.

— Добре — каза Харолд, — забрави. Ние всички се стресираме понякога.

Нищо подобно не се случи повече, въпреки че Харолд забеляза как Глен се опитваше да избягва пълните мъртвци след този случай.

Ако Глен не обичаше дебелият покойници, напротив, щом се налагаше да обработва телата на млади жени, които минаваха през ръцете им, той ставаше съвсем друг. Имаше един случай наскоро с двадесетгодишна жертва от автомобилна катастрофа. Нейното лице

беше на каша, и тя се нуждаеше от много работа, за да бъде в приемливо състояние при поставянето ѝ в ковчега. Всъщност Харолд вече бе провел успокоителен разговор с опечалените ѝ родители, като им внуши, че може би ще е необходим затворен ковчег. Но когато той спомена на Глен за това, младият мъж му каза:

— Нека да видя какво мога да направя, Харолд.

След балсамирането Глен извади своя пистолет за маджун, тубичката си с лепило и прозрачната паста против белези. Той още работеше, когато Харолд се прибра вкъщи.

Харолд погледна в предоперационната и видя младия мъж да наглася косата на момичето.

Глен го чу пред вратата и го погледна.

— Има бензин по главата ѝ — каза той, почти нежно.

Къщата на Харолд бе точно зад погребалния салон за приемане на покойници, така че не се чувстваше неловко да остави Глен сам да работи. Но беше около единадесет часа, когато той чу, че колата му тръгва.

На следващото утро, Харолд стана пръв и отиде да види какво е направил Глен. Той трябваше да признае, че младежът имаше забележителна дарба за своята работа. Лицето на момичето беше възстановено с прозрачна паста и с фон дьо тен, така че ако човек нямаше предварителна информация, би помислил, че тя е само леко ударена. Харолд беше прекарал целия си живот покрай трупове и отдавна ничие тяло не го беше въодушевявало, но момичето изглеждаше толкова благо и спокойно, че той се прекръсти и прошепна кратка молитва. Докато се молеше, той дочу слаб звук, като стенание, излизащо от гърлото на момичето.

Харолд Дж. Хопкинс подскочи.

Тогава се усмихна. Отдавна никой труп не го беше завладявал така. И причина за това беше, че творението на Глен беше закърпено толкова правдоподобно, че направо плашеше.

Отваряйки капака на автоклава, той избра прясно стерилизиран закривен метален форцепс. После се надвеси над момичето и внимателно го пхна в гърлото му.

Както очакваше, форцепсът не срещна съпротива. Глен просто беше забравил да запуши с тапа дихателната тръба. Звукът от натрупвания се газ, излизащ през гласовата кутия, наподобяваше

стенание. Той се сгъстяваше, разширяваше се, изтласкваше тапата и я улесняваше по пътя ѝ надолу в гърлото на трупа, трамбовайки я с края на форцепса, докато я натъпче здраво.

Грешка, която често се правеше. Впрочем не беше излишно да знае, че Глен не бе перфектен. Понякога той караше Харолд да се чувства не точно глупав, но малко по-бавен.

Все пак... лесно е да направиш такава грешка, но е също толкова лесно да я откриеш. Всеки път, когато Глен се е навеждал над гърдите ѝ, тя е стенела, сякаш въздухът е излизал от акордеон. Как не е забелязал това?

Но когато той е свършил работата си е било много късно и вероятно е бил смъртно уморен. Сигурно е оставил това за края, но после е забравил за него.

Харолд реши да подмине този инцидент.

ТРИДЕСЕТ И ДВЕ

— Аз не вярвам той да го е направил — каза тя.

Франк въздъхна.

— Казах ти, Клер. За съжаление твоите мнения не са доказателства.

— Сведенията за заниманията в Некрополис...

— Са слухове, а не свидетелски показания. Ти го знаеш.

Те бяха в апартамента ѝ, подготвяйки я за поредната ѝ среща с Кристиан. Той я беше поканил на ресторант, така че тя се бе запасила със способи за наблюдение в допълнение на огърлицата си: един невидим микрофон беше забит в подгъва на полата ѝ, а миниатюрна видеокамера — в чантата ѝ.

Франк, коленичил пред нея с карфици в уста, закрепваше микрофона на мястото му. За миг това напомни на Клер за родител, който забожда с карфица ученическата дреха на детето си. Тя поклати глава и изтри смътния спомен.

— Аз искам да го разпитам за предишните му приятелки, които сте намерили — каза тя настойчиво. — Интересен ми е неговият поглед върху нещата.

— Идеята ти не е добра — предупреди я Франк. — Когато и да го арестуваме, ние не искаме той да разбере, че знаем. Между другото, как ще му обясниш, че ти знаеш за тях?

Кони, която ги наблюдаваше от другия край на стаята, каза:

— Всичко това отиде твърде далеч.

— Кое? — попита я Франк.

— Аз взех решение, Франк. Ние приключваме с всичко това още сега. Предупредих те, че трябваше да го направим още преди две седмици.

Франк извади една карфица от устата си.

— Това не е твоя операция, д-р Литмън. По-точно казано, ти нямаш право да я спреш.

— А какво право имаш ти да я продължиш?

Той не отговори.

— Погледнете се — каза унищожително Кони. — Каква партньори сте само. Единият рискува всичко, за да докаже, че Кристиан е убиецът, а другият рискува, за да докаже, че не е. Ако аз не мога да накарам детектив Дърбън да гледа по-разумно на нещата, то ти, Клер, със сигурност можеш да го направиш. Съблечи този екип и си тръгни.

Клер се поколеба, объркана.

— Тръгвай си — каза Кони. Тя отиде до вратата, отвори я и я изчака да излезе.

След миг Клер поклати глава. Психиатърът сви рамене и затръшна вратата след себе си.

Франк, все още се суетеше с карфиците си и каза, без да вдигне глава:

— Тя ще се върне. На нея също ѝ е трудно.

Клер усети остра болка в бедрото си. Една от карфиците се бе забила в него. Малка капчица кръв, пълна и кръгла, набъбна върху кожата ѝ.

— Оу! — каза Франк, размазвайки я с палеца си.

Клер дойде в ресторанта рано, така че полицаите успяха да нагласят подслушвателното устройство. Тя седна, мърморейки си като старица, сякаш произнасяше монолог, който бе научила много отдавна.

Сервитьорката, която ѝ донесе менюто, се усмихна недоверчиво.

Кристиан дойде точно в седем, раменете му бяха просмукани от дъжда.

— Това е за теб — каза той, като седна и ѝ подаде едно пакетче.

Това беше квадратна кутия, малко по-голяма от кутия за компактдиск и два пъти по-дълбока. Тя я отвори. Вътре имаше огърлица или по-точно плътно колие от фино сребро. В средата имаше някаква малка рисунка.

— Моят фамилен герб — каза той. — Виж. — Той ѝ показа пръстена-печат, който носеше на малкия си пръст, гравирани със същата рисунка.

— О, Боже — възкликна тя, — не можеш да ми подаряваш това. То е наследствено бижу.

— Естествено. Затова искам да го притежаваш.

Тя извади финия полумесец от кутията.

— Прекрасно е.

— Нали нямаш нищо против да свалиш това, което носиш винаги? — попита той нетърпеливо.

— Това ли? — каза тя, ужасено докосвайки с пръсти фалшивото злато на Франк. — Не ме е грижа, дори и никога да не го видя повече!

Той се пресегна, откопча тежката верижка и пусна огърлицата на Франк в джоба си. После докосна нежно с пръсти оголения ѝ врат, преди да постави колието около него. Той трябваше леко да го отвори, като стетоскоп, за да направи достатъчно голяма пролука. Тя почувства непознатия метал около врата си като яка и посегна да го докосне.

— Но това е много скъпо — запротестира тя. — Ти не можеш да го даваш просто така.

— Аз не го давам. Аз го подарявам на *теб*.

— Разбираш какво искам да кажа. Нека да го взема временно.

— Не — каза той твърдо. — Или го приемаш, или не.

Тя усети по гласа му, че ако приеме подаръка, ще приеме много повече от парчето метал.

— Следващата седмица заминавам за Европа — каза той.

— О — тя не очакваше това. — Колко дълго ще отсъстваш?

— Две седмици. Може и повече.

— На конференция ли?

— Няколко лекции. Няма значение.

— Може ли да дойда с теб?

Той ѝ се усмихна.

— Не ставай смешна. Имиграционните няма да те пуснат обратно.

— О, вярно.

— Така че ще се видим като се върна.

— Кристиан?

— Моля?

— Когато ти преди пътуваше, докато беше женен за Стела, бил ли си ѝ някога неверен?

— Никога — той нагласи колието ѝ. — Казах ти вече. Аз никога не правя случайни връзки.

Тя каза набързо:

— Полицаяте смятат, че ти и тя... че ти може би си я убил, нали? Затова те дадох по новините, за да видят дали ще се издадеш.

Той махна на сервитьорката за менюто. Тя забеляза как очите му бързо се плъзнаха надолу по тялото на момичето. Това не беше прикрит поглед, а по-скоро открита преценка. Когато сервитьорката пак дойде, той повече не я погледна.

— Полицията ли? Естествено, че ме подозират. Статистически съпругът винаги е най-вероятният престъпник. А те бяха твърде глупави и твърде лишени от въображение, за да преследват някой друг.

— Ти обичаше ли я?

— Да, обичах я. Но сега съм щастлив, че е мъртва. Това не е хубаво да се признава, нали? — Той плъзна пръстите си между нейните. — Ако Стела беше все още жива, аз нямаше да съм тука с теб. Достатъчно въпроси засега. Нека да поръчаме нещо.

— Има и още нещо — каза тя. — Момиче на име Бърнс. Джейн Бърнс.

Той се намръщи.

— Тя каза, че сте били сгодени.

— О, разбира се. Джейн. Но това беше много отдавна и ние никога не сме били сгодени. — Той се разсмя, развеселен от някаква мисъл. — Тя беше лабилна. Откъде знаеш за нея.

— Приятелка е на моя позната — промърмори Клер.

Малко преди да напуснат ресторанта, тя се извини и отиде до тоалетната.

Когато се върна, той каза:

— Полата ти е цепната.

Тя погледна надолу към разпрания си подгъв.

— Закачих я за вратата. Ще тръгваме ли?

В наблюдателната камионетка Франк чу шум от течаща вода, кълтеж и банално бърбене на две жени, оплакващи се от годините си.

— Тя ни остави в тоалетната — каза той уморено.

— А какво става с камерата? — попита Позитано. Техникът я фокусира. Появи се дамска обувка и шумът от течаща вода изпълни

слушалките им.

— Изглед от кошче за боклуци — предположи техникът. Една ръка ги взе, раздрусва ги и ги пушна в синтетична торба за отпадъци.

— Това вероятно е чистачът в тоалетната — допълни той услужливо.

— Какво ще правим сега? — попита Позитано.

— Нищо — отвърна Франк. — Ние знаем къде са отишли.

Независимо че не бяха далече от апартамента на Кристиан, те прогизнаха от проливния дъжд. Той отиде да потърси сухи дрехи и шампанско, докато тя се разхождаше из стаята, докосвайки внимателно вещите в нея. Апартаментът беше просторен и тъмен, пълен с марокански антики, стари книги с кожени подвързии, няколко произведения на модерното изкуство — повечето голи жени — и много лавици с френска и испанска литература. Той беше пропит със застоял мирис на кедрово дърво и кожа, примесен с аромат на подправки.

Нямаше фотографии на Стела. Тя предположи, че той беше почистил наоколо, премахвайки всички следи от нея, за да се подготви за настоящия момент.

На масата имаше снимка на Клер, която тя дори не предполагаше, че той е направил. Снимка, на която тя вървеше по улицата, а лицата около нея бяха размазани.

Тя се спря пред малка мраморна скулптура, висока около десет инча. Беше на гола жена от полиран камък, гладък като стъкло. Тази статуя раздвижи една асоциация в паметта ѝ, която тя не можеше да възстанови напълно в съзнанието си.

— Ето — каза ѝ той, като се върна. — Облечи това.

Той ѝ подаде един пенъоар, дълга арабска джелаба.

— Това... на жена ти ли беше? — попита тя, докато се събличаше. Той я погледна равнодушно, когато тя свали бельото си и се опита да се загърне с дрехата от грубо платно.

— Не така — каза той, — а ето така. — Той ѝ показа как да нагъне пенъоара, като тога. За момент той не отговори на въпроса ѝ, а после каза: — Има ли значение?

— Не — отвърна тя. Клер усети силния полъх от още една миризма, просмукана в грубата тъкан, нещо по-леко, по-женско, отколкото неговия мирис.

— Добре — каза той, плъзна ръка под плата и я хвана за гърдите. — Наведи се.

Тя постави ръце на масата пред статуята. Клер усети как той повдига пеньоара ѝ до кръста, запретвайки го внимателно, така че да остане в това положение. Един пръст, навлажнен с шампанско, се плъзна по цепката на задника ѝ от основата на гръбнака до вагината ѝ. Тя усети, че той се върти около набръчкания отвор на ануса ѝ и неволно се възбуди. Кристиан се разсмя. Клер дочу дрънчене, когато той изхлузи колана си от гайките на панталона.

— Довери ми се — каза ѝ той.

Тя чакаше неспокойна, но възбудена. Коланът я удари с лениво плющене по десния бут. Огън се пръсна по нервните ѝ окончания, каскади от искри запрацяха и заблещукаха в главата ѝ. Болката дойде по-късно, едно ужилване, което я накара да завие. Коланът я удари още веднъж по другото полукълбо и тя пак изстена на глас.

Той направи пауза, но тя не помръдна, все още заровила глава в ръцете си. Тя разбра, че ако той е ядосан, ако изпитва нужда да я нарани, то гневът му не е насочен към нея, а към бившата притежателка на пеньоара, онази, която го е напуснала, като е умряла. Той пак я шибна и тя се залюля да поеме следващия удар, грухтейки, сякаш я чукаха. Още един удар и този път ѝ достави удоволствие викът ѝ, както и шибването. Тя почувства горещината в себе си, но не можеше да каже дали влагата по наранената ѝ кожа беше от пот или от кръв. Тя откри, че това не я интересува. Клер никога нямаше да повярва, че след като беше бита, стигаше до оргазъм само с едно докосване до клитора си, но само ако той не спираше, само ако болката и огънят продължаваха. Тя му сподели това, или по-скоро се опита, и въпреки че думите ѝ не бяха съвсем точни, той изглежда я разбра.

— Исусе — измърмори Франк. — Това звучи болезнено.

Минаваше полунощ и имаше твърде много хора, натъпкани в микробуса, паркиран пред апартамента на Кристиан. Въздухът беше спарен от телата и миризмата на стари униформи.

Входящата информация от огърлицата в джоба на Кристиан се чуваше доста силно и пълно. Имаше някакво съскане и случайно прашене от смущения в колата, но звукът от ударите на колана по плътта се чуваше перфектно, както и виковете на Клер в отговор на това.

Никой във фургона не каза нищо. Франк извади носна кърпа от джоба и изтри челото си.

* * *

Кристиан я отнесе в широкото двойно легло и напълни устата си с шампанско. Пое зърното ѝ с уста и нежно го навлажни. Мехурчетата на шампанското забълбукаха по чувствителните ѝ нервни окончания.

Все още с течността в уста, той се отдръпна и капна няколко капки върху корема и бедрата ѝ, като ги нацелува по пътя си към нейната бедна, обидена вагина.

Първо езикът му, хлъзгав от шампанско, после, като изсмука всичко от нея с уста, тя изпита внезапно вълнуващото усещане, като че ли мехурчетата проникнаха във всеки процеп и гънка на вагината ѝ. Сякаш в нея бяха нахлули хиляди дребни пчелици.

— О, Исусе! — каза тя, хващайки главата му. — Исусе!

Надяваше се, че апартаментът му е добре звукоизолиран или че съседите ги няма.

ТРИДЕСЕТ И ТРИ

Тя си тръгна призори, когато градът току-що се събуждаше. Беше прекрасно утро. Катеричките подскачаха по върховете на дърветата, притичваха между краката на ранните бегачи, любители на джогинга.

Тя тръгна между тях, потънала в мисли, като една фигура, която се движеше с различна скорост от тази на останалия свят.

Във фургона Франк свали слушалките си и потърка очи.

— Тя си тръгна. Хайде да вървим.

Заедно с Кони, той отиде до входната врата на блока на Кристиан и натисна звънеца.

Гласът на Кристиан долетя по домофона.

— Кой е?

— Дърбън.

Вратата изскърца.

Те влязоха. Кристиан беше по хавлия и пиеше кафе.

— Хей, Крис — кимна му Франк. — Как е?

— Окей. — Воглер изглеждаше уморен. — Вие открихте ли нещо?

— Начинът, по който я манипулира в ресторанта беше перфектен — каза Кони. — Като й каза, че си бил доволен от смъртта на Стела.

Примамката кимна и пак отпи от кафето.

На масата зад него снимката на Стела беше сменена от тази на Клер.

ЧАСТ ЧЕТВЪРТА

Известно е, че след последния си удар Бодлер вече не можел да познава образа си в огледалото, и вежливо му се покланял, като на непознат.

„Бодлер“, изд.
„Кларк и Сайкс“

ТРИДЕСЕТ И ЧЕТИРИ

За много актьори най-важното в школата на Станиславски е така наречената „памет на чувствата“. Това означава да се обръщаш към собственото си минало, да си припомняш силни емоции или събития и да ги използваш в пресъздаването на образа.

Пол замълча, сякаш очакваше въпроси, но никой не каза нищо. Студентите стояха покрай него в полукръг. От време на време някой от тях позираше, изобразявайки това, което слушаха.

— Сега искам всеки от вас да затвори очи и да си спомни за времето, когато е преживял много силна емоция. Обаче не мислете за нея абстрактно. Искам да си спомните точно какво сте правили, когато сте изпитали това чувство.

Той ги накара да повтарят упражнението няколко пъти, докато не се убеди, че те го разбраха.

— Окей. А сега искам да ми изиграете действието, за което мислехте. Леон, ти си първи.

Леон бе висок и слаб студент от Каролина; той леко се изчерви и се втурна към сцената, явно търсейки нещо. След няколко минути Пол го спря.

— Какво правиш, Леон?

— Какво правя ли? Ох... вече трябваше да съм на аерогарата, но загубих ключовете си. Паникьосах се.

— Защо си се паникьосал?

— Защото имам само две минути да ги намеря, иначе ще закъснея за самолета.

— А какво стана след две минути?

— Моля?

— Какво стана след две минути? Ти търсиш ключовете си вече над пет минути. Защо не спреш да ги търсиш, докато не е късно? Защо не повикаш такси или не се обадиш на съседа си да те закара?

Леон, който още повече се изчерви, измънка: „Аз мислех...“

— А случайно да си чул за единствената шибана думичка, която аз казах. — Не мисли, слабоумник такъв. Никога не мисли. Играй.

— Майната ти — каза Леон.

Настъпи грозното мълчание.

— Какво?

— Майната ти. И на шибаните ти игри на въображението. Това е просто упражняване на силата бе, човече. Имаш си фаворити и на тях казваш, че са прекрасни. Като *нея*. — Той посочи Клер. — Другите от нас по-добре изобщо да не бяхме влизали.

— И тебе щях да похваля, ако поне малко се беше постарал — отговори Пол. Гласът му сега бе съвсем спокоен. — Но ти не си се постарал. За тебе това е само поредния клас, не е ли така? Следващото стъпало в поредната специализация. Към по-хубава и по-удобна работа.

— Винаги ще имам по-хубава работа от твоята — каза студентът язвително. — Щом толкова си печен, защо не си станал известен. За такива като теб казват: „Който не може да играе — учи другите“. — Той облече якето си. — Майната ти, задник. Аз се махам оттук.

След като Леон излезе, Пол се обърна към останалите:

— Добре. Клас като този не трябва да мъкне такива товари. Елоиза, хайде да ни покажеш какво си подготвила.

Класът продължи занятието си малко зашеметен. Пол беше толкова спокоен, че Клер се чудеше, да не би изгонването на Леон да бе моментно хрумване. Нещо като ритуално жертвоприношение за задвижване на колективното им чувство за идентичност като група.

На излизане от сградата тя видя паркираната до бордюра кола. Франк я чакаше, облегнат на багажника.

— Здравей, Франк — каза тя уморено.

— Здравей, Клер — Той отвори задната врата. — Да те закарам ли?

— Имам ли избор?

— Ти винаги имаш избор. — Начинът, по който нетърпеливо държеше вратата отворена, контрастираше с думите му.

— Знам, знам — каза тя, плъзгайки се на задната седалка. — Извинявам се, че снощи изключих микрофона.

Франк кимна.

— Уредът за наблюдение е общинска собственост. Загубихме почти цяла нощ, ровейки из ресторантските отпадъци, за да го намерим.

— Казах, че съжалявам.

— Защо понякога правиш така? — попита той, като погледна в страничното огледало и след това вмъкна колата в уличното движение.

Тя сви рамене.

— Мисля, че ми омръзна това ограничаване на личния ми живот.

— Отказваш ли ни, Клер?

Тя се обади след кратко мълчание.

— Снощи Кристиан каза нещо странно.

Франк кимна.

— Този мъж говори много странни неща.

— Той каза, че не мога да замина за Европа с него, защото имиграционните власти няма да ме пуснат да се върна после. — Тя чертаеше с пръст знаци по страничното стъкло.

— Това е напълно ясно — каза Франк. — Наистина няма да можеш.

— Но той откъде го знае?

— Откъде знае какво?

— Откъде знае, че нямам американски паспорт? Никога не съм му казвала.

— Може би все пак си му казала? — Франк махна ръка от волана с въпросителен жест. — Може би си му казала, когато говорихте за Раул. Нали помниш как Раул каза, че ти почваш да усвояваш нюйоркския акцент.

— Никога не съм казвала, че имам английски паспорт — тя поклати глава отрицателно.

— Може да го е видял, когато тършуваше из апартамента ти, а може би просто предполага.

— Може би — каза тя. И после, като се загледа в движещите се коли, допълни: — Защо никога не съм виждала мотопеди в Ню Йорк?

ТРИДЕСЕТ И ПЕТ

— Беше смайващо — каза тя. — Начинът, по който той накара Леон да загуби самообладание. Беше нещо като „удрям те тук, удрям те там“, после пак тук и... бум! Все едно да наблюдаваш някого, който много добре прави оригами — просто не можеш да повярваш, че всичко е толкова лесно.

Кристиан лежеше на леглото до нея и кимаше, като четеше някакъв академичен труд. Тя пусна краката си на пода.

— Ще си взема душ.

— Ще дойда след минута — каза той, обръщайки страницата.

Тя се усмихна.

Душът се намираще в облицован с фаянс бокс, част от банята, към която се влизаше от спалнята. Тя отвори крана, за да смеси водата.

— Какво е това, което четеш? — извика Клер през шума от течащата вода.

— Новата биография на Бодлер. Искат от мен цитат за корицата.

Тя се наведе към огледалото в банята, като сваляше обиците си.

— За реклама ли?

— Какво?

— За реклама ли? Така го наричат издателите. Реклама. О, по дяволите! — тя изгърва обичата си. Застанала на колене, тя пипаше зад конзолата на мивката. — Интересно ли ще бъде?

— Долу-горе. Има нови материали за връзките му с По. Но общо взето...

Тя не го чуваше. Гласът му се изгуби, сякаш изсмукан през дълъг тунел. Цялото й внимание изведнъж се съсредоточи върху нещо, което тя откри зад цокъла: тънка черна жица, не по-дебела от фиде, залепена от другата страна на плочките. Тя опипа жицата. Точно като фиде, тя бе лепкава на пипане. Тя подпъхна нокътя си под нея и внимателно я издърпа нагоре.

Жичката водеше надолу, като вървеше по края на килима. Клер отново я дръпна. Тънката черна нишка излезе изпод перваза, както пристанищно въже излиза изпод пясъка на брега. Тя вдигна ръката си

по-високо и още по-високо. Когато ръката беше вдигната по цялата си дължина, Клер извади около десет фута тънък кабел от мястото, където той беше скрит.

— ... трудно е да повярваш, наистина колко нетрадиционни са били декадентите — продължаваше Кристиан.

— Сигурно — добави тя.

Продължи да изважда от другата страна. Тънката черна жичка пълзеше зад плочките и влизаше в малка дупчица. Клер я проследи, докато тя не се скри зад огледалото.

Няколко секунди тя втренчено гледаше своето отражение в него, не вярвайки на ставащото; после свали огледалото от стената и го обърна. На гърба му, там, където беше направено малкото отворение в среброто, беше залепен микрочип.

— По дяволите! — изруга Франк в караваната. Образът на Клер в огледалото грозно се залюля, когато тя го свали от стената. Погледът на наблюдаващите се плъзна надолу от коленете ѝ в тъмнина.

Клер откъсна микроскопичната камера от задната страна на огледалото и я разгледа. След това тя направи примка от кабела и започна да го намотава на пръстите си. Изтегли цялата жица изпод килима и после тръгна в другата посока. Кабелът обикаляше цялата баня. Зад шкафа имаше миниатюрна разпределителна кутия, от която тръгваше друг кабел. Тя хвана края на двойния кабел и го проследи в стаята.

В това време Кристиан продължаваше да говори. Погълнат от книгата си, той не забеляза, че тя върви след жицата към нишата. Там бяха струпани книги, които тя размести.

Зад небрежно сложените учебници Клер намери голямо разклонение, свито като голям черен паяк, а жиците, като дузина пипала, пълзяха в различни посоки по целия апартамент.

* * *

— По дяволите — каза Дърбън, този път ядосан много повече.

— Свържете се с Кони и извикайте подкрепление. Кажете им, че ние бяхме...

Изведнъж изображението на апартамента на Кристиан на мониторите им стана на снежинки.

Тя го хвърли на леглото пред него. Пластмасов диск с големина на бисквита с провиснали от него жици.

— Какво е това? — спокойно попита тя. Стори й се, че той настръхна.

— Ти ми кажи — каза той, като я гледаше над очилата си. — Никога през живота си не съм виждал такова нещо.

Бавно и иронично тя започна да ръкопляска.

— Браво. Ние вече направихме от теб артист.

— Съжалявам, не знаех, че имам такова нещо в апартамента си — започна той. Сега вече изглеждаше малко уплашен, малко притеснен.

— Разбира се, че не, Кристиан. Ти не знаеше за тях, нали? Ти въобще не разбираш за какво става дума. — Тя чувстваше, че губи контрол, чувстваше, че злото ще експлодира в нея. — Какво ти казаха те, шибан интелектуалецо? Че аз съм някакъв *психопат*? Че е възможно да съм убила шибаната ти жена?

— Елате тук — извика Кристиан, вдигайки глава към тавана. — Елате тук сега.

— Те не те чуват — с подигравка му каза тя. Хвърляйки още едно кълбо от жици на леглото, тя изимитира звук на глас от високоговорител. — Давай още, Кристиан, ще можеш ли? Не се стараяш, както трябва.

Той се прекатури от другата страна на леглото.

— Ти не разбираш ли? — каза тя невярващо. — Те мислят, че единият от нас е убиец. Само не са сигурни кой. Затова ни затвориха като два плъха в мазето и сега наблюдават кой ще бъде изяден първи.

Тя чуваше бръмченето на движещия се асансьор и знаеше, че всеки момент ще бъдат тук. Вече се чуваха викове и шум от блъскане на врати.

— Шибан идиот — каза тя, като още не можеше да повярва — знаеш ли, че им казах, че не си го направил ти — тя започна да го удря

с юмруци. — Накрая аз им казах, че не си го направил ти.

Домофонът бръмчеше отново и отново.

— Бързо — викаше Кристиан, отблъсквайки ударите й. — Бързо! Елате тук!

Вратата на апартамента започна да поддава, когато хората отвън започнаха да я повдигат с хидравличен лост. Клер се отдръпна от него и седна на леглото.

— Давай — каза тя спокойно вече със своя глас. — Нека копелетата да влязат.

ЗАПИС №СR 2449Н (ДЪРБЪН, РОДЕНБУРГ, ВОГЛЕР, ДРУГИ)

ВЪТРЕШНИ/ВЪНШНИ ГЛАСОВЕ — някои са неразбираеми. Звукът от постоянните удари се идентифицира от този на хидравличния лост. Вратата е отворена.

ГЛАС №2 (ВОГЛЕР): За Бога, елате тук!

ГЛАС №3 (ДЪРБЪН): Добре ли си?

ГЛАС № 1 (РОДЕНБУРГ): Пуснете ме да се махна оттук.

ГЛАС (НЕИДЕНТИФИЦИРАН): Почакайте...

ГЛАС №2: Пуснете я.

(ПАУЗА В ЗАПИСА)

ГЛАС №3: Какво ти каза тя, когато бяхте заедно?

(ПАУЗА В ЗАПИСА)

ГЛАС №2: (неясно) Нищо.

КРАЙ НА ЗАПИСА.

ТРИДЕСЕТ И ШЕСТ

Първото нещо, което тя усети на следващата сутрин, като се събуди в леглото си, беше, че познатото топло кълбо бе изчезнало.

Котаракът Август, свикнал да се прокрадва нощем в леглото ѝ, където си правеше местенце и леко я дращеше по гърба, преди да се свие на кълбо и да заспи, тази сутрин го нямаше.

— Изглежда и котаракът ме заряза — измърмори тя. След това стана. За да стигне до душа, трябваше да прекрачва през купища боклуци на пода.

Снощи, когато най-накрая се прибра в апартамента си, тя беше като луда. Телевизорът беше съборен на земята. Чекмеджетата бяха извадени и струпани до стените. Приятният шведски диван, изгубил два крака, лежеше обърнат настрана, като морски рак.

Оглеждайки безредието, тя каза:

— Не могат да кажат, че съм го обвинила.

Преди да влезе под душа, тя дръпна пердето в банята и изгаси лампата.

Този ден имаха занятие „Емоционалната памет“. Пол спря всички и ги накара да гледат нея. Когато тя свърши, той попита:

— Каква емоция беше това, Клер? Гняв?

Тя кимна.

— А какво изигра?

— Удрях някого — отговори тя. — Почувствах се наистина добре.

След малко той каза:

— Отивай си вкъщи, Клер. Отивай си вкъщи и си почини.

Като вървеше по тротоара, тя често спираше внезапно, обръщайки се да види дали някой не я следи. Но тези преследвачи

наистина бяха добри, като се изплъзваха от погледа ѝ за част от секундата, преди да се обърне.

Тя си мърмореше:

— Знам, че сте тук.

Спря нарочно и се загледа във витрината на един магазин, сякаш просто съзерцаваше изложеното, взирайки се в отраженията на минувачите.

И нищо.

Влезе в магазина, застана до стелажа с компактдискове и взе един. Кутията бе достатъчно гладка да я използва като огледало и тя я обърна под ъгъл, за да види вратата.

След няколко мига мъжът се появи. Беше с шлифер и кариран панталон. Тя си спомни, че го бе виждала някъде преди. Клер клекна бързо, сякаш си завързваше маратонките.

И тогава в паметта ѝ изплува един спомен. Беше по времето, когато се срещна с Виктор в киберкафето. Мъжът с шлифера, който ги наблюдаваше. *По-убедително щеше да е, ако бяхте включили компютъра, детективе.*

Тя вървеше след него. Магазинът бе пълен с деца, събрани на групи пред уредбите за прослушване, задръстили проходите, а тя трябваше да бърза, за да не изгуби от погледа си кафявия шлифер. Когато той спря да огледа залата, тя ускори крачките си.

— Защо не ме оставите на мира, скапаняци такива? — изсъска тя достатъчно силно, за да я чуят другите посетители. Хората се обърнаха към тях. Внезапно мъжът се устреми към изхода. Тя тръгна след него. Те вървяха успоредно, разделени само от стелажа с компактдискове. Той хукна да бяга и тя направи същото.

— Сбъркал си човека — крещеше тя след него.

Сега ги гледаха много повече хора. Той стигна до изхода преди нея. Клер го последва навън.

— Ела тук, мухльо такъв!

Но изведнъж чу рязък сигнал зад себе си, нещо като аларма, и когато почти сграбчи ръкава на шлифера, някой я хвана за ръката, една дебела черна лапа се впи в китката ѝ.

Беше един от охраната на магазина. Той посочи към диска в ръката ѝ, същият, който тя използваше като огледало и изръмжа:

— Ние нямаме много каси по тротоарите, лейди. Защо не влезете вътре, докато повикаме полицията?

Тя се опита да обясни ситуацията, за да се отърве, но без никакъв успех. Човекът от охраната само ѝ посочи плаката на стената, където пишеше: „Винаги даваме под съд“, и сви рамене.

— Нулева толерантност — каза той. — Идеята беше наша.

Тя се опита да флиртува, да умолява, да крещи. Нищо не помогна. За своя изненада установи, че веднъж започнала да крещи, не може да спре.

Полицаят, който все пак дойде, беше жена в униформа и беше толкова дебела, че Клер се усъмни дали може въобще да върви пеша. Тя се казваше Райдър и беше подчертано внимателна, докато Клер обясняваше ѝ какво се е случило.

— Знаете ли името на детектива, който ви преследваше? — попита тя, когато Клер свърши.

— Не.

— А откъде знаете, че е полицай?

— Това е дълга история.

— Тъй ли?

Клер въздъхна.

— Става въпрос за операция по наблюдение. Помагах на полицията.

— Тогава защо те ви следяха, Клер?

— О, за Бога — реагира Клер вбесена. — Та това е само един диск за дванадесет долара.

Лицето на Райдер бе като маска.

— Защо детективът ви следеше?

Тя се почувства толкова уморена, искаше само да се върне вкъщи и да спи, и всичко това да свърши.

— Вижте — каза тя. — Те мислят, че аз съм убила човек.

— Кого убихте?

— Ако се обадите на Франк Дърбън от отдел „Убийства“, той ще ви обясни всичко.

— Детектив Дърбън значи?

— Точно така.

— Почакайте тук.

Тя остави Клер с охраната и отиде да потърси телефон и по-висше началство.

Клер чакаше. Компактдискът все така лежеше на масата пред нея. Беше на състав, който виждаше за пръв път.

— Провървя ти — каза Райдър, когато най-накрая се върна. — Това е особен случай. Инспекторът на Чарли се съгласи да го провери.

Клер изхълца нещо като благодарност, но Райдър я прекъсна.

— Забрави това. Плащай за диска и аз ще те закарам дотам, където каза, че живееш.

Тя настоя да се качат горе.

— Хубаво място — каза Райдър, оглеждайки се наоколо. — Доста голямо за Манхатън. Колко струва на месец?

Клер сви рамене.

— Не знам. Не плащам аз.

Райдър погледна на безпорядъка по пода с насмешка.

— А кой е собственикът?

— Предполагам, вашите хора.

— Общината?

— Полицията. Това е апартамент на полицията.

— Не, наистина — повтори Райдър. — Виж, търся нещо подобно наоколо за себе си. Но искам да се ориентирам колко долу-горе ще струва.

— Това е част от операцията — отговори тъпо Клер.

— По сексуслуги ли работиш, Клер? — попита Райдър. — Не се притеснявай, можеш да ми кажеш.

— Не. — Тя не знаеше как да се отърве от всичко това. — Слушайте, говорихте ли с Дърбън?

— Нямаше го.

— О!

— Разкажи ми пак за тази операция — предложи й Райдър.

Клер пое дълбоко въздух.

— Не знам дали ви направи впечатление, но целият този апартамент — знаете ли, аз даже не живея тук — е пълен с жици, микрофони и скрити камери за наблюдение. Те наистина имат много

малки камери, които не могат лесно да се забележат. — Тя спря, усещайки, че говори нечленоразделно.

— Ще ме извиниш ли за малко, Клер? — Райдър се отдалечи в единия ъгъл на стаята и каза тихо нещо по радиостанцията си, като не изпускаше Клер от очи. След това тя слушаше някого. Когато разговорът приключи, тя каза: — Клер, помолих един от колегите ми да дойде тук. Има няколко неща, които искам да изясним.

Името на другия полицай бе Мърфи. Той бе по-млад и по-слаб от Райдър.

— Разбирам, че това е нещо ново за вас, но аз бях включена в операция за наблюдение — започна тя всичко отначало. — Този апартамент е пълен с камери. Вашите колеги наблюдават всичко от апартамента отдолу.

— По-точно какво наблюдават?

— Мен и Кристиан Воглер.

— Това да не би... да са снимки от интимно естество, за които говорим?

— Секс. За Бога. Секс. Детектив Дърбън ме помоли да правя секс с Кристиан Воглер.

— Да сте вземали някакви лекарства, Клер? — попита внимателно Мърфи. — Прозак, литиум, инсулин или нещо от този род?

— Не — тя започна да нервничи. — Послушайте, защо просто не се обадите на Франк Дърбън да го попитате?

— Обадих се, но го няма — каза Мърфи. — От няколко седмици.

Тя отново почувства, че ѝ се вие свят, че се качва в асансьор, където някой натиска най-горния бутон, без тя да знае.

— Имате ли лекар в града, Клер? Терапевт, или някой друг?

— Аз мога да го докажа. Вижте, разбирам, че това звучи странно, но аз мога да го докажа. Нека да ви покажа апартамента долу, този, откъдето Дърбън подслушваше.

— Окей — съгласи се Мърфи. — Вървете пред нас.

Тя ги заведе по сервизното стълбище на по-долния етаж.

— Ето, тук е.

— Сигурна ли сте?

— Абсолютно.

Мърфи посегна зад нея и позвъни на вратата. Чуха се стъпки.

Клер кимна към вратата.

— Става наистина интересно — каза тя.

Врата бе отворена от дребна корейка.

— Моля?

— Полиция, госпожо. — Мърфи показва значката си. — Това вашият апартамент ли е?

Жената кимна и отговори на развален английски:

— Апартаментът е на компанията на съпруга ми. „Терло кампъни“.

— Откога живеете тук?

Жената малко се смути и той повтори въпроса си:

— Откога?

Накрая корейката разбра.

— От три години — кимна тя.

— Почакайте — каза Клер — Това не е вярно. Попитайте дали не са отсъствали от къщи?

— Предлагам да ни покажете камерите във вашия апартамент — каза ѝ Мърфи.

Тя се качиха горе в пълно мълчание. Тя отлепи един край на тапета и го дръпна нагоре, търсейки кабел.

Нямаше нищо.

Тя се мъчеше да си спомни къде се намираше камерата, която снимаше Кристиан, когато той ровеше из бельото ѝ.

— В спалнята — каза тя. — В спалнята има камера.

Тя чу как жената-полицай въздъхна.

— Трябва да е точно тук — каза тя, премествайки стола. Точно тук, под висящата лампа.

Но и тук нямаше нищо.

— Окей — каза тя накрая. — Знам какво ще направим. Има една сграда в Куинс, където работят хората на ФБР.

— ФБР, а? — Тя забеляза погледа, който Райдър хвърли към колегата си. Поглед, който казваше: „Защо си губим времето с всичко това?“

— Добре — отговори Мърфи с каменно изражение на лицето си.
— Да отидем до Куинс.

Още преди да стигнат дотам, тя знаеше какво ще намерят.

Дългата ниска сграда беше празна, а вратите — затворени.
Рекламата на някакъв търговец закриваше прозореца.

Райдър надникна през прозореца в тъмния офис и сви рамене.

— Въобще не е използван.

— Имаше лекционна зала в мазето — каза безнадеждно Клер. —
Имаха достъп до Интернет и телефони. Ползваха електричество, за
Бога! Всичко е записано на касетите. — Тя започна да плаче. —
Извинете ме. След минутка ще се оправя.

Но тя не можа. Не беше добре. По някаква причина не можеше
да спре да плаче.

Мърфи затвори тефтера си и извади мобилния телефон.

— Послушайте — каза внимателно той. — Ще ви закарам да ви
прегледа лекар. Мисля, че това ще е най-доброто. Съгласна ли сте?

ТРИДЕСЕТ И СЕДЕМ

След погребението на Рейчъл, момичето, загинало в автомобилна катастрофа, семейството на Хопкинс и екипът им бяха поканени в къщата за помена. След като прие от вежливост чашка сода, Глен излезе навън да чака до катафалката. Имаше книга и спокойно зачете на слънце.

— Здравей!

Той вдигна поглед. Пред него стоеше Алисия Хопкинс, която излезе от къщата. Също като него, тя беше облечена в черно, смекчавайки строгостта на облеклото си със светлосиня жилетка.

— Какво четеш, Глен? — попита тя. После застана до него, като също се облегна на напечения от слънцето капак на колата. Раменете им се докоснаха. Изведнъж у него се появи чувството, че тя стои до него по-близо, отколкото трябва.

— Това стихове ли са?

Той обърна корицата, за да ѝ покаже заглавието.

— „Събрани съчинения на Шарл Бодлер“ — прочете тя на глас. — Нищо не съм чела от него. В училище най-любимият ми поет беше Фрост.

Той направи гримаса.

Бодлер въобще не прилича на Фрост.

— Ще ми прочетеш ли нещо?

— Добре, само че някои от тях не подходат за случая.

— Няма да ме шокират — каза тя и за миг нещо закачливо се появи в погледа ѝ. — Знаеш ли, не трябва да ни съдиш само по стандартите на татко.

Той нервно се усмихна.

— Е, ще се опитам да намеря някое, което подхожда за случая — предложи той, прелиствайки страниците. — Нека да видим това...

— Той има ли любовна лирика?

Глен се замисли за момент.

— Тук има едно — каза той, връщайки се в началото на книгата. — Нарича се „Спокойствие“^[1]. — Той се изкашля и започна да чете:

*За миг се успокой, о моя Болка жива!
Ти чакаш вечерта; тя слиза в здрача плах;
тя иде, ето я! Виж: мрак града обвива,
и носи на едни покой, на други страх.*

*И докато сганта от смъртни се превива
под яростния бич на сласти и на грях,
и угризения бере от робска нива,
о, Болка, дай ръка! — Ела далеч от тях!*

*Виж как покойните години, в дрехи тесни,
чела навеждат над балконите небесни;
как от водите в смях избликва Жалостта;*

*как слънцето за сън под свод се настанява:
от изток дълъг креп провякла, чуй Нощта,
о, скъпа, как върви и как се приближава!*

— Харесва ми — каза тя, когато той свърши. — Звучи фатално, но ми харесва.

Глен кимна и се усмихна предпазливо.

— Той е прекалено изискан.

Тя се замисли за малко.

— Мислиш ли, че хората се интересуват от това, което правиш, Глен?

— Какво имаш предвид?

— Например, когато съм на парти, винаги се намира някой, който да започне: „Хей вижте, това е Алисия. Тя е погребален агент.“ Но никога не казват, например: „Хей вижте, това е Фил, той е амбулантен търговец, или механик, или каквото и да е“.

— Хората се смеят над нещата, свързани със смъртта, защото тя ги плаши.

— Това е много вярно — каза тя. — Може би затова аз повече си почивам, когато съм сред други погребални агенти. Като в стихотворението ти: „Ела далеч от тях“. Как беше това?

Той прочете отново:

*И докато сганта от смъртни се превива
под яростния бич на сласти и на грях,
и угризения бере от робска нива,
о Болка, дай ръка! — Ела далеч от тях!*

— Удоволствието от ударите с камшик звучи като Музикалната кутия в съботна нощ. И изобилието от разсъблечени тълпи.

Той не отговори.

— Може би трябва да отидем някой път и да го видим.

— Може би — каза той. След малко Глен пак се зае с книгата си, прескачайки страниците.

— Това скици ли са? — изведнъж попита тя.

— Моля?

— Там. Малко по-назад. — Тя запрелиства страниците назад. Нейната ръка докосваше неговата. — Ти ли си го направил? Какво е това?

— Това са просто рисунки. Упражнения към някои... към някои стихотворения.

— Хубави са — каза тя. — Знаех, че си артистичен. — Тя се обърна настрана. — Рисуването е фрагмент от голотата, женската голота върху леглото. Посещавах ли курсове по рисуване на голо тяло? — тя захихика. — Глупав въпрос. Не ти трябва такива курсове. Ти си като Леонардо да Винчи, така ли?

— Защо като него?

— Защото той е изучавал анатомия по телата на мъртвите.

Тя се засмя и влезе в къщата.

[1] Превод от френски Иван Неделчев. ↑

ТРИДЕСЕТ И ОСЕМ

Психиатърът, при когото я изпрати лекарят от полицията, се казваше д-р Бънерман. Той беше млад и възпълен и имаше нездрав вид от хронична преумора. Д-р Бънерман отдели много време, проверявайки рефлексите на Клер и разглеждайки очите ѝ на светлината. За нейна изненада и смущение, тя започна неконтролируемо да трепери.

— Страдали ли сте от физически стрес или травма, за която знаете? — попита той.

— Вече ви казах. Участвах в работа под прикритие.

— Нещо като автомобилна катастрофа? Много зубрене? — той още веднъж посвети в очите ѝ с малко прожекторче.

— Нищо — отговори тя през тракащите си зъби.

— Страдали ли сте преди от травматично стресово разстройство?

— Никога. Какво искате да кажете с това „преди“?

— Някакви нервни състояния? Епилепсия, хипогликемична атака, психически пристъпи?

— Веднъж убих един лекар.

Прожекторчето угасна.

— Шегувам се — добави тя. Той не се усмихна.

— Някакви мисли за осакатяване или самоубийство?

Тя гледаше ръцете си.

— Скоро не съм имала.

— Да сте пили някакви лекарства или да сте вземали непредписани от лекар наркотици през последните дванадесет месеца?

— Малко. Е, понякога.

Докторът записа нещо в бележника си.

— Вижте какво — започна тя. — Някой уби жена на име Стела Воглер. Те измислиха номер, за да ме тикнат в лапите на онзи психиатър и после ме подложиха на всичките онези тестове. Сега разбирам, че не се опазих, защото тя пак ме изигра, като ме накара да подпиша всичките онези формуляри с моето съгласие, което им

позволи да ме снимат и да използват записите като доказателства. Те ме измъкнаха от моя апартамент и ме следяха с камерите си денонощно. — Тя спря, усещайки, че се превъзбужда.

— Какви тестове?

— Моля?

— Споменахте, че тя ви е давала някакви тестове. Какви бяха те?

— Ох. — Тя се опитваше да си спомни. — Ние само говорихме.

Повечето за родителите ми и за работата ми.

— Тестът на Уескълър? Мултистадиално персонално тестване „Минесота“? Тестовите на Бентън? Зрителни доводи? Електроенцефалограма?

— Тя ми предложи да ме хипнотизира, но аз отказах.

Той пак си записа нещо.

— Вярвате ли ми?

— Разбира се — каза той.

— Наистина ли? — Тя беше изненадана. — Благодаря ти, Господи! Знаете ли на моменти това даже на мен ми изглежда като лудост.

Продължавайки да пише, той отговори:

— Веднъж имах пациент, който вярваше, че има три растения в стомаха си. Беше си внушил, че след като е глътнал семки от ябълка, те са прораснали в стомаха му. Той страдаше от мъчителни стомашни спазми. Дадохме му лекарства за успокояване на стомашните болки и той престана да се страхува от това дърво, като убеди себе си, че то вече е унищожено и е било изхвърлено от организма му.

— Но той продължи да бъде луд — каза тя, като не беше напълно разбрала смисъла на казаното.

— Така ли? — Бънерман спря да пише и пъкна химикала си в горния джоб. — Ние живеем в собствената си действителност, Клер. Като, дай да видим — той се вгледа в екрана на компютъра си, — като компютърната мрежа. Различни компютри в мрежата разпространяват различни софтуерни данни. Но понякога тези данни се сближават, един вид съвместими проблеми, ако щете. След това те трябва да бъдат технически подкрепени. Разбирате ли за какво говоря?

— Не съвсем.

Той погледна часовника си.

— Нека ви го кажа по друг начин. В организма ви се наблюдава незначителен химически дисбаланс, който трябва малко „да се щипне“. Тогава ще се оправите и ще можете да противостоите на напрежението.

— Какво имате предвид с това „да се щипне“?

— Искам да ви взема за няколко дни в болницата, Клер. В такъв случай ще бъдем сигурни, че режимът, който ще бъде предложен, е най-подходящият. Понякога тези неща изискват малко време, за да бъдат преодоленни.

ТРИДЕСЕТ И ДЕВЕТ

Болница Грийнридж. Психодиспансерът е на дванадесет мили от града. За цялата година в Ню Йорк, тя само два пъти беше излизала от Манхатън: веднъж с Кристиан и веднъж, когато се прибираще от летище „Кенеди“. Никое от впечатленията ѝ от Америка не я бе подготвило за мизерията на обществените ѝ здравни заведения.

Болничната палата, където тя беше настанена, се затваряше с ключ с електронен шифър. Според болничните власти тя и останалите пациенти бяха заключвани в зависимост от степента на риск за другите или за самите тях. Практически те бяха затворници. Един грамаден негър, когото надзирателите наричаха Голямата Глава, всъщност беше прикован към леглото си двадесет часа в денонощието, по причина, която тя така и не разбра. Другите пациенти се движеха, като тътреха крака по излъскания коридор, сякаш спъвани от невидими окови, мърморейки под носа си любезности на местен диалект, който тя не разбираше.

В отделението беше много топло, но нито един прозорец не беше отворен. Много от пациентите ходеха разголени и даже медицинските сестри не носеха нищо под тънките си светлосини престилки. През нощта мъжете и жените бяха отделени само с един коридор. Още през първата нощ тук Клер чу как изпищя едно момиче от другата страна на хола, нападнато в леглото му. Някой от персонала изгони нападателя, но след два часа той пак нахлу в кабинката ѝ.

Доктор Бънерман идваше в диспансера Грийнридж, който той наричаше своята клиника, два пъти седмично. Идването му включваше въздишки, мънкане по време на визитациите, когато той допълваше бележките си, след което внезапно се въодушевяваше, за да направи голямо количество нови предписания. Клер допусна грешка, като му призна, че страхът от другите пациенти ѝ пречи да спи. Тогава в допълнение към всичките си лекарства тя получи и приспивателни средства, малки желирани капсули, които я караха да се чувства като пияна по половин ден. Тя беше „стабилизирана“ каквото и да означаваше това, и д-р Бънерман го обясняваше с равнищата на „атака“

на примозида, проверина и иклимитола, препарати, които, както той я убеждаваше, нямаха странични ефекти, но тя беше убедена, че те притъпяват мисловните ѝ процеси и превръщат рефлексите ѝ в гъст лепкав сироп от лекарства. Те също така я караха да изпитва постоянно чувство на глад. Струваше ѝ се, че седи по половин ден в стаята с телевизор, очаквайки като потънало в летаргия, охранено в гнездо птиче, кога ще дойдат санитарите с новата табла, пълна с тежка болнична храна.

Изглеждаше като зла ирония, че Бънерман е толкова завладян от лекарствените препарати, защото това беше чиста злоупотреба с наркотични средства, които, както бе очевидно, възбуждаха мозъците на неговите пациенти. Те сравняваха изписаните им лекарства като познавачи-лакомници: „Приемахте ли метадон? Шибаният А, всичко, което ми дадох, бяха два шибани «туейса» и торба с «деф»“. Или разказваха, ако имаше на кого, за „висшата реалност“, която те чувстваха след приемането на „ангелския прах“ или ПСП за леко побъркване.

ЧЕТИРИДЕСЕТ

Глен Фърниш приключи със зареждането на автоклава, свали нитриловата си престилка и ръкавици и ги изхвърли в коша за използвани материали в предоперационната.

— Лека нощ, Харолд — каза той вежливо, като надникна през вратата на съседната стая. — Свърших всичко. Между другото, ти искаше да ти помогна с лицензните за погребенията.

Харолд махна с ръка.

— Хайде, тръгвайте си вече. Алисия, ти също — обърна се той към дъщеря си. — Тук мога и сам да се справя. Вие сте млади хора и сигурно има неща, с които искате да се занимавате.

Харолд не беше твърде наблюдателен човек, но даже и той беше забелязал, че дъщеря му не е безразлична към неговия помощник. Вероятно, ако бяха завършили работата си заедно, Глен щеше да я покани някъде.

— Май нямам много работа довечера — каза лениво Алисия. Но тя нямаше да се зарадва, ако знаеше само какво щеше да ѝ предложи Глен да правят двамата.

Клер беше в болничното отделение, а до нея беше компютъризираният офис на администратора Фарадей. Когато той отиде да вечеря, тя влезе вътре и се огледа. Както и предполагаше, компютърът беше включен в Интернет. Клер потърси информация за д-р Констанс Литмън.

Информацията, която получи, беше много обширна. На нея ѝ трябваше нещо във връзка със секспрестъпниците и серийните убийци, но това, което получи, доколкото можеше да си обясни, бяха купища информация по социална антропология и семейно устройство на горилите. Вероятно имаше две жени под името „доктор Литмън“.

Тогава тя се прехвърли в сайта на Бодлер и откри превод на „Цветя на злото“.

Колко спомени — сякаш съм вечност живял.

Тя беше сигурна, че отговорът е някъде в стихотворенията му, само да можеше да го види.

Глен спря до магазина по пътя си за вкъщи. Беше краят на работния ден и персоналът подреждаше щандовете, като изхвърляше развалените продукти, а други преместваше в хладилната камера. Той разгледа рибния щанд и помоли да му покажат голяма червена риба. Необщителен служител мушна ръка в найлонова торбичка, взе рибата и я показа на клиента. Окото ѝ бе с млечнобяло покритие отгоре от меко непрозрачно вещество. Глен деликатно изсумтя, после кимна и каза „Окей“. Сложи рибата в кошницата си и тръгна към щандовете с плодове. Служителката — симпатична млада блондинка — се бе навела над щанда и отбираше презрелите плодове. Глен се възхити на косата ѝ, която се освободи от униформената шапчица, след като цял ден е била прибрана под нея; две-три къдрици се виеха по дългия врат на момичето и по яката на нейната униформена престилка.

— Моля да ме извините — каза той меко. Момичето се изправи. Наистина, тя беше толкова хубава, колкото той си представяше. Имаше прелестен рус мъх по бузите и по челото, като пухкава плесен, покриваща сладко.

— С какво мога да ви помогна? — попита тя.

Той посочи към кофата с ябълки, в която тя ровеше.

— Искам точно от тези — обясни той.

— Страхувам се, че те за нищо не стават — каза момичето.

— Наистина ли?

— Да. Между тях има изгнили. Ще ги изхвърляме.

— Не го правете — измърмори Глен. Извади празната торба, която бе взел от фармацевта, и започна да я пълни с ябълките от кофата. Ябълките бяха натъртени, със следи от удари. На места кората им се бе напукала и станала светлосива. — Обичам ги презрели — каза той. — Тогава имат особен вкус. Като прегорели филийки. — От табелката с името ѝ разбра, че се казва Мариана. — До колко часа работите, Мариана?

Тя изглеждаше смутена от неочаквания обрат в отношението му, след това отговори, като че ли се отбраняваше.

— О, аз работя до късно.

— Тогава вероятно друг път — каза той. После посегна покрай нея към кофата с грозде, загребвайки направо с шепата си презрели зърна, изронени от чепките. Той ги изсипа и устата си всички наведнъж, като шепа фъстъци.

Мариана нищо не отговори. Той продължи нататък, дрънчейки с количката си покрай щандовете.

Щом се върна в офиса си, администраторката Шерил намери Клер дълбоко заспала пред екрана на компютъра. Купчината разпечатки се бе изплъзнала от ръката ѝ на пода. Администраторката ги събра и се намръщи.

— Не трябваше да правиш това, Клер — сдържано я смъмри тя. Клер подскочи.

— Какво?

— Компютърът не е за ползване от пациентите. Тези неща могат да навредят на състоянието на мозъка ти. Аз трябва да ги предам на доктора, за да знае какво си правила.

По причина, която сама не можеше да обясни, Клер пак започна да крещи.

Един час след разговора с нея Глен забеляза Мариана на служебния паркинг от задната страна на магазина. Тя тръгна към малка японска кола. Той видя, че я отвори с ключ, значи нямаше алармена система с дистанционно управление, после си сложи колана, преди да запали.

Той я проследи до дома ѝ, малък блок отпреди войната построен от готови конструкции, намиращ се на пет мили от магазина. В двора имаше детски велосипеди и бебешки проходилки. Мариана изглеждаше млада за годините си, или започваше да млее. Той се изкушаваше да намери подходящо място и да я изчака, но наистина нямаше време. Реши да отложи това за следващата вечер.

— Трябва да забравиш за това — каза д-р Бънерман. Това не беше убедително. В ръката си държеше няколко стихотворения, които

Клер бе получила по Интернет. — Това не е подходящо четиво за човек в твоето състояние.

— А какво е състоянието ми? — промърмори тя.

— Как се чувстваш след проверина? — попита той, пренебрегвайки въпроса ѝ.

— Прекрасно — отговори тя, като гледаше през прозореца.

Ох! За първи път през тази следобедна визитация докторът прояви истински ентузиазъм.

— Точно както си мислех, трябва да е станала реакция между примозида и иклимитола, която предизвиква гадене. Забележителен прогрес.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ЕДНО

Глен отвори бутилката вино и леко я помириса, след това започна да яде ябълка, изстисквайки меката, загниваща маса между небцето и езика си. Вкусът смътно напомняше вишни. Ябълката се разпадаше на парчета, докато я ядеше и той трябваше да облизва пръстите си, а после да ги мие, преди да седне пред своя лаптоп. Докато чакаше връзката чрез модема си, Глен доста грубо се оригна и отново облиза пръстите си.

ДОБРЕ ДОШЛИ В НЕКРОПОЛИС.

Този уебсайт е само за възрастни...

Още преди страницата да се отвори напълно, той изписа паролата си и натисна бутона „ентър“. Излезе менюто. Активира следващата връзка пак преди страницата да се появи на екрана изцяло. Излезе съвсем безобидна картинка, свързана с темата на сайта. Премести курсора на мишката — стрелка, в долната дясна част на екрана и започна да я върти в кръг, докато тя не се превърна в ръчичка, показваща, че е намерил скритата връзка. Натисна бутона.

Вие сте в гъста тополова гора. Тя ви заобикаля от всички страни, освен от една — северната.

Той нетърпеливо изписа „Харон“.

Разпознат сте като обитател на това място и Цербер ви разрешава да минете. Очакват ви три съобщения.

Глен слезе надолу по екрана към списъка със съобщенията. Те всички бяха от негови клиенти — неговите патрони, както той мислено ги наричаше. Единият му благодареше за изпратените последни картини и съобщаваше, че плащането е извършено чрез превод по банка чрез Интернет, вторият споделяше своите наблюдения, а третият пишеше следното:

Венера засега е недостижима. Пропуснахте шанса си. Ще имате ли сили да тръгнете по-бързо следващия път, Харон? Ще потърся връзка с вас, когато имам новини.

Поздрав,
Хелиос

Глен изтри всички съобщения и след като излезе от Интернет, изтри и всички файлове на своя компютър, които бяха записани при посещенията му в Интернет, даже и тези от последната сесия. После извади поокъсания си екземпляр на „Цветя на злото“ и отвори отново страницата с предговора на Воглер. Прочете:

Работата на преводача се състои в това не само да предава текста от един език на друг, но и да го преобразува, да прави по-достъпни тези пленници на мрака, на влажните и глухи подземия на историята, да помага на тяхното появяване и раждане в този студен и негостоприемен въздух на действителността. Да бъдеш преводач значи да си акушер на кърваво, но триумфално прераждане.

Пасажът беше подчертан с молив. Отдолу със същия молив Глен Фърниш написа определението от речника:

Преобразуване: (гл. преобразувам) 1) промяна на фигурата или външността на някого; 2) издигане или

превъзнасяне, превръщане от плът в дух.

Той затвори книгата и внимателно протегна ръка за още една ябълка. Тя беше още по-загнила от първата, мека торбичка с мармалад на капки се стичаше по пръстите му, докато внимателно я пъхаше в устата си. Кората на ябълката, която се разкъсваше като мокра хартиена торбичка, беше толкова мека, че той можеше просто да изсмуче пикантното кисело-сладникаво пюре, което се стичаше направо в гърлото му. Привършил с ябълката, Глен внимателно облиза пръстите си и се пресегна за молива и тефтера си.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ДВЕ

Голямата глава седеше в стаята с телевизора и четеше комикс. Преди няколко дни му бяха свалили белезниците, обаче той явно беше на по-строг наркотичен режим, отколкото Клер. Той изглеждаше приятелски настроен и тя реши, че сега той може да се разхожда, защото вече не беше по-опасен от всеки друг пациент.

Тук, до задната стена на стаята имаше кутия с парцаливи, разкъсани книги и Клер потърси нещо, с което можеше да се справи нейният превърнал се на лепило мозък. Книгите бяха нашумели уестърни и кунг-фу истории. Имаше и няколко романа, вероятно подарени от медицинските сестри.

Голямата глава погледна към нея:

— Хей, Клер. Какво четеш?

Без всякакъв интерес тя погледна заглавната страница:

— „*Необуздани страсти*“. А ти?

Той кимна:

— „*Съдия Дред*“.

— Искаш ли да се разменим?

Голямата глава я изгледа високомерно.

— Не чета книги, в които няма картинки.

Клер погледна първата страница. Буквите се гърчеха и се извиваха. След известно време тя остави книгата и се загледа в телевизора. Петдесет и осем процента от зрителите смятаха, че една жена трябва да даде последен шанс на приятеля си, който ѝ е изневерил.

— Имаш посещение, Клер.

Тя трябваше да кимне. После уплашено се обърна по посока на гласа на санитаря. Голямата глава до нея беше захвърлил „*Съдия Дред*“ и се пулеше като замаян в телевизора. Зад него, взирайки се в нея стоеше Кристиан.

* * *

Седнаха в една от стаите за консултации. Кристиан изглежда беше шокиран от вида ѝ. Тя бе напълняла и кожата ѝ се бе изринала на многобройни петна, като при реакция към наркотиците.

— Исусе — каза той, — изглеждаш ужасно.

— Винаги знаеш, как да очароваш едно момиче — промърмори тя, като леко се препъна, вземайки си стол. Препаратите, които гълташе, влияеха на равновесието ѝ.

— Толкова съжалявам — каза той. — Толкова съжалявам, Клер.

Тя знаеше, че той не отдава никакво значение на забележката за външния ѝ вид. Клер махна с ръка. Искаше да му каже, че за нищо от това тук той няма никаква вина, но трудно намираще думи.

— Ако това може да те утеши — каза той, — мен ме изиграха по същия начин. Д-р Литмън и онзи детектив. — Той седеше срещу нея и държеше ръката ѝ в своята.

— Добре съм — каза Клер. — Наистина съм добре, Кристиан.

— Имам адвокати, наети по случая, Клер. Добри адвокати, които ще разровят какво наистина се случи — каза ѝ той.

На челото ѝ имаше едно петно, което тя несъзнателно пипаше.

— Знам всичко — каза тя. — На мен те казаха, че заподозреният си ти. На теб — че съм аз. Лъгаха и двамата ни.

Той поклати глава.

— Имаше и много повече освен това, Клер. Доста повече.

Ръката ѝ се отдръпна от челото.

— Всъщност д-р Литмън не беше никакъв съдебен психиатър. Тя се занимаваше с някакви изследвания в Куантико. Всичко е доста тъмна работа, но това, което можах да разбера, е че нейната работа е била да открие начин за изучаване на убийците.

— Искаш да кажеш, преди да ги хванат?

— Понякога даже преди да извършат убийство. Така да се каже, изучава ги в „диво“ състояние. Тя привлича своите субекти със серии от Интернет общества, които организира специално за тази цел. Като многобройни мравуняци, поставени под стъкло, и Кони наблюдава какво става с тях.

— Некрополис — подсказа тя.

Той разтвори ръце.

— Това беше лудост. Не можеш да управляваш Интернет, а още по-малко да го контролираш. От което аз мога да направя заключение,

че освен за наблюдение на убийците, нейните общества в действителност помагаха да ги създават. ФБР беше смаяно от истинския обем на работата. Това беше най-мощната операция.

— Как не можах да разбера, че тя не е психотерапевт — каза Клер сама на себе си. — Тя никога не се е опитвала да ме дрогира.

— Те те изпратиха в Некрополис и умишлено дразнеха с теб убиеца, постоянно дърпайки тази връзка, за да поддържа интереса му. В същото време те „посяха“ в Интернет достатъчно информация, за да му дадат възможност да те намери. Те знаеха предварително, че той използва мрежата за преследване на жертвите си — проститутката имаше уебстраница в сайта на охранителната агенция, а Стела остави данните си, преди да влезе в Некрополис. Също така имаше и други убийства, от което аз правя извода, че има престъпления, за които ние никога няма да узнаем. Една жена, работеща в телевизията в Хюстън. Едно момиче от Дания, което инсталирало уебкамера в банята си. Всички те са убити от един и същ човек. — Той се чудеше, колко от всичко това тя можеше да понесе. — Виждаш ли, Клер? Ние бяхме примамка. И двамата бяхме вързани като кози, за да примамим убиеца в капана на Кони. Всичко друго беше просто претекст, за да ни задържат на нужното място.

Клер гледаше през прозореца навън. Внезапен повей на вятъра разклати дърветата по поляните пред болницата. Миризмата на готвено проникна през отворената врата. Наближаваше времето за обяд. Устата на Клер се напълни със слюнка.

— Ние, разбира се, ще съдим копелетата — каза Кристиан. — Независимо колко формуляри сме подписали. Те ще си платят, за да не излезе историята наяве.

— Какво ще стане с Франк? Няма ли това да провали кариерата му?

— Възможно е.

— Умът ми не побира всичко това — каза Клер и отново се разплака беззвучно.

— Какво са направили с теб? — попита той с рязък глас, пълен със злоба.

Тя избърса очи с ръкава си.

— Очевидно това е просто химическа реакция. Но аз не искам никого да съдя, Кристиан. Искам да се махна оттук.

— Сигурна ли си? Д-р Бънерман...

— Аз съм актриса. Какво общо имам с идеята на д-р Бънерман за здравия разум?

— Тук стои и въпросът за безопасността ти. Докато те не хванат този мъж, той може да бъде опасен за теб извън тази болница.

— В крайна сметка — каза тя уморено, — тук има трима психопати, двама шизофреници, шестима маниакално-депресирани и половин дузина смахнати. Наистина ли мислиш, че аз съм в безопасност тук? Можем само да се надяваме, че ще го хванат.

Той бавно кимна.

— Ти си смела жена, Клер.

Тя докосна с пръсти стомаха си.

— За съжаление напълнях с петнадесет паунда, откакто съм тук. Сега трябва да си тръгваш. Вече изпускам обяда си.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ТРИ

Харолд Хопкинс приключи с вечерята си и, както седеше по навик на любимия си фотьойл, посегна да вземе вестника. Той възнамеряваше да почете в края на деня. Както правеше винаги, Харолд най-напред отгърна вестника на страницата с починалите, да не би да е станало нещо фатално, за което той трябваше да знае, после посегна към облегалката на фотьойла си, където трябваше да бъде калъфът с очилата му. Тук обаче се раздражни, спомняйки си, че бе оставил очилата си за четене в малкия офис на погребалното бюро, когато попълваше лицензните за гробището.

— Елен, само ще отскоча до офиса — извика той. Отговор не последва. Жена му готвеше и беше включила радиото.

Харолд стана от фотьойла и измина набързо разстоянието от къщи до погребалното бюро. Ключът беше закачен на верижката му, но беше тъмно и затова той няколко пъти не можа да улучи бравата, докато накрая я отвори.

Харолд никога не смяташе офиса си през нощта за призрачно място. Според него мъртвците изобщо не бяха призрачни, най-малкото защото бяха загубили мистичността си, която някога са имали в резултат на това, че той постоянно ги почистваше и изсмукваше с аспиратора течностите от тях. Той мислеше за тях много повече, отколкото една бавачка за бебетата си: мръсни, малко капризни създания, постоянно повръщащи, цапащи пелените си или създаващи постоянни проблеми. Затова и Харолд не включи главното осветление; виждаше достатъчно добре на светлината отвън.

Той тръгна към офиса, за да вземе очилата си за четене, които лежах на бюрото му. Като си тръгваше, забеляза с досада и гняв, че някой бе забравил да изключи лампата над масата с помпата в предоперационната стая.

Над нея имаше много мощна лампа, която даваше насочена светлина, като над зъболекарски стол. Харолд предположи, че някой изглежда бе забравил да я изключи, преди да си тръгне, което беше разбираемо, защото насочената светлина отстрани трудно се

забелязваше. Той отиде да я изключи. В стаята имаше три трупа, както винаги. Единият бе от старческия дом, другият бе на Пеги Уотс, старица, починала от инфаркт на осемдесет и две години, а третият бе на младо момиче, служителка в голям магазин по пътя за града. Името ѝ беше Мариан Колинз. Горкото момиче бе загинало при токов удар от дефектната си косачка за трева в двора на къщата си.

Щом посегна към ключа, Харолд дочу звук, сякаш някой побягна. За миг той помисли, че това може би е някое диво животно, излизащо от гората, вероятно плъх или дива котка. Тогава той пак го дочу и сега беше сигурен, че беше човек.

Живото същество, което се привидя на Харолд Хопкинс, го порази с това, че се бе вмъкнало там, където не трябва. Той пак включи светлината над масата с помпата и протегна ръка към най-близкия тежък предмет — пистолета за маджун, а после си проправи път из стаята. Като държеше пистолета с отвора нагоре, като бутилка, той тръгна към залата.

Там нямаше никой. Може би на него просто му се бе сторило? Но като предпазлив човек, Харолд се върна, за да провери още веднъж. И точно тогава видя един крак, мъжки крак, зад единия от ковчезите, изправени откъм тясната си страна покрай стените на залата. Той поиска да каже нещо, когато ковчегът беше блъснат и се стовари отгоре му. Някога Харолд успяваше да избягва падащите ковчези, но това беше доста отдавна. Когато той се обърна, ковчегът го удари отзад и го събори на пода. Той смътно чу звука от бягащите крака, после от счупеното стъкло, а след това — нищо.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ЧЕТИРИ

— Това е — каза Дан Етъридж, — нищо не е откраднато, нищо не е счупено. С изключение, разбира се, на прозореца и ковчега.

— Точно така — съгласи се Харолд. Той беше уморен. Патрулният полицаи дойде толкова бързо, колкото може, но той живееше от другата страна на долината, и след това трябваше да направи внимателен оглед в горичките наоколо, да провери бордюрите от трева покрай пътя за следи от гуми, и да види дали нещо е взето. Фактът от счупеното стъкло беше обяснен много бързо: неканеният гост бе счупил прозореца до задната врата, през който бе избягал.

— Това е нещо, което ме обърква — каза Дан. — Виж, мога да разбера откъде е избягал, но не виждам откъде е влязъл. Това не означава, че той не го е направил по някакъв начин, разбира се. Това е единственото нещо, което мога да кажа със сигурност — как е излязъл.

Раната на слепоочието на Харолд го заболя, той извади сгънатата носна кърпа и притисна с нея удареното място.

— Вероятно това е същото място, през което е избягал — предположи той.

— И тогава възниква въпросът какво е търсил той тук? — продължи Дан. — Харолд, възможно е това да е била нощна кражба с взлом и ти да си му попречил, преди да намери някакви скъпоценности. Това е едната версия.

— Какви са другите? — попита Харолд, за да накара полицаия да побърза, защото самият той не можеше да мисли за никакви други версии. Наистина, едната от тях беше, че са искали да наранят Харолд много по-сериозно, отколкото преди половин час.

— Добре — каза Дан. — Тук имаме тялото на млада жена, на красива млада жена. Не ми е приятно да го казвам, Харолд, но навън има болни хора. Аз смятам, че трябва да вземем под внимание и версията, че някой се е опитал да се гаври с тялото ѝ. А това означава, че действително трябва да отложим погребалната церемония и да я изпратим в Лонгбей, за да ѝ направят съдебни тестове. Ще видим дали те ще намерят някакви физически доказателства за подобни неща.

— Дан — каза Харолд — ние с теб знаем, че ако отложим погребението по тази причина, то това ще бъде край на средствата ми за съществуване. Никой няма да ми повери повече скъпия си покойник. Ако нещо от този род се е случило тази вечер с това нещастно момиче, Бог да я прости, то няма да промени нещата за нея. Тя е мъртва. Но предположенията за това какво се е случило със сигурност ще направят нещата много по-лоши за нейното семейство, както и за мен. Сега, както казахме, заедно ще направим оглед на тялото ѝ и ако има някакви физически свидетелства, даже някакви частички, потвърждаващи твоята версия, ние ще я изпратим в Лонгбей. Но ако не можем да намерим нищо, просто ще оставим момичето да почива в мир.

Дан Етъридж дъвчеше мустака си.

— Аз смятам, че не е лоша идеята да направим преглед — каза накрая той. — Тогава ще добием представа за какво става дума.

Двамата мъже заедно съблякоха трупа и внимателно го разгледаха.

— Не виждам нищо нередно — каза Харолд. Мисля, че можем да сме доволни. Или аз го изплаших, или наистина е бил крадец.

— Вдигни лампата — каза Дан. — Ще насочиш ли светлината насам?

Харолд насочи светлината от лампата над масата към ъгъла на стаята.

— Какво има?

Дан се вглеждаше в нещо на пода. Беше малък черен диск, малко по-голям от монета.

— Бих казал, че това е капачка от фотоапарат — каза накрая той.

— Изглежда малка за такава капачка — каза Харолд.

— Тя е от тези, дигиталните фотоапарати. Брат ми Ед има такъв. Техните капачки са по-малки. — Той се огледа наоколо. — Имаш ли ръкавици, Харолд?

— Сигурно. — Харолд извади чифт нитрилови ръкавици от шкафа. Полицаят надяна едната от тях и вдигна диска.

— Изглежда така, сякаш той току-що е правил снимки. Може би някое хлапе от колежа е правело голи снимки като предизвикателство, каквото и да знаем. И така, Харолд, засега друго няма да казваме. А това нещо аз ще го прибера в случай, че пак стане нещо подобно.

Когато Кристиан отново дойде в болницата след два дни, той доведе със себе си един човек, лекар, който, както разбра Клер, по някакъв начин работеше за него. Този човек, който се казваше д-р Феликс, ѝ зададе няколко въпроса с тънък висок глас и я заведе до прозореца, за да я разгледа на светлина. После той, със стиснати устни, обясни на санитаря до вратата, че иска да види д-р Бънерман. Санитарят измънка нещо за това, че не може да извика д-р Бънерман и Клер забеляза как устните на д-р Феликс станаха още по-тънки. Той дълго говори на санитаря с нисък глас. Скоро д-р Бънерман се появи, видимо притеснен, и д-р Феликс го отведе настрана. Д-р Бънерман не си сложи престилката и Клер видя, че е облечен с пуловер. След това д-р Феликс се върна и спокойно каза на Кристиан.

— Можем да тръгваме. Тук всичко е уредено.

— Хубаво е, че сте дошли — каза Клер. — Ще се върнете ли?

— Ще ни оставите ли за момент? — помоли Кристиан д-р Феликс.

— Разбира се — отвърна докторът снизходително като човек, който знае, че за всяка минута с тях щедро му се плаща.

Щом останаха сами, Кристиан каза внимателно:

— Ти идваш с нас, Клер. Д-р Бънерман се съгласи, че не се нуждаеш повече от неговите грижи. Ще останеш при него, докато се справиш. Така че полицията ще наблюдава само един адрес, естествено, ако нямаш нищо против.

— Разбира се, не.

— Добре. След няколко дни ще поприказваме повече, когато ще си изхвърлила всичките тези наркотици от организма си.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ПЕТ

Глен Фърниш се наведе над Елен Вортенсен и се загледа в тъмносините очи на момичето. Нежно, почти благоговейно, той изстиска капка от лепилото точно в центъра на ириса ѝ. После притисна клепача ѝ, поддържа го малко така, за да засъхне лепилото.

Преди два дни бременната тийнейджърка беше свалена от гредата в една пристройка зад фермата на родителите ѝ, и сега очите ѝ побеляха и се покриха с ципата на разложението, светла като катаракта върху кървясалия ирис.

Очите на момичето бяха кървясали, защото височината не била достатъчна, за да се пречупи врата ѝ. Опитвайки се да се обеси, тя всъщност се задушила. Кръвта потекла покрай очите ѝ и капилярите по нежната кожа на бузите се напукали, което ѝ придаваше вид на изоставена шестдесетгодишна жена.

Със залепени очи тя вече изглеждаше по-добре. Глен реши, че тя почти изглеждаше така, сякаш току-що се бе завърнала от езда в студеното зимно утро. Беше малко румена. Но скоро след като започнеше да работи с фон дьо тена, от това нямаше да остане и следа.

Глен пак се наведе над нея, за да затвори и другото око. И тогава не можа да се овладее, съзерцавайки устните на момичето долу под него, бледи и сухи като на статуя; той нежно допря устни до нейните, засмуквайки долната ѝ суха устна със своите влажни устни и я пое в устата си, като вдъхваше специфичната миризма на узряло.

— Ей, Глен.

Той подскочи и се обърна. Беше забравил, че не е сам, че сега не бе личното му време, а обикновен работен ден в предоперационната стая. На вратата стоеше Алисия.

Глен я гледаше втрещен, очаквайки тя да запищи, да направи някакво движение. Той вече знаеше, че ще трябва да я убие.

Тогава тя се усмихна.

— Няма да кажа, ако не искаш.

— Ти не си ли... разстроена? — попита той.

— Не, по дяволите — отговори тя. — Ти да не мислиш, че когато бях по-млада не съм се заглеждала в младите момчета, които донасяха тук. Смятам, че всички ние, плъховете в моргата, сме еднакви.

— И аз смятам така.

— Освен това, знаеш ли какво казват за работата с мъртвите? — попита тя, като се приближаваше към него.

— Какво казват?

— Че тя ни прави по-груби — прошепна тя и се разкикоти. — Природен начин за осигуряване продължението на рода. Когато и да погледнем някой труп, винаги искаме да си лягаме. Тя го хвана за ръката. — Татко е на погребение.

— Знам.

Пръстите ѝ се плъзнаха надолу по ръката му, като галеха пръстите му и потриваха панталона му отпред. Това, което намери там, я накара да се ухили още по-широко.

— Можем ли да отидем у вас?

Въображението на Глен галопираше.

— Окей — каза той — идеята ми харесва.

Алисия разглеждаше фотографиите по стената в стаята на Глен.

— Леле! — каза тя впечатлена.

Имаше шест снимки, всяка от които бе увеличена в размер два на три фута. На тях бе червената риба, която Глен бе купил от супермаркета. Той ѝ правеше по една снимка на ден в продължение на седмица, фиксирайки промяната на цвета ѝ от виолетов до черен. Накрая от рибата бяха останали само кости в пух от мухлясало, преливащо като дъга желе.

— Прекрасни са — каза тя. — Предизвикателни, но прекрасни.

Той кимна, застанал до нея.

— Рембранд е казвал, че най-хубавите плодове за спокоен живот са тези, които са презрели.

— Рибата се разлага, а със снимките си ти спиращ разлагането. Това е прекрасно.

— Да — каза той, изненадан, че тя бе разбрала изкуството му толкова бързо. Само за миг той се почуди дали би било възможно

между него и това момиче... но не, зад него имаше толкова много, прекалено много призраци. — Това е част от... проекта — добави той.

Известно време те стояха мълчаливо, всеки вгълбен в мислите си.

— Къде е спалнята? — попита накрая тя. — Оттук ли?

— Аха — той вървеше след нея, като знаеше какво очаква тя.

— О-о, това също е чудесно — отбеляза тя. На стената над леглото бе закачен комарник, чийто светец неонов кръг бе разположен точно над възглавницата. Пердетата бяха дръпнати и стаята се изпълваше със светлосиня светлина от неоновата лампа. — Като модерно изкуство, така ли?

— Така — съгласи се той.

Тя се тръшна на леглото и се обърна към него. По очите ѝ Глен забеляза, че бе възбудена. Алисия посегна към токата на колана му.

Той стоеше до леглото и я гледаше като през кинокамера. Тя освободи пениса му и започна да стене, както във филмите, стискайки го сякаш беше нож, с който искаше да си нанесе удар. Мокреше върха на пениса му със слюнка, като го въртеше около устните си, сякаш се мажеше с червило. Поемаше в уста върха му и го ближеше дълго и бавно, вдигайки от време на време поглед към него. Опипваше го с пръста под скротума, като докосваше тестисите му, завъртайки ги с пръстите си, без да осъзнава, че това бяха бомби, които ако избухнат ще пометат нея, и света заедно с нея. Алисия обхвана върха на пениса му с устни, като го смучеше, не разбирайки, че смуче с устните си дулото на пушка. Той почувства, че тя иска да изсмуче от него силата му, куршумите от пушката, експлозива от бомбите, и за миг се отпусна над нея, но само докато обхвана с ръце врата ѝ. Тя го изгледа с леко подозрение, но продължи движенията си. Тогава той натисна с палци врата ѝ отпред, усещайки нежния хрущял на ларинкса, еластичния щитовиден хрущял и по-твърдата подутина на пръстеновидния хрущял отдолу. Докато той я притискаше, Алисия се опита да се изплъзне, но в това положение Глен беше по-силен. Тя се опита да извика, но гърлото ѝ беше стиснато много здраво. Със свободната си ръка той посегна към леглото, към колана, който тя преди малко свали от панталона му. Обвивайки го около врата ѝ, той мушна токата под ухото ѝ и започна да дърпа с все сила нагоре. Алисия взе да се надига заедно с него, но с другата си ръка той натискаше раменете ѝ надолу. Езикът ѝ се изплези

от устата от стискането на ларинкса, и избута пениса му навън. Той осъзна всичко едва сега. Глен не искаше да свърши сега. Не тъкмо сега.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ШЕСТ

— Окей — каза Роб Флеминг. — Май имам тук нещо за теб, Франк.

Дърбън кимна.

Техникът по компютърни престъпления посочваше нещо на екрана пред тях.

— Както ви е известно, юристите нямат големи успехи в откриването на автора на фотографиите.

— Ти ми кажи — измърмори сърдито Франк — колко филми той е направил досега?

Флеминг провери нещо на монитора.

— Над половин милион. Във всеки случай, аз се запитах какви други начини има да махнем уебсайта от мрежата? И тогава ми хрумна да използваме хакер.

Позитано разтревожено ги гледаше от другата страна на стаята.

— Хакер ли?

— Да. Миналата седмица няколко ученици влязоха в сайта на Пентагона и умишлено го разрушиха. И това е Пентагонът, който разполага с постоянно работещ екип против хакери. Този „фотограф“ ряпа да яде.

— Законно ли е използването на хакери? — попита Позитано.

— Това е дейност „на сянка“, все едно да поставиш сайт като този на първо място.

— И? — попита Дърбън. — Можеш ли да го направиш?

— Бог да ми е на помощ. Първо, аз сам се регистрирах, за да видя какъв тип е софтуерът за създаване на сайтове. Както и предполагам, той дава привилегирован достъп на дизайнера на сайта, за да може да го допълва с нови данни, да променя шрифтове или каквото и да е. После остана само проблемът как да се закачим за съответните кодове. Не се наложи даже да ходя до производителите на софтуера; цялата информация се намираще в бюлетина на борда на хакерите. Виждаш ли? — Той написа нещо на клавиатурата и

уебстраницата на екрана се изпълни с неговите безсмислици. После натисна бутона на мишката и всичко изчезна.

— Това е велико — каза Дърбън. — Какво чакаш още? Невероятно е, Роб. Изхвърли това момче от мрежата.

— Добре — отвърна Роб, — това и възнамерявах да направя. Но тогава ме осени друга идея.

Дърбън го изгледа.

— И каква е тя?

— Франк, чувал ли си някога за огледален сайт?

Дърбън сви рамене.

— Не бих казал.

— Това е уебсайт, които изглеждат еднакъв с друг уебсайт и даже понякога изглеждат дори с един и същ адрес; изпращат се само от различни сървъри. Свързват се с „огледалния“ сайт, когато достъпът до оригиналния е задръстен от трафика.

— Продължавай — подкани го Дърбън.

— Това изглежда така: ако аз създам огледален сайт и скрия истинския, то ние можем да го монтираме така, че когато убиецът реши да промени своя сайт, ще види само множество любопитни, които са го посетили, а ние веднага ще разберем.

— Исусе — учуди се Дърбън. — Имаш предвид, че само като наблюдаваш сайта, ще разбереш кога убиецът е в мрежата? И вероятно ще можеш да проследиш телефонната връзка?

— Няма да наблюдаваме — каза Флеминг. — Ние можем да зададем сайта да ни изпрати имейл. — Той се засмя: — Това се нарича световна мрежа^[1], нали? И ние ще бъдем паякът в тази мрежа.

Кристиан се грижеше за нея цяла седмица, въпреки протестите ѝ. Носеше ѝ деликатеси от италианските магазини от другата страна на улицата, пълнеше ваната със свежите аромати на маслата от Париж, а после я увиваше в огромни меки хавлии. Той имаше стая за гимнастика и тя започна да се упражнява в нея, сваляйки бавно килограмите си, които бе натрупала в болницата, като тренираше тялото си, докато той я гледаше в огледалните стени, които отразяваха хиляди нейни образи и хиляди ликове на Кристиан Воглер. Той подстригваше косата ѝ, докато тя бе още мокра след душа, донесе ѝ

дрехи, които бе избрал за нея от „Барни“ и „Дона Карън“, готвеше ѝ храна от пресни продукти от магазина на „Юнион Скуейър Фармър“ и от „Дийн и Де Лука“.

Два пъти на ден идваше доктор Феликс. Той твърдеше, че тя се възстановява отлично.

На седмата нощ след завръщането ѝ от Грийнридж, Кристиан я заведе с ферибота до Статуята на Свободата. Те стояха като туристи долу под нея, съзерцавайки светлините на Манхатън, танцуващи по тъмносребърната вода.

— Клер — каза той — има нещо, което трябва да знам.

Тя чакаше.

— Кое в нашите отношения беше игра? — попита той меко. — Всичко ли? Или само някаква част?

Тя се бе втренчила във водата.

— Кони е много умна — каза тя накрая. — В моята измислена история имаше прекалено много от мен самата, за да изглеждат правдоподобни тези луди неща, които тя настояваше да направим. Даже когато бях сигурна, че ти не си го направил, не исках всичко да свърши.

— Нито пък аз.

— Какво ще кажеш за жена си?

— Стела беше причина да се съглася да им помагам. Но не тя беше причината да продължа. Мислех, че ако изляза от играта, ще те загубя завинаги.

— Разбирам — измърмори тя.

— Мислиш ли... че можем да започнем отново, отначало? Или под моста има прекалено много вода?

Тя се вторачи в елегантната плетеница на Бруклинския мост.

— Някои мостове издържат на страшно много вода.

— Обичам те, Клер. Искам да бъда с теб.

— И аз с теб.

— Каквото и да се случи — каза той, — аз ти давам сърцето си. Ще приемаш ли и ръката ми?

— Кристиан. Боже мой... нима казваш това, което аз мисля, че казваш?

— Омъжи се за мен — каза той просто и след кратка пауза, тя отговори:

— Разбира се.

Почти цялата нощ той беше вътре в нея. Понякога те едва се движеха, изтощавайки се взаимно, и си шепнеха. От време на време той заспиваше в нея, без да свършва, и тя разбираше, че именно това, а не физическия оргазъм, беше онова, което той наистина желаше: да бъде отново цялостен, да се затвори кръга; да бъде свързан с нея чрез пениса си, както младенецът бе свързан с майка си чрез пъпната връв.

[1] Уеб (англ. web) — паяжина. — Б.пр. ↑

ЧАСТ ПЕТА

Хвърли се в неизвестното и новото открий!

Шарл Бодлер,
„Пътешествието“

ЧЕТИРИДЕСЕТ И СЕДЕМ

— Съжалявам, Харолд — каза неловко Дан Етъридж. — Приеми моите съболезнования. Марта също ти изпраща своите.

Харолд кимна неприветливо. През всички тези години беше изказвал съболезнования, погребалната формула за съчувствие и съжаление. Сега той разбра колко празни и безсмислени са били те.

— Получихме резултата от аутопсията — каза бавно Дан. — Както знаеш, точно това и очаквахме. Когато хората се бесят има един особен знак под ушите им, докато в този случай катарамата... — Гласът му се сниши. — Понякога се случва с децата. Нещо като мания. Един ще го направи, а другите ще копират от него, и докато разбереш какво става, плъзва пяла епидемия.

— Да — каза Харолд. Той погледна през прозореца към горите, където след едноседмично търсене беше намерено тялото на дъщеря му, висящо на едно дърво.

— Не знам дали ще искаш ти да се занимаеш... с приготовленията — каза Дан. — Харолд, длъжен съм да те предупредя. Тялото ѝ — в гори като тези — вероятно е било нападнато от диви животни, докато е висяло. Би било по-добре някоя друга фирма да се погрижи за него.

Младият асистент Глен, който стоеше тихо зад работодателя си, за пръв път проговори.

— Харолд — каза той любезно. — Харолд, за мене ще бъде чест да направя нещо за нея. Ще бъда много доволен да дам най-доброто от себе си за Алисия.

Харолд беше загубил способността си да взема каквито и да било решения.

— Ако смяташ, че можеш да го направиш — отвърна той. Дан Етъридж плъзна погледа си по скромно облечения млад мъж. За пръв път той забеляза, че панталоните на Глен Фърниш бяха без колан.

Фърниш си тананикаше, докато включваше аспираторната помпа към тялото на Алисия. Една тръба влизаше в него и една излизаше, сякаш аспираторът беше някакво стоманено сърце, една алтернативна циркулация, която веднъж задействана, щеше да вдигне момичето и отново да го задвижи.

Глен се усмихна, като си спомни за онези дни, които двамата прекараха заедно. Той и Алисия. Спокойно време. Усмивката му се разшири. За творението си, което възнамеряваше да нарече „Спокойствие“, той положи момичето пред телевизионния екран, където порнозапис представяше една оргия.

*И докато сганта от смъртни се превива
под яростния бич на сласти и на грях,
и угризения бере от робска нива,
о, Болка, дай ръка! — Ела далеч от тях!*

Той изпробва да напъха във вагината ѝ най-различни предмети. Накрая, във връзка с нейната проникателност за работата му, той избра една развалена риба.

— Тържествуващата смърт, която дойде от морето.

Той знаеше, че неговите покровители ще оценят тази ирония.

Глен възнамеряваше да оцени „Спокойствие“ на 10000 долара.

Докато аспираторната помпа се тресеше и гъргореше, а Глен продължи да поправя повредите, нанесени от хищниците, той започна да прехвърля в ума си възможностите за друга идея.

В края на краищата, тук той разполагаше с телата на още две млади жени. А такъв шанс рядко се отдава.

Глен беше сигурен, че приближава момента, когато ще трябва да си отиде. Преди това имаше време само за още една скулптурна група.

Някъде беше чел как Микеланджело твърдял, че статуята била вече затворена в мрамора; работата на скулптора била само да я освободи. Заинтригуван, Глен разгледа серията скулптури, известна като „Робите“ и ги изучава с часове, изпаднал в транс от израженията на лицата на тези поданици на художника, които се бореха да се освободят от прегръдката на камъка. Той усещаше силата, която Микеланджело вероятно е чувствал, подобна на силата на Бога, когато

е стоял пред своите създания и е знаел, че единствено той е имал власт да ги освободи.

Когато Глен беше в Италия, направи специално пътешествие, за да ги види, висейки на опашка пред Академията с останалите американски туристи, докато я отворят. Другите естествено искаха да видят грациозния и спокоен „Давид“, а не осакатените, сгърчени от болка фигури на „Робите“. Фотоапаратите се вдигаха пред колонадата от статуи, заснемайки „Давид“, разположен стратегически в края на галерията. Глен беше удивен. Как можеше някой просто да подмине „Робите“, пренебрегвайки тези груби, измъчени тела?

Един ден Глен щеше да направи нещо велико като „Робите“. Не от мрамор, разбира се, но в условията на своя живот, със средството на своето време: плътта. Неговите творения на изкуството, съхранени като байтове, като електронни частици информация, летяха от компютър към компютър през инфосферата.

Все още не. Не още. Засега Глен се нуждаеше от парите на покровителите си, както Микеланджело се е нуждаел от златото на Медичите. Само още една работа тука и той щеше отиде в града към своето следващо назначение.

Дан Етърдж методично преглеждаше купчините от факсове, които идваха от ФБР, Интерпол, от нюйоркското полицейско управление и от други полицейски управления. Както обикновено, Дан съвсем не пренебрегваше тези известия — нищо не беше изхвърлено и всеки факс беше внимателно прибавен към камарата зад резервните касетки за принтера, — но пък и не им обръщаше чак толкова внимание. Всъщност тук законът се изпълняваше повече за пияните шофьори по пътя, отколкото за търсенето на криминални типове от списъка на най-издирваните.

Сега обаче нещо безпокоеше Дан. Младият асистент, който Харолд беше наел, имаше добри препоръки от всеки, при когото бе работил. Но от друга страна, откакто той се бе появил, смъртните случаи се бяха увеличили. Особено на млади жени. После бе последвало и промъкването на крадци в приемния салон на бюрото на Харолд. И накрая случаят с колана.

Коланът, с който се бе обесила Алиса, беше мъжки. В това нямаше нищо особено — много от момичетата предпочитаха по-големи колани, а и тя е носела джинси с едри мъжки гайки — но съчетан с всичко останало, този факт тревожеше полицаия.

Изведнъж, както сортиреше купчината от федерални сигнали и известия отвън, той забеляза нещо, което го накара да спре и да подсвирне с уста.

Дан се качи в колата си и полетя към дома на Харолд.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ОСЕМ

Нямаше много хора, на които да каже, освен на Беси и на няколко приятели от актьорския курс. С Беси не се бяха виждали няколко месеца. За нейно учудване бившата ѝ съквартирантка се бе наместила благополучно в горната част на Ийст Сайд, заобиколена от холивудски сценарии, подпечатани с логото на ICM и „Уилям Морис“. Телефонните обаждания, които ги прекъсваха, не бяха за прослушвания, а за кастинг-тестове. Междувременно приятелката ѝ се беше преобразила от енергична Овца в изгряваща звезда.

— Ще се омъжваш? — изкрещя Беси поразена. — По дяволите, момиче, та ти го познаваш само от няколко седмици.

— Вече няколко месеца, Беси. Достатъчно дълго.

— През половината от тях ти мислеше, че той е заклал жена си. А какво ще кажеш за разликата във възрастта?

— Кристиан не е стар. Той е просто по-голям от мен.

— Добре — каза Беси. — Сигурна съм, че сексът при вас е страхотен. Защото иначе, по дяволите, не виждам защо ще го правиш.

Клер не отговори.

— Добър ли е, а? — настоя Беси.

— Добър е.

— Трябва ли да бъда шаферка? Пазителка на честта или както там го наричат?

— Не, ако не се подготвиш за полет до Париж. Смятаме да се оженим там.

Беси присви очи.

— Той богат ли е?

— Аз... аз предполагам. Не сме говорили за това.

— Това не е защото...?

— Беси!

— И има американско гражданство, така ли? Значи ти получаваш зелена карта и златна карта. А с какво се занимава?

— Университетски преподавател е.

— Баснословно богат, невероятен в леглото, а също и умен. Със сигурност ли не си тази, която е пречукала първата му жена? Не отговаряй на този въпрос, в тази страна имаш правото да ползваш „петата поправка“. И така, кога е големият ден?

— Веднага, щом приключи сесията. Кристиан има лекции, а аз искам да завърша актьорския си клас.

Когато Етъридж стигна до Кросуейз, той заобиколи погребалното бюро от задната страна и почука на вратата на Харолд. Отвори му Харолд. Беше сам. На Дан му направи впечатление колко уморен изглеждаше погребалният агент. Личеше си, че много страда.

— Как си, Харолд — попита вежливо той.

— Господ вижда всичко — отговори Харолд. Дан забеляза, че в ръцете си той държеше библия.

— Харолд, извинявам се, че те безпокоя. Всъщност бих искал да говоря с мистър Фърниш, ако е тук.

— Глен? За днес той вече приключи. Приключи с... с... — възрастният човек беше физически отпаднал, обаче се съвзе и каза: — Той приключи с Алисия. Обеща, че ще я направи наистина успокоена. Аз исках малко да почета, преди да отида и да поседя при нея.

— Разбира се — каза Дан. — Имаш ли му адреса?

— Трябва да го имам. Той е в офиса, записан на пейджъра ми. Аз ще...

— Не се безпокой — побърза да каже Дан. — Нямах намерение да те безпокоя, Харолд. Сам ще го взема.

— Ще ти трябва ключа — каза погребалният агент, тършувайки в джоба на жилетката си. — Ето го. Глен заключи, като си тръгна.

Етъридж взе ключа и тръгна към вратата на погребалното бюро. Офисът беше отдысно и той успя да види пейджъра върху шкафа с картотеката, но нещо го накара да продължи и да хвърли първо бърз поглед на предоперационната стая.

Той влезе и запали осветлението. Големите флуоресцентни лампи светнаха навсякъде една след друга, леко трепкайки и заливайки стаята със светлина. Те осветлиха гротескната гледка на пода.

Етъридж искаше да раздели телата на момичетата, искаше да ги откъсне едно от друго, но знаеше, че не може. Не и преди да бъдат

заснети.

Да, заснети. Дан си спомни за капачката от фотоапарата, която бе намерил на пода, и помисли, че криминалните инспектори няма да са първите, които ще заснемат това място.

Той изтича навън, като спря само да вземе пейджъра. Заклучи вратата след себе си и тръгна към къщата.

— Харолд — попита той, когато Харолд накрая отвори вратата. — Има ли друг ключ като този? — той държеше в ръка ключа, с който бе затворил вратата на погребалната агенция.

— Не, този е единственият...

— Добре. Харолд, аз заключих. Нещата не са наред и не искам да ходиш там, чуваш ли? Стой засега настрана. Може би скоро ще дойдат няколко полицаи, за да огледат мястото. Ще те извикам по-късно. — Казвайки това, Дан вече тичаше към колата. Не чу какво му отговори Харолд през шума на двигателя.

Глен вкара в сайта последните си снимки и потърси съобщенията. Бяха много. На повечето от тях той не обърна внимание, но отвори това от Хелиос. Като четеше, той кимаше утвърдително.

Венера е жива и здрава, и те очаква в Ню Йорк. Имам предвид нещо семпло и доста сантиментално. Нещо като „Смъртта на любовниците“.

С най-добри пожелания,
Хелиос

Глен отиде до стелажа и извади копието си на „Цветята на злото“, където намери „Смъртта на влюбените“^[1]:

*Ще имаме дивани, легла благоуханни,
и те като дълбоки гробове ще мълчат;
а върху етажерки, цветя вълшебно странни
под небеса прекрасни за нас ще разцъфтят.*

*Сърцата ни ще бъдат два факела пространни,
които топлинката си сетна ще дадат,
и в нашите два духа — огледала спонтанни,
близнаци-братя, двойни лъчи ще отразят.*

*Във вечер, цяла в рози и в синьо, в час тайнствен,
ще разменим отново внезапно лъч единствен,
като прощално сбогом със хълцане и плач;*

*открехвайки вратите, бял Ангел с обаяние
ще дойде да запали сред вечерния здрач
огледалата мрачни и мъртвите сияния.*

Той бавно кимна. Разбира се, че щеше бъде много лесно да се направи. Овъглени тела и счупени огледала. Но тона щеше бъде много прозаична интерпретация.

Глен Фърниш се гордееше с това, че сюжетите му станаха все по-перверзни.

Той откри своята лична страница и я допълни с няколко последни картини. Реши да изпрати една част от цикъла „Спокойствие“, но после размисли. Това можеше да повлияе на цената им. Той се задоволи с публикуването на няколко снимки от серията „Мъченици“. Намръщи се, щом видя колко любопитни бяха посетили сайта му. Многобройните посетители буквално го преследваха. Може би беше дошло времето да устрои шоуто.

Следващият адрес, на който Глен се обади, беше туристическият сайт, където помести карта с улиците на града. Докато чакаше, той седеше на леглото си със скръстени крака и се вглеждаше в светещия кръг на комарника. Погледът му се плъзгаше около него и светещият виолетов кръг започна да се размива пред очите му. Тогава една муха влезе вътре и изщракването на електрическия ток рязко го събуди. Той внимателно изключи „убиеца на мухи“ и го сложи на леглото до куфарчето си. Тънката табличка беше пълна с мъртви мушици и той ги изсипа в дланта си. Те тежаха не повече от царевични люспи.

За да ги опита, той сложи няколко в устата си и ги сдъвка. Те имаха леко горчив вкус, не толкова неприятен.

Неочакван звук от компютъра му напомни, че няма много време. Той запамети картата на харддиска, а след това прибра лаптопа си в куфара.

Роб Флеминг пишеше поздравителна картичка на племенницата си в Отава, когато предупредителният сигнал на имейла му подсказа, че има поща. Виждайки какво пристигна, той грабна слушалката на телефона и набра номера.

— Джоан? Мухата е в мрежата.

Няколко секунди по-късно компютърът в AT&T започна да локализира мястото на телефонния номер, от който уебмастърът на *pictureman.com* беше влязъл в кралството си.

Той използва връзката само няколко минути и изведнъж се изключи.

— По дяволите, това беше много кратко — промърмори Роб. — Дали ще е достатъчно да го проследим?

— Би трябвало — казаха от другия край на жицата. Той чуваше звук от ударите по клавиатура, които изпращаха командите в компютъра ѝ. След няколко секунди тя отговори:

— Хоп, хванахме го. Имаш ли химикал?

Роб се прехвърли директно на другата линия.

— Франк? Имаме адреса. Мястото е по-нагоре от тебе. Някъде около двеста мили.

Адресът на Фърниш, получен по Ролодекса беше „Гордън Драй“ № 86, но когато Дан пристигна на № 86, той разбра, че това бе един пансион. Възрастна лейди му заяви с абсолютна сигурност, че Фърниш се бил изнесъл преди седмици, веднага щом пристигнал първият му чек за наем.

— Остави ли някакъв друг адрес?

— Не, не остави.

— Дявол да го вземе — помисли Етъридж, но възрастната лейди добави:

— Обаче аз знам къде отиде. Взе под наем дома на стария Кеслер на „Кравен Роуд“; агентът по продажби на недвижими имоти е мой

приятел.

Етъридж ѝ благодари и се запъти натам. Той вече бе извикал полицаите от града и им бе наредил да огледат погребалното бюро. Чуваше ги как си приказват по радиостанциите, докато се отправяха към мястото.

Домът на Кеслер беше обкована с ламперия малка, но симпатична къща. Етъридж забеляза, че наблизо няма съседни.

Пред къщата нямаше кола, но за първи път през последните няколко години Дан извади пушката си от колата, преди да наближи вратата. При докосването му вратата лесно се отвори. Въздухът вътре беше напоен със зловоние, с миризма на развалена риба и нещо сладникаво. Дан извади носна кърпа и запуши носа си. След това влезе вътре.

Там нямаше никой. Само свалени и наредени покрай стените срещу входната врата картини, сякаш Глен Фърниш стягаше багажа си и изведнъж бе решил внезапно да си тръгне.

След час и половина Франк се върна на линията.

— Роб, аз съм тук с Майк Позитано. Ние минаваме на микрофон, окей?

— Добре.

След секунда Роб Флеминг пак чу гласа на детектива.

— Местните момчета вече са на адреса, Роб. Изглежда птичката е хвъркнала. Ние искаме да оставим няколко човека в града, като се надяваме, че ти ще можеш да го следиш, когато той спре някъде.

— Предполагам, че тогава ще бъдете на правилното място — каза Роб.

— Какво имаш предвид?

— След като той излезе от предишния сайт, ние го проследихме до сайт „картата“. Той си свали карта на улиците на Ню Йорк.

Придвижвайки се на юг в сгъстяващия се мрак, Глен забеляза, че постепенно попада в обкръжението на блещукащи издълбани тикви по

прозорците и групички деца, облечени в костюми на призраци и с плашещи маски. Той се разсмя. Но разбира се, та беше Хелоуин. По-подходяща дата не можеше и да бъде.

Погледът му се спря на най-голямото дете, едно момиче, съдейки по фигурата ѝ — тийнейджърка, облечено в костюм, нарисуван със светеща луминесцентна боя. Този костюм беше стандартен за празника Хелоуин^[2]. Глен едва го зърна, подминавайки децата, но нещо във връзка с костюма проблесна в ума му.

И някъде след двадесет мили образът изплува в съзнанието му. Той се опита да го изтласка, но, подобно муха, бръмчаща над парче месо, той пак се връщаше, за да го дразни. И когато видя магазин с реклама, предлагаща костюмите за Хелоуин, той рязко сви от пътя си.

Те чакаха. Чакаха часове наред.

Съдебните криминалисти следяха къщата, наета от Фърниш и отделно погребалното бюро. Лейтенант Лоуел излетя с хеликоптер за наблюдение.

В девет часа Франк ги изпрати да донесат суши. В полунощ той отиде до хотела да вземе душ и да си почине. Къпеше се, когато чу, че звъни телефона. Като ругаеше, той хукна към него, покрит с петна от сапунена пяна. Слушалката се хлъзгаше в ръката му и му отне няколко секунди да я поднесе към ухото си.

Беше Флеминг. Гласът на техника бе възбуден.

— Няма да повярваш. Копелето току-що използва лаптопа си в мотела.

— Къде?

— В Уестчестър. Мотел „Морски път“. И Франк? На това отгоре изяснихме подробностите относно кредитната му карта. Той е предплатил стаята си с „Виза“.

Франк помисли.

— Това е без значение — възрази той. — Той трябва отгук нататък да подозира, че ние сме след него.

— Правилно. Но това не е неговата карта. Тя е регистрирана на името на Харолд Дж. Хопкинс. Искаш ли да я обявя за открадната?

— Не. За нас е по-добре, ако той я ползва. Предай на Позитано и Уийкс, че ще се видим в участъка след петнадесет минути.

След малко той вече беше в колата, с едната ръка на волана, а с другата се опитваше да изкара водата от ухото си; и тогава зазвъня мобилният му телефон. Този път беше Позитано.

— Всичко е готово. Има нещо, което трябва да знаеш. Същата кредитна карта току-що отново беше използвана. Той си поръча проститутка.

— По дяволите. Това сигурно ли е?

— Сто процента. Сделката преди малко е потвърдена от А1 на агенция „Ескорт“.

— Обади им се. Кажете да не я изпращат.

— Обадихме се. За съжаление закъсняхме. Тя вече е тръгнала.

Той се замисли за малко. Гласът на Уийкс прозвуча до ухото му.

— Искаш ли да се обади в мотела? Портиерът може да я спре и да не я пусне да влезе.

— Не. Не, не правете това. Ако той е убиецът, ние не можем да рискуваме портиерът да се държи подозрително. Екипът да се качи в колите. Ще ви чакам на рампата до тунела.

[1] Превод от френски Иван Неделчев. ↑

[2] Хелюин (амер.) — навечерието на празника Все светии, който се празнува на 31 октомври. Децата се обличат в костюми на призраци и плашат хората цяла нощ. ↑

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ДЕВЕТ

Мъжът в мотелската стая разопакова внимателно чантата си, като изваждаше нещата, които бе донесъл със себе си, провери ги повторно, преди да ги сложи обратно в куфара и да ги напъха под леглото. Той хвърли поглед на часовника върху нощното шкафче. Беше малко след девет. Тя закъсняваше, но немного. Той почувства възбудата, която се надигаше у него, като неуместна емоция, и я прогони. Трябваше да възвърне спокойствието си. Контролът бе всичко.

Когато на вратата се почука, той бързо прекоси стаята, за да махне синджира.

— Кой е? — спокойно попита той.

— Корин. От А1.

Той я пусна да влезе, като я остави да мине преди него в стаята. Тя не изглеждаше зле за проститутка, малко долнокачествена наистина, но добре облечена. Отдолу под шлифера си тя носеше минижуп и къса тениска с остро деколте. Беше блондинка, висока пет фута и пет инча, точно както бе посочено в уебсайта на агенция А1. Той се усмихна с облекчение.

Не разбирайки защо, тя също му се усмихна.

— Привет, аз съм Корин и съм от А1 Ескорт. Приятно ми е да съм тук. Защо не ми кажеш името си и какво имаш предвид за нас тази вечер? — каза тя автоматично.

— Аз съм Харолд — отвърна той.

— Добре, Харолд, ти вече си платил таксата в аванс, но вероятно преди да се опознаем, би искал да знаеш за някои екстри, които мога да ти предложа.

— Благодаря ти — каза той. — Много бих искал да чуя.

— Пълната програма е двеста долара. Без презерватив — триста. Орален секс, също с презерватив — сто и петдесет. Масаж — петдесет.

— А ако искам нещо... по-специално? — попита той.

— Добре, но зависи какво имаш предвид. И така, защо не го споделиш с мен и ще видим какво можем да направим. — Той

изглежда се поколеба и тя продължи: — Аз съм по приключенията, Харолд. Никакви ограничения за симпатично момче като теб.

— Това е нещо съвсем... необичайно — каза той и в мигновено проблесналата усмивка нямаше никакво колебание, а студена, гола алчност.

— Добре — каза тя. — Защо не се разположим по-удобно и ти да ми разкажеш за себе си?

Те имаха късмет. Движението по пътя беше свободно от ежедневния поток и конвоят от полицейски коли измина разстоянието за петнадесет минути. Техните включени сирени с показна шумотевица се вклиняваха между другите коли, нетърпеливи да демонстрират сериозността на действията си, карайки бързо извън пътя. Когато те излизаха от града, заваля; потоците вода се разпръсваха в предното стъкло и правеха пътя хлъзгав. Дърбън се вглеждаше през чистачките в светлините от стоповете на колата отпред, като се стараеше да не ги изпуска от поглед и мърмореше под носа си, ако караха прекалено бързо.

До него Позитано беше се хванал за предпазния колан, защото задните колела занасяха по хлъзгавия път.

Когато пак звънна телефонът, Франк затъкна слушалката между ухото и рамото си, за да държи волана с две ръце.

— Ало?

— Уийкс съм. Току-що говорих с Елис — този изхарчи ли вече дебитната карта? Очевидно, при стандартна работна процедура, охраната ще се обади на нейния агент веднага, щом тя пристигне в стаята. Което означава, че агентът ще я предупреди, че ние сме проявили интерес.

— Мамка му. Окей, обадете се на местните полицаи. Нека веднага се свържат с този агент. Кажете му, че ако момичето забележи нещо нередно, тя ще се изложи на риск. Уверете го, че вече сме заели позиция и момичето няма да бъде в опасност.

Настъпи кратко мълчание. Той се чудеше дали Уийкс ще възрази на неговото предложение. Но той каза само: „Добре“, преди да прекъсне връзката.

Франк знаеше, че ако момичето в хотелската стая умре, то те щяха да дават много обяснения.

* * *

— Само трябва да го проверя — каза Корин. Тя провери неговата карта с уреда за проверка на дебитните карти, който извади от чантата си, а после се обади във „Виза“. Той не очакваше това. Не беше сигурен дали номерът на картата ще издържи още една проверка.

— Хопкинс. Мистър Х. Дж. Хопкинс — каза тя в слушалката. — Две хиляди долара. Като чакаше, тупайки с дългия си нокът по картата, тя му каза. — Искаш ли да поръчаш нещо от румсървиза, Харолд?

Той не искаше никой повече да влиза в стаята.

— Съжалявам — вежливо отказа той, — аз съм от АА^[1].

Тя сви рамене. Операторът изглежда беше вече на линията, защото тя каза в слушалката:

— Нула, осем, девет, две, зет. Благодаря. — Тя записа всичко на кредитното листче и прекъсна разговора.

И тогава:

— Само още едно обаждане.

Пак чакане.

— Джуди? Аз съм тук. Не, ще се забавя. Кажи му, че утре ще му се обадя. О, много добре. За цяла нощ. Утре ще ти се обадя, окей?

Корин остави телефона.

— Всичко е наред — каза тя и се изправи. — Това е всичко, което трябваше да свърша. Искаш ли да поседим и да поговорим малко, или предпочиташ да започваме?

— Мисля, че искам да започваме — отговори той.

— Окей. — Тя свали тениската си. Отдолу беше със спортен сутиен. — Къде е това?

Той извади мълчаливо чантата изпод леглото и я отвори. Костюмът за Хелюин беше сгънат и лежеше най-отгоре. Скелетът, очертан с луминесцентна боя, леко светеше. Той го сложи на леглото.

Корин събра косата си нагоре и се обърна.

— Ще го разкопчеш ли, моля?

Той усети влагата от дъжда по кожата ѝ, като разкопчаваше сутиена ѝ. Тя пак се обърна, държейки с една ръка сутиена на гърдите си, а после го хвърли пред него. Корин гледаше костюма и хихикаше.

— Май става забавно — прошепна тя.

* * *

Сирените и предните светлини бяха изключени на миля преди мотела. Някой отпред говореше по радиото: полицейската кола ги посрещна на пресечката. С малка скорост той ги придружи до сградата.

Те изскочиха, оставяйки вратите на колите отворени, за да не подплашат заподозрения със звука от затварянето им. Местният полицаи поговори с портиера на рецепцията и пак излезе навън.

— Стая номер дванадесет. В края на коридора. Той специално помоли за това.

Полицаяте вече бяха извадили пушките от сандъка на предната кола. Франк махна с пистолета си, подканвайки другите да заемат позиция.

Момичето лежеше на леглото, облечено в костюма. Той беше детски, затова бе тесен за нея, но това нямаше значение. Тя имаше две малки дупчици под всяка ноздра, но те бяха прекалено малки, за да му развалят удоволствието от момента. Той стисна ръцете ѝ, чувствайки слабото ѝ тяло през тънката материя. Обладавайки я, Глен не можа да съдържи слабия звук, който се изплъзна от устата му, въздишка на задоволство, която се сля със звука на ударите, идващи от вратата. Първият бе слабо почукване, сменен след няколко секунди от друг, който бе като мощно блъскане, отхвърлило вратата към стената. Той вдигна поглед и очите му се присвиха, когато стаята се изпълни с вълоръжени униформени полицаи. За кратко Глен успя да балансира върху нея, преди да се строполи на пода, щом Корин се изправи, смъкна гумената маска от лицето си и изсъска:

— Какво, по дяволите, става тук?

[1] AA (англ.) Alcoholics Anonymous — Анонимни алкохолици (доброволна организация за борба с алкохолизма). ↑

ПЕТДЕСЕТ

Кристиан вдигна телефонната слушалка.

— Моля?

Той изслуша събеседника си, и тогава каза:

— Благодаря. Добра работа. Непременно ще го отпразнуваме.

— Кой беше? — попита Клер.

— Полицията току-що е заловила някого. Те са сто процента сигурни, че е той. — Кристиан внимателно постави слушалката върху вилката на телефона. — Ние сме свободни, Клер. Това е. Няма да има повече протекции, нито бодигардове, нито повече ченгета, въртящи се наоколо. Всичко свърши.

Тази нощ те върнаха обратно Глен Фърниш в града, за да му повдигнат съдебно обвинение. В дирекцията на нийоркското полицейско управление в Ню Джърси неговите дрехи бяха взети за фиброанализ и му дадоха да облече бял книжен гащеризон. Отначало, въпреки всичко, му бе направен цялостен физически преглед, както и на изнасилените жертви. Бяха взети косми от неговата глава, от гърдите и от слабините му, бяха изрязани парченца кожа от върховете на пръстите му, беше отделена ДНК-проба с тампон от небцето му, и беше взета кръвна проба със спринцовка от сгъвката на ръката му.

Когато лекарката свърши с вземането на кръв, от прободната дупчица се процедиха няколко капки. Тя тъкмо щеше да попие раната с памук, когато младият мъж я изпревари, като засмука раната с уста.

— Четох някъде, че когато акулата кърви — каза той разговорливо, — тя може да полудее, опитвайки се да се самоизяде.

Лекарката не каза нищо. Тя беше виждала толкова много хора да минават през този вид прегледи, но никога не бе виждала някого толкова разхлабен.

* * *

Точно в 8:30 сутринта Фърниш помоли да се обади по телефона. Той беше отведен до стаята за задържане и оставен насаме с телефона. Набра един номер, който беше запомнил много отдавна. Обади се женски глас.

— „Шанс, Труман и сие“. Добро утро.

— Ако обичате мистър Труман.

Въпреки ранния час, той улучи секретарката на Труман. Или може би това беше някоя стажантка, поставена да вдига слушалката.

— Той там ли е?

— Мистър Труман е на съвещание. Може ли аз...

— Кажете му, че се обажда Харон. — Глен прекъсна за миг. — Той притежава някои от моите, хм, произведения на изкуството. Предполагам, че би искал да поговорим.

След две минути по линията се чу мъжки глас.

— Аз съм Труман.

— Слушай — каза Глен. Той разказа на гласа от другия край на линията всичко, което се бе случило с него.

Последва пауза.

— И ти смяташ, че полицията е открила всичко?

— Вероятно.

— Окей — каза Труман. — Ще дойда след около час и нещо. Междувременно ще ти изпратя по факса договора за подпис, където съм се представил за твой адвокат. Моята фирма печели по осем хиляди на ден.

— Това е повече, отколкото очаквах.

— Това е цената на стандарта, мистър Фърниш.

За пръв път тази сутрин Глен почувства пристъп на раздразнение. Той, който бе творец и поемаше рискове, печелеше навярно по-малко пари за година от тази корпоративна отрепка.

— Какво ще кажеш за някаква отстъпка? — попита той.

Гласът на Труман стана студен.

— Защо да ви правим отстъпка, мистър Фърниш.

— Смятам, че знаете защо.

— Считам, че е по-добре напълно да забравите този род мисли. Аз не знам кой ви е препоръчал. Доколкото това ме засяга, вие сте само един клиент, който се нуждае от услугите ми. Ако това не ви харесва,

тогава аз пак ще затворя телефона и вие можете да си намерите друг адвокат. Ясно ли е?

— Хм. Окей — каза Глен. Той реши, че винаги можеше да шантажира Труман по-късно, ако се наложи. — Изпрати ми посланието по факса и аз ще го подпиша.

— Ще взема като предварителна мярка — каза Труман — полицията да няма достъп до списък на твои клиенти.

— Не. Списъкът е само един, но е на сигурно място. Изпрати ми договора по факса, Труман. Аз искам да изляза оттук.

Дърбън и Позитано поеха първата смяна в стаята за интервюта. Зад двойното огледало пространството за наблюдение беше претъпкано с други ченгета, които работеха по случая. Глен Фърниш изглеждаше спокоен. От време на време той се почесваше под белия книжен гащеризон.

— Е, Глен — каза Франк, когато магнетофонът вече бе включен, — това ще ни отнеме малко време, но ние сме тук.

Паузата се проточи. Мъжът в белия гащеризон каза:

— Какво значи това? Къде сме?

Адвокатът постави ръка на рамото му, за да го спре.

— Какъв ви е въпросът, детективе?

Адвокатът беше добре облечен, изискано и небрежно. Франк не му обърна внимание.

— Ние имаме добра серия, Глен. Цял куп жени са мъртви. Но знаеш ли какво? Аз се обзалагам, че една част от тебе е напълно доволна, че най-накрая те хванахме. Ще те спрем да убиваш повече невинни дами.

Адвокатът пак го прекъсна.

— Вашият въпрос...

— Но може би ти не ги възприемаш като дами — размишляваше Дърбън. — Може би си смятал, че тези курви заслужават наказанието си.

Глен Фърниш се усмихна.

— Вие грешите — каза той. — Аз не съм този, когото търсите.

Труман каза:

— Моят клиент по погрешка е взел кредитната карта на шефа си вместо своята. Той предполага, че затова е тук.

Франк се разсмя.

— Какво ще кажете за серийното убийство?

— Какво да кажа?

Франк извади няколко снимки от тънка кафява папка и ги хвърли на масата.

— Това са твои работи, нали Глен?

Адвокатът първи взе снимките и ги разгледа. После ги подаде на клиента си, който погледна веднъж най-горната и ги върна обратно.

— Да, аз съм работил над тези тела. Аз съм квалифициран погребален специалист. Кой ги е подредил по този начин?

— Ти ще ми кажеш.

— Който и да е бил, той трябва да е използвал доста балсами. Кой е мислел, че малката китка на Алисия ще изпълни всичко това?

Дърбън се взря в него.

— При всички случаи — добави адвокатът — никакво престъпление не е извършено тук, както виждам. С изключение може би само на углавното престъпление, извършено от този, който го е направил.

— Точно тук грешите — каза Франк. — Първо, повторният съдебномедицински преглед на тялото на Алисия Хопкинс подсказва, че тя вероятно не е умряла от своята собствена ръка. Можела е да бъде удушена с колан, подобен на този, който вашият клиент е бил забелязан да носи. Второ, ако някои фотографии бяха заловени от този, който е направил това — той почука по папката — и те бяха заредени, да речем, с дигиталната камера на лаптоп, то тогава материалите, които биха могли да развърщават или покваряват щяха да се продават в една защитена система, което също е углавно престъпление.

Глен Фърниш показно се прозя.

— Нека се върнем малко назад — каза Позитано. — Глен, знаеш ли за уебсайт с адрес *pictureman.com*?

— Да — каза той презрително.

— Аз не виждам връзката... — започна адвокатът.

Позитано го притисна:

— Влизал ли си някога в този уебсайт, Глен?

— Може би.

— Доколкото знам, не е престъпление — каза адвокатът — да се посети някакъв уебсайт, независимо какво съдържа той.

— Влизал ли си, Глен?

Окуражен от коментара на адвокатата си, младият мъж сви рамене.

— Да. Окей. Влизал съм в него.

— Влизал ли си в него вчера от домашния си адрес в четири и петнадесет следобед?

— Мисля, че да.

— А докъде?

Глен се вторачи в Позитано. Той се досети накъде водеше сега това, и как са стигнали до него.

— Въвеждал ли си паролата за достъп за администратор на сайта?

Той сви рамене.

— Ти си хитър, Глен. Ти познаваш възможностите на интернет. Това означава, че ти знаеш, че ако ние те набележим, то ще се сдобием с всичко, което ни е необходимо да те идентифицираме като убиец. И не забравяй, че ние имаме твоя лаптоп. Нашите хора сега се занимават с харддиска му.

Глен се облегна назад в стола си.

— Знаех си, че трябваше да го изчистя — каза той. Адвокатът му хвърли бърз, предупредителен поглед, но Глен не му обърна внимание. — Аз създадох сайта *pictureman.com*. Аз съм неговият уебмастер. Но това са глупости, човече.

— Продължавай.

— Никого не съм убивал. Само се пошегувах, преструвайки се на убиец. Нещо като самоуважение на едно хладнокръвно момче.

— Аха, Глен. Името *pictureman.com* видяхме за пръв път, написано на тялото на една от жертвите.

— Предполагам, че на убиеца също му е харесало.

— Откъде имаш тия снимки?

Глен сви рамене.

— От някой фукльо в интернет. Там можеш да намериш всичко, ако знаеш къде да го търсиш.

— Ти некрофил ли си, Глен?

Младият мъж се облегна още по-назад и отговори, гледайки тавана.

— Аз съм готов да изследвам своята тъмна страна — каза той вяло.

Адвокат Труман се облегна на масата.

— Вие имате ли въобще някакво обвинение? Или някакво доказателство за престъпление, извършено от моя клиент? Защото ако сме само на един вид риболов, аз ще посъветвам мистър Фърниш да не отговаря на повече въпроси.

— Това не е нормално — каза Кони в стаята за наблюдение. — Момчето е твърде спокойно.

— Почакай, докато се раздразни за своя лаптоп — каза някой в тъмнината. — Тогава ще рухне.

— Но той знае, че ние притежаваме лаптопа му — каза Кони. — Наясно е, че времето изтича. Защо не се притеснява?

* * *

Отговорът на нейния въпрос лежеше в компютърните престъпления, тайните за които Роб Флеминг измъкваше от компютъра на Глен. В чиста и проветрена стая, стерилна и светеща като зала за аутопсия, лаптопът беше разглобен парче по парче.

— Много по-лесно е с лаптопа, отколкото с настолния компютър — каза Флеминг. — Тези преносими компютри се състоят от отделни модули; трябва само да ги поставиш на мястото им. — Той внимателно извади харддиска и го постави в един лаптоп от същия модел, с идентична изработка, а после пусна компютъра. — Първо ще го копираме в случай, че е защитен с парола.

— Това ще бъде ли проблем? — попита Уийкс.

— Не напълно. Само ще ни забави. Ако информацията е на него, ние ще я извлечем.

След малко той каза:

— Добре. Да видим какво сме направили — той подаде команда на екрана.

— DOS ли използваш? — попита Уийкс.

— Да. Много хора хвърлят сили да крият нещата си от Windows. Те забравят, че Windows не е истинската компютърна система, която функционира. Тя е само добре устроена на повърхността. Ако искаш да разговаряш с BIOS, ти трябва да го правиш по един старомоден начин. — Докато той говореше, на екрана се появи бял текст, нареден ред по ред. — Това изглежда изцяло открито.

— Ние се интересуваме най-вече от файловете със снимки и филми.

— Тука има само един. Файл със снимки. Искате ли да го отворя?

— Естествено.

След няколко мига харддискът леко избръмча и на екрана се появи картина.

Това беше рисунка, груба компютърна графика на череп върху черен фон. Весела усмивка беше наложена върху устата му. Под него, бяха написани с готически шрифт думите:

ЦЕЛУНИ МЕ БЪРЗО

— По дяволите — каза Уийкс. — Сигурни ли сте, че това е всичко?

— Това е всичко — потвърди Флеминг. — Тука действително няма нищо повече. Нито документи, нито органайзер, нито списък с адреси. Само каша от файлове и програма за текстообработка.

— Възможно ли е този кучи син да е сменил харддиска?

Флеминг кимна.

— Това е възможно. То не би отнело повече от няколко минути с компютър като този. И докато го пазиш сух, ти можеш да съхраниш харддиска навсякъде. Дори под земята, ако го сложиш в найлонов плик.

— По дяволите — каза Дърбън на Уийкс, когато той му звънна да му съобщи новината.

— Окей, виж какво ще направим. Ние ще обвиним копелето за кражбата на кредитната карта и ще му поискаме по-висока гаранция,

ограничавайки мястото му на пребиваване, където можем да го наблюдаваме, като започнем от къщата, която той бе наел.

ПЕТДЕСЕТ И ЕДНО

— Всичко, което правехме заедно досега, беше насочено към изграждането на вашите актьорски умения. Вече е време да пренесете овладенията от вас техники в пиесата.

Клер, която стоеше зад групата, затвори очи да се концентрира върху това, което говореше Пол.

— И така, какво е пиесата? Една история. Но какъв вид история? Нашите импровизации са преди всичко истории. Разликата е в това, че при импровизацията ние приемаме всичко, каквото и да ни предлагат. В пиесата единият персонаж не е задължително да приема това, което иска другия, и в резултат се стига до конфликт.

Клер отвори очи. Пол я гледаше. После погледът му се плъзна встрани и обиколи групата. За миг тя улови блясъка на студенина и злоба, изпратени към нея. Но това беше толкова кратък миг, че тя не можеше да бъде сигурна в това.

— Станиславски характеризира същността на пиесата, целта на главните ѝ характери, като нейното „върховно осезание“. Често то остава като прикритие от публиката до падането на завесата. Но вие винаги трябва да го помните. Само тогава можете да определите как индивидуалната сцена, или както я нарича Станиславски „свободната игра“, се намесва в темата.

— А писателят? — попита някой. — Нима думите не определят пиесата?

— Забрави за писателя — някои се засмяха, но той продължи сериозно. — За да имат значение думите трябва да съдържат истина. Вашата истина.

Други въпроси нямаше.

— Добре. Пиесата, която ще поставяме, е „Хамлет“. Крис, ти ще си принцът. Кейф — краля. Елен — Гертруда. Клер, ти ще си Офелия.

И отново студен поглед. И защо Офелия? Ако беше се ръководела от изискванията на Пол за въплъщаване на личните преживявания чрез „емоционалната памет“, то трудно щеше да избере ролята на неуравновесена душевноболна жена. Леон — студентът,

който тръгна, излезе прав: тук имаше прекалено много игри на въображението. Тя даже се чудеше, дали изборът на Пол не е някаква форма на наказание, и ако е така, то за какво изобщо я наказват.

Над дузина души бяха доведени от предварителния арест в най-голямата от седемте стаи на съда в Ню Джърси. Мястото, където те бяха настанени, бе обградено със стъклена стена, която го отделяше от останалата част на стаята, и в горната част на която имаше прозорче, през което обвиняемите можеха да говорят с адвокатите си.

Адвокатът стана от масата на защитата и наближи стъклената кабина.

— Мистър Филстъд? — попита той, като се вглеждаше с очакване в лицата на обвиняемите.

Единият от тях доближи мястото за разговори.

— Вие ли сте Брук?

Адвокатът протегна ръка през прозорчето.

— Точно така, Майкъл Брук. Как сте?

— Не успях да се наспя. В килиите е много шумно.

— Разбира се — каза Брук. — Слушайте, ще ви измъкнем за нула време оттук. Въпросът е дали днес ще направите официалното си заявление или по-късно? За вас това е без значение, но може да повлияе на размера на гаранцията.

— По какъв начин?

— Ето как, аз говорих с прокурора. Съпругата ви определено ще настоява за доста голяма сума, но дотолкова, доколкото да ви накара да се държите далеч от нея. Това може да стане, ако пледирате за невиновност. Тогава съдията може да намали сумата, базирайки се на презумпцията за невиновност. Но аз не бих разчитал на това.

— Окей. Невинен. Само да ме измъкнеш от тук.

Общинският съдия на Ню Джърси Харвей Чу се движеше по дългия списък на предявените обвинения. Той още веднъж погледна в листа пред себе си. — Питър Фелстъд.

Адвокатът Брук се приближи до бюрото на съдията, както го правеше и прокурорът. Заради мърморенето и шепота нищо не се

чуваше от остъклената част на залата. Накрая съдията погледна нагоре и каза с уморен глас: „Десет хиляди долара“.

Брук се обърна към обвиняемия.

— Окей, мистър Фелстъд. Ние ще ви пуснем отгук до половин час. После ще отидем до моя офис, за да се разберем по въпроса за гаранцията.

— Благодаря, мой човек. Тъкмо сега ще отскоча до офиса си, за да знаят, че всичко е наред.

Те прекъснаха за обяд и се върнаха пак преди съдията Чу да стигне до края на списъка с обвиненията.

— Фърниш — извика той уморено и вдигна поглед. Мъжът в бялото спортно сако беше единственият, който бе останал в оградената част.

Позитано, който седеше на масата на защитата, прошепна на прокурора:

— Къде е Фърниш?

Тя погледна към стъклената преграда.

— Там.

Детективът почувства, че нещо стяга гърдите му.

— Това не е Фърниш.

— Сигурен ли си?

— Разбира се, че съм сигурен.

— Една минута, ваша чест — обърна се прокурорът към съдията.

Тя пак отиде до ограденото място.

— Кой сте вие? — попита тя единствения останал обвиняем.

— Фелстъд. Питър Фелстъд.

Мъжът предизвикателно се опули в тях.

— Нещо не е наред ли?

Елен Саундърс и новият ѝ приятел Джейк Финчер прекараха наистина забележителен обяд. Наложиха се да чакат за масата във „Флинт“, но те бяха доволни, че въобще намериха място. С масите бе трудно, както винаги в делничните дни, и може би защото бяха

прекалено записани в разговора, те не забелязаха хаотичното обслужване и дългите чакания между блюдата.

Накрая Елен погледна часовника си и каза:

— О, Боже мой, Джак. Не мога да повярвам, че е толкова късно. Трябва да поискам сметката.

— Прекрасно. Но сега е мой ред.

— Тогава нека да платим поотделно. Настоявам. — Но когато донесоха сметката, Джейк прекъсна пазарлъците, като извади кредитната си карта и ѝ върна нейната. Той сложи на чинийката картата си и сметката в очакване на сервитьорката.

— Надявам се, че обядът ви хареса, сър? — до него се появи сервитьор, но той не беше същият, който бе донесе менюто, но Джейк бързаше.

— Беше много хубав — увери той сервитьора.

— Сигурно няма да се откажете от едно кафе?

— Не, благодаря. Трябва да тръгваме.

Сервитьорът кимна и взе чинийката с картата на нея.

След пет минути нервираният Джейк повика минаващата сервитьорка.

— Готови ли сте да платите?

— Какво искате да кажете с това „готови“? Вече пет минути чакам да проверите картата ми. Когато сервитьорката отиде да изясни въпроса, той промърмори на Елен:

— Тази трябва да забрави за бакшиша.

След малко сервитьорката се върна.

— На коя сервитьорка дадохте картата си?

— Не беше сервитьорка. Беше мъж. — Джейк обиколи с поглед масите, но никъде не видя сервитьора, който му бе взел картата.

— Замина ли? — Франк втрещено гледаше другия детектив. — В какъв смисъл „замина“?

— Сменил се е с друг затворник. Един задник, който от миналата нощ е изтрезнял само наполовина. Фърниш изглежда го е убедил, че това ще бъде хубава шега за неговата бивша жена.

— А адвокатите? Те е трябвало да знаят.

— Адвокатът на пияницата никога преди не се е срещал с него; онзи е имал правна осигуровка и е взел „телефона за помощ“ направо от охраната. Обаче Труман изглежда веднага разбрал, че клиентът му не е между обвиняемите. Той трябва да е доволен, че се е освободил от Фърниш. Много е доволен, ако питаш мен.

— Замириса му на гадно, а?

Позитано презрително се изсмя.

— Особено щом махна адвоката от случая? Обикновено, колкото по-голяма е бъркотията, толкова повече те я искат. Не, ако питаш мен, Фърниш означава нещо за Труман.

— Отбележи го някъде. Нещо друго?

— Помолихме да бъдат разпечатани всичките полицейски обаждания от сградата на съда в радиус от десет мили. Преди около двадесет минути някой се обади с откраднатата кредитна карта. Уийкс е сега там долу. Съвсем сигурно е, че това е гласът на Фърниш. Ако той въобще се казва така. Няма никаква следа от това име по местата, където той твърди, че е работил. Направени са обаждания до всичките училища за погребални агенти, за да изясним кой е той в действителност.

Уийкс беше повикан от ресторанта.

— Да, това е бил той. Хладнокръвен колкото ви харесва. Жертвата даже не можа да си спомни номера на картата си; помни само, че била „Амекс“.

Франк изохка.

— Не ми казвай. „Златна“ ли е?

— А-ха. Той мисли, че кредитът му, извинявам се, сумата, която той посочи на „Амекс“, че може да разполага — е около петдесет хиляди.

— Супер. Окей, елате пак тук. Ще наредя на Роб да се обади незабавно в „Америкън Експрес“.

Двадесет минути по-късно крадената карта беше засечена в едно киберкафе на Второ Авеню. От патрулната кола, обикаляща в района с включена сирена, съобщиха, че въпросният човек, ползвал компютъра,

бе заразил системата с вирус, щом приключил със своята сделка по мрежата. В момента, когато полицаите стигнаха до компютъра, „бръмбарът“ беше излял и последния байт информация от харддиска.

От човека, ползвал компютъра, нямаше и следа.

ПЕТДЕСЕТ И ДВЕ

Камерите се върнаха.

Клер вървеше из апартамента, а мускулът на брадичката ѝ заплашително пулсираше. Кристиан седеше в един от неговите големи кожени фотьойли с безизразно лице.

Техниците от полицията въобще не ги забелязваха. Бяха донесли своите стълби. Тънките жици бяха провиснали между ъглите на високия таван. Единият от техниците залепваше жиците в ъгъла между тавана и стената, а другият минаваше след него с кутия боя.

Единият от техниците беше корейка. Същата, която убеждаваше, че апартаментът на полицията принадлежал на компанията на мъжа ѝ.

— Слушай, Клер, все още има време да сменим двама ви с полицаите — обади се Дърбън от вратата, където стоеше и наблюдаваше.

— Не че искам да те обидя, Франк, но това звучи убедително, колкото авторитетът на арменския поп.

Франк сви рамене.

— Изборът е твой.

— Не и там — прекъсна го Клер, сочейки към един от техниците, който тръгваше да работи към спалнята. — Няма да слагате тези неща там.

— Това е само бутон за аларма — утешително каза Франк.

— Нали ти каза, че той не може да мине през вас.

— Той не може. Ние имаме наблюдателни места и в двата края на улицата. Също така отговорен въоръжен екип в един апартамент, определен за тази цел. Разполагаме с екипи за наблюдение, които ще те следят, където и да отидеш. Бутонът за аларма само увеличава сигурността.

— Какво те прави толкова уверен, че той някога ще дойде заради нас. Защо да не замине някъде, където е спокойно и безопасно?

— Ние не сме сигурни в това, което той ще направи. Ето защо трябва да направим прикритие...

— Той ще дойде заради вас.

Гласът принадлежеше на жената, която току-що се бе появила на вратата: миниатюрна, елегантно облечена, с кутия „Мерит“ и запалка в ръка.

— Здравейте, доктор Литмън — каза с леден глас Клер.

— Здравей, Клер. Съжалявам за това, че беше... болна.

— Спести си го, Кони.

Кони сви рамене и пристъпи навътре в апартамента, за да провери работата на техниците.

— Той ще дойде — каза тя. — Аз ви го гарантирам.

— Това звучи много убедително — каза Франк.

Кони отиде до лаптопа, който беше на бюрото. Тя донесе компютърна система за търсене.

Без да иска, Клер гледаше над рамото ѝ. Кони написа „Блондинка+Бодлер+камера+адрес“, преди да натисне *enter*.

Първото име в списъка на резултатите бе това на Клер.

— Чукни на връзката — каза Кони.

Клер взе мишката и я щракна. Собственото ѝ лице запълни екрана.

— Това е твоята домашна страница, Клер. Трябва да призная, засега има само няколко посещения.

— Неуместна терминология — смъмри я Франк.

В долния край на страница имаше голямо празно поле. Клер го докосна с пръст и попита:

— Какво е това?

Кони гледаше нагоре към жиците, минаващи по тавана.

— Уебкамера. В момента не работи, разбира се.

Клер се завъртя на пети и излезе. Кони извика след нея.

— Ако беше известна актриса, щеше да има стотици сайтове, посветени на теб, Клер. Повечето от тях придружени с фалшифицирани порнографски сцени. Ако наистина имаш намерение някой ден да постигнеш успех, би трябвало да се примириш с това.

Франк докосна рамото ѝ.

— Остави това, Кони. Какви са резултатите от търсенето? Защо си толкова уверена, че той ще дойде заради Клер?

— Защото той го може, Франк. Защото ние направихме това лесно за него. Ако в буквален смисъл, Клер е първа в листата му. Убиецът не спира да убива само защото има удобен шанс за бягство. За

него това е принуда, не е шанс. Даже ако подозира капан, той пак ще дойде.

Когато накрая полицаите и Кони си отидоха, в апартамента настъпи тишина. Те се гледаха един друг и не знаеха как да започнат.

— Като в добрите стари времена — каза Клер.

Той протегна ръка и докосна врата ѝ.

— Не е съвсем така. Собственият ти акцент е много по-чаровен. А имаш и това — той обърна ръката ѝ, за да види пръстена ѝ. — Когато всичко това свърши, ние ще тръгнем оттук нанякъде, където няма никакви спомени. Възможно по-далече от града.

— Би било прекрасно.

— Голяма къща край морето.

— Идеално.

— Утре ще поговоря с агента за недвижими имоти. Ще бъде нещо, което ще откъсне мислите ни от всичко това.

— Кристиан? — попита тя.

— Да?

— Има нещо, което трябва да знам.

— Какво е то?

— Влизал ли си някога в Некрополис?

Дълга пауза.

— Да — призна той. — Когато, ние бяхме със Стела... когато започнахме да се отдалечаваме, аз реших, че вероятно има някой друг. И започнах да влизам в нейния имейл. Шпионирах я, това бе така. — Той гледаше към пода. — Не се гордея с това, Клер. Но, знаеш ли, аз я обичах. Или мислех, че я обичам.

— Всичко е наред — каза тя. — Разбирам те.

— Намерих съобщение в пощата ѝ с паролата за интернет сайт, за който нищо не знаех. Бях любопитен. Използвах паролата, за да вляза в сайта сам. Не бях изненадан от това, което намерих там. Една част от нея винаги беше склонна към такъв род занимания. Предполагам, че това беше проблемът. В действителност аз не можех да задоволявам тези нейни потребности.

— Но ти си разговарял с хората, когато си бил там? Хората, които са предполагали, че ти всъщност си бил тя.

— Да, аз се стараех да разбера с какво се занимаваше тя?

— Спомняш ли да си говорил с някого за Бодлер?

Той сви рамене.

— Това е възможно.

— Моля те, Кристиан. Опитай се да си спомниш.

— Да, общо взето, да, спомням си нещо подобно. Но това беше случаен разговор, нищо повече. — Той внимателно я гледаше. — Защо питаш?

— Още не съм сигурна. Това е нещо, което ме безпокои във връзка с всичко това. И на мен ми се струва, че не го разбирам напълно. Но също така и че знам накъде да тръгна, за да намеря отговора.

ПЕТДЕСЕТ И ТРИ

Те седнаха на старинното бюро на Кристиан, една стогодишно писалище, и се приготвиха за пътуване, което би смутило който и да е от предишните притежатели на бюрото.

Записаха се за Некрополис, после намериха вратата, която щеше да ги заведе в неговия скрит подземен свят. Когато Кристиан раздвижи мишката около черното поле на страницата, курсорът се превърна в ръка, показвайки, че е намерил хипервръзката. Той я щракна. На екрана се появи текст.

Вие сте в тъмна гора от черни магнолии. Те ви заобикалят отвсякъде, с изключение на северната страна. Те леко се поклащат от студения северен бриз, който духа срещу вас, като леден въздух, който излиза от голямо подземно пространство. Между магнолиите има път, водещ на север, и вие вървите по него до две черни врати. До вратите седи огромно триглаво куче. Цербер^[1] ви подушва и започва да ръмжи заплашително.

— Искa паролата ни — измърмори Кристиан и написа нещо. След няколко секунди на екрана се изписа:

Разпознавайки ви като обитател на това място, Цербер ви пуска да минете.

Отиваме на север — каза Кристиан. Написа:

\>\> На север

След миг компютърът отговори.

Вие сте в Асфоделовите полета, първия кръг на подземния свят. Тука има няколко спящи богове, но той е пълен най-вече с призрачни, безтелесни образи на смъртта. Те се надвикват като луди, непрекъснато шумейки и тресейки се от студения бриз, който идва от север, където се извисяват високите кули на Двореца над ливадите на Ереб^[2]. На запад бял кипарис засенчва тъмната река на Лета^[3], където обикновени призраци се тълпят да пият, плашливи като речни птици. На изток, напречно на ливадите с разцъфтели жълти нарциси, лежи посребрения Извор на паметта и входът към Елизион^[4].

— Отново на север.

\>\> На север

Като влезете в Двореца на Персефона^[5], едно момиче с палто, фурията на име Тисифона^[6], ви пита дали може да ви вземе дрехите. Напред са развалините от едно някога внушително стълбище, сега оплескано от курешките на гарваните, които са влизали през пробития таван. На изток е Замъкът. Двадесетфутовите врати са затворени, но вие можете да чуете смях и странна, дисхармонична музика. На запад лежи входът към Подземята.

— Ако срещнеш някого, ти можеш да напишеш команда, която да ти даде тяхното описание. Или можеш да разговаряш с тях — обясни й той и написа:

\>\> Опиши ми Тисифона

ТИСИФОНА

Вие виждате италианско пиленце със сочни бедра, с тъмни очи и с дълъг правилен нос. Тя носи тежки „Тимбърлендс“ и чифт провиснали тъмносини работни гащи. Тя носи под мишница изработен по поръчка скейтборд. Страховити кичури и мъниста се преплитат в къдравата ѝ коса. Тя има индийски знак в центъра на челото си.

— Искаш ли ти да продължиш?

— Естествено.

Отначало ѝ се струваше странно да управлява чрез думите, сякаш се опитваше да намери пътя със завързани очи, използвайки само пръстите си. Тя постави пръсти върху клавиатурата, несигурна какво да напише.

— Опитай се да влезеш в Замъка.

Тя написа:

\>\> На изток

Вие сте в подобна на пещера стая, украсена със страховити фризове от Пиронезе и Гоя. Горящи факли са врязани в железните подпори на стените, увенчани с черен дим. В отдалечения край на Замъка има огромен трон. Много богове са се струпали около него. В източния край има библиотека. Тук е много тихо. В западното крило има музикална стая. От шума и смеха в нея изглежда, че вътре има парти.

— Напиши „@кой“, за да разбереш кой още е там.

\>\> @кой

Тук е Морфей^[7]. Тук е Кронос^[8].
Тук е Плутон^[9]. Тук е Мента^[10].

Тук е Персефона. Персефона казва: „Спахте ли добре, скъпи мои? Вие хъркахте цяла вечност.“

— В MUSE да отсъстваш означава да си заспал — обясни й Кристиан. — Ние използвахме старото име на Стела — Бланш. Така че за всички тези играчи, персонажът Бланш се е събудила от сън.

— Какво да й отговоря?

— Нищо, ако не желаеш. Тя няма да ти се обиди, ако не й отговориш. Натисни „Разгледай картините“, за да видиш своето обкръжение.

\>\> Разгледай картините

Бавно изплува една картина. Беше гравюра, изображение от седемнадесети век, на затворник, осакатяван от тъмничари.

— Пиронезе. Това е само атмосферата — каза Кристиан убедително. — Истинското порно е в художествената галерия.

— Какво става в музикалната стая?

— Вероятно групов секс. Половин дузина играчи и един труп. Не ти го препоръчвам.

— Как да открия индивидуалния играч?

— Натисни „Намери“.

\>\> Намери Харон

Харон спи в библиотеката.

— Как мога пак да се върна в библиотеката?

— Не си длъжна да спазваш инструкциите. Просто натисни „влез в библиотеката“ и ти ще бъдеш там.

\>\> Влез в библиотеката

Вие сте в добре подредена библиотека, снабдена както с антични, така и със съвременни текстове. В нея има приятна миризма на леко обработена кожа. Няколко фотьойла са разпръснати наоколо, а за тези, които се възбудят от четенето, има кожена кушетка, достатъчно широка за двама.

\>\> Виж Харон

Вие виждате приятно усмихнат млад мъж, чието благо изражение контрастира с неговите тъмни, жестоки очи. Джинсите и тениската му са покрити с петна в широката гама от отсенки на яркочервеното до тъмночервените ивици на по-стара засъхнала кръв. Никое петно не е от неговата кръв. Той прилича на студент по живопис, който изтрива своите четки направо на дрехите си.

— Добре, това е той. Художникът. Но защо е в библиотеката?

— Кой знае? Персонажите могат да избират да спят, където си поискат.

В лявата ръка на Харон има купчина от непрочетени послания. В дясната му ръка, чиито пръсти са покрити с химикали, той държи един скицник.

— Можем ли да прочетем посланията?

— Не. Само той може да направи това. Ние можем да видим само откъде са те, но, разбира се, това няма да ни помогне.

— Какво ще кажеш за скицника?

— Опитай. Той няма да го вкара в описанието на своя персонаж, ако няма някаква връзка с него.

\>\> Виж скицника

Вие виждате малък, подвързан с велен бележник, изпълнен с миниатюрни скици. Харон ще ви го покаже, когато се събуди. Оставете му съобщение, като му кажете какъв вид изкуство ви харесва.

— По дяволите — тя спря за миг, с пръсти над клавишите.

— Права си. Трябва да има нещо необичайно, за да го крие. Вероятно миниатюрните скици са неговите образци.

— Има ли някакъв начин да видя какво има в бележника?

— Може би, ако ти беше програмистът. Но дори и тогава не е задължително. Някои неща могат да бъдат контролирани само от техните създатели.

— Как мога да разбера къде още е влизал Харон? Къде държи нещата си?

— Всъщност, не можеш. Това място е необятно. Всеки нов персонаж прибавя своите стаи към основния проект. Някои от стаите дори нямат врати. Единственият начин да ги откриеш е командата „влез...“, която, очевидно, ти трябва да знаеш, за да влезеш там, където искаш.

Тя помисли и написа:

\>\> Влез в студиото на Харон

Невалидна команда

\>\> Влез в студиото на Художника

Невалидна команда

— По дяволите — тя се замисли. — Какво още?

— Той спомена, че пръстите му били покрити с химикали — каза Кристиан. — Може ли това да е свързано с фотографията?

— Естествено. Харон няма да се нуждае от студио в традиционния смисъл на думата.

Тя написа:

\>\> Влез в тъмната стая

Вие сте в пълна тъмнина. Вие не можете да видите нищо на север, юг, изток или запад.

— Ха!

\>\> На север

Вие тромаво се препъвате в една маса. Протягайки ръка, вие откривате, че тя потъва в разлагащите се останки на един женски труп. Топлина обгръща ръката ти. Това е топлината на гнилия тор.

\>\> На изток

Вие се спъвате в камара книги, захвърлени дрехи и разбъркани кости. Вдигайки ръка да се защитите, вие чувствате нещо меко и влажно. Това е бокал с плодове, леко ферментирали в собствен сос.

— Опитай се да опишеш книгите — каза Кристиан.

\>\> Опиши книгите

Анатомия на меланхолията / Робърт Бъртън Роби /
Микеланджело Анатомът / Габриел фон Макс
Полагането на Христос в гроба / Рембранд
Цветя на злото / Бодлер
За строежа на човешкото тяло / Везалий

\>\> Виж Цветя на злото

Нищо не можете да видите. Тъмно е.

— По дяволите!

— Опитай се да намериш лека светлина. Или запали клечка кибрит.

\>\> Запали светлината

В зловещото сияние на засилваща се червена светлина, вие виждате подвързан с кожа том. Кожата е много мека. Като я обърнете, ще видите причината за това. Долу, точно в средата на лицевата корица, има пъпче на млада жена. Кожата беше изкусно обработена, така че вие още можете да забележите розетката от рус мъх, обграждащ пъпчето, като тонзурата на монах-послушник. По-долу, на гърба на тома, по-гъста област от руси косми показва къде е започвал някога венериният хълм.

Пъпчето и косъмчетата около него приличат на цвете. Освен това, тук не е посочено заглавието на книгата.

\>\> Отвори книгата

Вие не можете да отворите книгата. Има малък катинар под формата на змия, ухапала опашката си.

\>\> Отключи катинара

Трябва да имате ключ, за да отворите катинара.

— По дяволите! — избухна тя и добави: — Няма значение. Мисля, че знам какво има в книгата.

— Какво?

— Когато бях в болницата, се опитах да разменям книги за четене с един човек. Знаеш ли какво ми каза той? Той ми каза, че чете само книги с картинки.

— Не разбирам — отвърна Кристиан, поклащайки глава.

— Имаш ли екземпляр от „Цветя на злото“?

Той ѝ подаде едно копие от лавицата и тя го прелисти набързо, докато откри страницата, която търсеше.

— Запомни ли я?

— Разбира се. „Мъченицата“. „Сред пищни платове, огледала, флакони...“

Тя взе книгата и зачете:

*Сред пищни платове, огледала, флакони
и мебели на сласт и грях;
сред статуи, табла, одежди благовонни,
с разкошни дипли върху тях;*

*сред стая, като в пещ, със спарен въздух вреден,
където с клюмнало чело,
умиращи цветя издават дъх последен
в ковчезите си от стъкло,*

*един труп без глава като река излива
кръв алена околоръст —
върху възглавката, която я попива
подобно зажадняла пръст.*

*Като видения от сянката родени,
с вид, който ще ни ужаси,
главата, с бляскави бижута скъпоценни,
и с черни лъскави коси,*

*на нощна масичка лежи като лютиче:
и, губещ своите лъчи,
взор смътен и мъждив, подобно здрач, личи че
угасва в празните очи.*

*Кажу, труп скверен! и за плитките сплъстени
повдигайки те, длани свил,
кажу, дали върху зъбите ти студени
е сетно сбогом залепил?*

*— Далеч от злия свят, далеч от сган със звания,
далеч от всеки смешен сноб,*

*спи в мир, спи в мир, о ти, загадъчно създание,
спи в мир във своя тайнствен гроб;*

*мъжът ти броди по света, и над съня му
кръжи безсмъртният ти лик;
ще ти е верен той, и не до утре само,
а до последния си миг.^[11]*

Тя затвори книгата.

— Стихотворението е прекрасно. Като изключим съдържанието му.

Той сви рамене.

— Красотата на злото, това е била неговата философия. Но това е било само идея, с която той си е забавлявал, той никога в действителност...

— Когато работех с Кони — прекъсна го тя, — имаше убийство. На една черна проститутка. Убиецът беше отрязал главата ѝ; както всъщност на жената в поемата. После той е направил снимки — снимките, които намерили реализацията си в интернет.

Кристиан я погледна замислен.

— Стела — съжалявам, Кристиан... — Стела е била изкормена, нали? Убиецът е взел далака^[12] ѝ.

— О, не. Не ми казвай, че мислиш...

— Меланхолия. Това е названието на друго стихотворение, нали? Той ѝ отвърна пресипнало:

— Ти ми казваш, че вината е моя. Че аз по някакъв начин съм го въодушевил с преводите си на стихотворенията.

— Някога изданията за ценители на поезията са имали и илюстрации, нали? — настояваше тя.

— Да. Има много известно издание на „Цветята“, илюстрирано от Доре. Сега то струва цяло състояние. Имам някъде факсимиле от него. — Той посочи с ръка лавиците с книги.

— Това е, което той прави — каза тя. — Не виждаш ли? Той сътворява един вид виртуално издание на „Цветя на злото“. Неговите фотографии са илюстрациите към стихотворенията.

— О, Боже — Кристиан затвори очи, ужасен. — Тогава значи аз съм виновен. Моите преводи са го накарали да прави всичко това. — Той зарови глава в ръцете си. — Стела, Стела. Какво ти причиних? — прошепна той.

Тя искаше да му каже, че той не е отговорен за това, което бе направил този изверг, както хората, превели библията, не са били виновни за испанската инквизиция. Тези болни хора хранеха своята болест, наблюдавайки фотографиите. Но тя знаеше, че сега не беше моментът за това.

— Как мога да изляза оттук? — каза Клер, внимателно посочвайки редовете на екрана.

— Просто натисни „Заспивай“ — прошепна той.

\>\> Заспивай

Морфей, богът на съня, ви поднася чаша студена чиста вода от заледената река Лета. Вие я изпивате. Минералният, лек вкус на сира остава в устата ви за дълго, след като се върнете в горния свят.

Вие пак ще се върнете. Много скоро.

В наетия апартамент в Лауър Ийст Сайд — нает чрез интернет от компютъра в киберкафето — Глен Фърниш включи лаптопа, закупен и доставен му още същия ден в апартамента. Когато модемът изсвистя и заекна, той потопи ножа си в локвата от зрял рокфор, който се размаза в чинията с вечерята на масата до него, и облиза мечтателно острието. Една бутилка вино, по-стара от самия Глен, беше отворена до сиренето. Той подуши корковата тапа, прокарайки я напред-назад под носа си, както пушачът вероятно подушва незапалената пура, вдишвайки мирис на плесенясалите и влажни, пълни с паяжини мазета.

Глен влезе в подземието на Некрополис не като Харон, а под образа на един от другите си персонажи, Бран, келтския бог на горите. Той пазеше Бран в резерва за такъв непредвиден случай като този. Ако бяхте натиснали командата за неговото описание, вие щяхте да прочетете:

Вие виждате един набит мъж, облечен в черно и без глава. Той носи торба, метната през рамо, в която вероятно се намират най-заблудените крайности.

Бран се промъкна в библиотеката при обиколката си наоколо и погледа за малко спящия Харон. Той написа:

\>\> @кой Харон беше последен

Компютърът отговори:

Бланш беше тука.

Глен седеше неподвижно, разсъждавайки. Бланш не можеше да бъде в библиотеката сега, защото Бланш беше името на първата жена на преводача, и тя беше мъртва. Той написа:

\>\> Влез в тъмната стая

и тогава:

\>\> @кой в тъмната стая беше последен

Бланш беше тука.

Бран взе виртуалното издание на „Цветя на злото“ от масата, където го бе оставила Клер, отвори го и бавно разгледа страниците му, като от време на време се спираше да се възхити на някои от своите работи. Почти беше свършил. Той трябваше да премести всичко това, защото неговото скривалище беше открито. За щастие, в този виртуален свят да намериш ново пространство за някого не беше по-трудно, отколкото да си го представиш.

В реалния свят Глен седеше, потънал в мисли, с тапата от бутилката вино, забравена между пръстите му.

[1] Цербер (лат. митология) — кръвожадно куче с три глави, покрити със змии. Пазач на входа на подземното царство, който пускал всеки да влезе, но не позволявало на никой да излезе. — Б.пр. ↑

[2] Ереб (грц.) — бог-олицетворение на мрака на земните дълбини, произлязъл от първичния Хаос, често самият подземен свят. — Б.пр. ↑

[3] Лета (грц.) — река в подземния свят, от която сенките на покойниците пиели забрава на земния си живот. — Б.пр. ↑

[4] Елизион (грц.) — Елисейските полета, полетата на блажените. Там живеели щастливо любимците на боговете, без да чувстват нужда от каквото и да било. — Б.пр. ↑

[5] Персефона (грц.) — дъщеря на Зевс и Деметра, богиня на плодородието и пролетния цъфтеж на природата, също царица на подземния свят и на сенките на мъртвите. — Б.пр. ↑

[6] Тисифона (грц.) — една от трите еринии (лат. фурии), дъщери на Нощта и обитателки на подземния свят, със змии в косите, около ръцете и кръста, с факел, придружавана от Ужаса, Уплахата, Скръбта и Лудостта. — Б.пр. ↑

[7] Морфей (грц.) — бог на сънищата, който можел да приема образите на всички хора, един от синовете на бога на съня Хипнос. — Б.пр. ↑

[8] Кронос (грц.) — най-младият от титаните, син на прадревната двойка Уран (Небето) и Гея (Земята). Свалил от престола баща си, но бил прокълнат от него да загине от собствения си син.

След ожесточена десетгодишна борба синът му Зевс, го надвил, изпратил го в Тартар и заел неговото място като върховен бог. Кронос първоначално бил бог на земеделието, но поради сходство на името му с гръцката дума хронос — „време“, бил „създател на времената“. — Б.пр. ↑

[9] Плутон (грц.) — богът на подземния свят и на земните недра, съпруг на Персефона, която похитил от надземния свят. Приема и съди в Тартар душите на покойниците. — Б.пр. ↑

[10] Мента (лат.) — нимфа, превърната от Прозерпина (грц. Персефона) в едноименното растение, защото в нея се влюбил богът на подземния свят Дит. — Б.пр. ↑

[11] Превод от френски Иван Неделчев. ↑

[12] Непреводима игра на думи. На англ. „spleen“ означава „далак“, но също и „меланхолия“. В средновековието са вярвали, че далакът е причинител на меланхолията и на депресията у човека. — Б.пр. ↑

ПЕТДЕСЕТ И ЧЕТИРИ

Декадансът от деветнадесети век в Париж. Подземният свят на античните гърци. Една междинна спирка през двадесет и първи век в Манхатън. И накрая Дания от четиринадесети век, описана от един английски драматург през седемнадесети век.

Не бе удивително, че точно сега Клер намираще за трудна работата си над ролята на Офелия.

— „Ето незабравки — те са за спомен. Любов моя, не ме забравяй! А това е теменуга — не мисли за друга“^[1] — рецитираше тя, като имитираше с жестове раздаването на цветя.

— Не! — извика Пол, който стоеше до стената в репетиционната зала. — Клер, това е ужасно. Ти не ми разкриваш истината.

А коя бе истината, чудеше се тя. Раздаващата цветя Офелия ѝ изглеждаше толкова отдалечена от реалността, колкото беше възможно.

— Формирай емоционалната си памет — рязко я прекъсна той. — Опитай се да я положиш на някаква основа.

Тя послушно затвори очи и се замисли пак за болницата. Опита се да си представи какво биха направили пациентите на д-р Бънерман с една торбичка от двадесет грама теменужки.

— Какво смешно има? — хладно я попита Пол.

— Когато бях в болницата, там не държаха много на билките — отговори тя. — Използваха по-често метадон и примозид.

— Тогава ги смени. Да не мислиш, че Шекспир не би използвал метадон и примозид в текста, ако те бяха открити? Опитай с тях.

Тя направи пауза и след това започна.

— Това е туенол — той е за спомен. Любов моя, не ме забравяй: а това е прозак — не мисли за друга. — Тя постави буркан с хапчета в ръката на актьора, играещ Лаерт. Неочаквано тя се разтрепери.

— Това е вече по-добре — изръмжа Пол. Той я изгледа свирепо. — Не ми се опъвай, Клер. Не започвай да се преструваш само защото ти изглежда по-безопасно.

Той се отдалечи със самодоволен вид, за да тормози друга група.

Глен се вглеждаше в образа, който даваше уебкамерата на лаптопа. Венера се разхождаше отляво надясно ясно пред погледа му. Тя държеше в ръце нещо, което приличаше на сгънато бельо. Той натисна клавиша „спалня“ и след секунда я видя как влиза и постила чаршафа върху голямото двойно легло.

Навън есенна буря затъмни небето и Глен посегна да включи настолната лампа. Докато ръката му беше още на лампата, той пак я изключи. На екрана на лаптопа слънчев лъч надникна през прозореца в спалнята на Клер Роденбург.

Той отиде до прозореца на апартамента, който бе взел под наем, и погледна на юг към Манхатън. Дъждовните капки се стичаха по стъклото. Беше толкова тъмно, че той едва различаваше небостъргачите. Но той виждаше достатъчно, за да бъде сигурен, че слънчевата светлина изчезна съвсем.

Глен се върна към екрана и започна да натиска копчетата. На пода в спалнята на Клер лежеше вестник „Ню Йорк Таймс“ със старо заглавие.

Глен се приближи по-близо до екрана. Дълго време той се вираше в образа, като човек, очакващ пред постера на „Магическото око“ бавно да се потопа вътре.

Имаше още един-единствен човек, на когото тя трябваше да каже за годеща си, това беше нейният предишен работодател Хенри. Тя взе такси до Лоуър Ийст Сайд, съпроводвана през целия път от обикновен „Линкълн“, и се качи горе с раздрънкан асансьор с метални решетки.

Забеляза, че коридорът е прясно боядисан и обзаведен с леки мебели в стил „индустриален шик“. Но истинската изненада беше самият офис на Хенри. Мебелите от 50-те години и скринът от извито дърво бяха изчезнали. Офисът на Хенри, разширен така, че включваше и съседните стаи, беше преобоядисан в кремаво и червено. Масите с блестящи хромирани крака бяха отрупани с папки в пастелни цветове.

Краката на Хенри пак бяха върху бюрото, но на подметките, които бяха обърнати към нея, когато тя влезе в стаята, имаше лого на

най-модерната марка работно облекло. Вместо отпусната вратовръзка, той носеше под сакато си тениска.

— Здравей, Клер — поздрави я той с видимо удоволствие, като свали крака от масата и стана да я посрещне. — Казвай, как си?

— Добре съм — отговори тя и се огледа. — Това място изглежда прекрасно.

— Чиста работа, нали? — Той щракна с пръстите към компютъра. — По-голямата част от работата си сега вършим чрез връзките. А някои мошеници със сигурност седят по цели дни в бара.

Тя се засмя.

— Ти си започнал да използваш компютри?

— Е, не лично аз — призна той. — Има група младежи от колежа, които идват и вършат тежката работа. — Искаш ли да пийнеш? — Той отиде до металната каса и извади една бутилка.

— И всичко това е платено от изгубените домашни любимци? — учуди се тя.

Той поклати глава.

— Повечето са изгубени хора. Деца, които бягат от къщи, бащи, които не изпълняват своите задължения, мъже на средна възраст, които изведнъж разбират, че момичето, което са целували в института е била истинската любов в живота им. Информацията сега е бум на пазара. — Той се наведе напред и ѝ намигна. — Между другото, аз мога да разбера, какво искат да знаят нашите клиенти след две обаждания. Обаче компютрите изглеждат доста добре и аз знам един разбойнически офис, който предлага всичко. Сега — той ѝ подаде чашата, — кажи ми всичките си новини.

— Ти няма да повярваш на това, Хенри, но... — Тя му разказа за себе си и Кристиан.

Той слушаше, като кимаше утвърдително.

— Кажи ми нещо — каза той, когато тя свърши. — Искаш ли да понаблюдаваме Кристиан? Нещо като сватбен подарък? Мога да пусна няколко запитвания за него да видим дали е склонен да кръшка, всичките му стари истории.

— Хенри! — изкрещя тя. — Ако не му вярвах, нямаше да се женя за него. Освен това, вече го проверявах. Помниш ли? Веднъж го заряха, а той ме измъкна от ужасното състояние, в което бях изпаднала. За колко мъже можеш да кажеш подобно нещо?

— Ами да. Това е вярно. — Хенри изглеждаше замислен.

— Какво има, Хенри?

Краката пак се качиха на масата.

— Всичко онова с примамката, която му направихме. Как предполагаш, за какво беше това?

Тя сви рамене.

— Гледахме дали кръшка.

— Не е точно така.

— Какво имаш предвид, че не е точно така?

— В повечето случаи да, правехме го точно за това. Но някои неща, които правехме — сега той избягваше погледа на Клер — бяха следени от адвокатските фирми. От адвокати по бракоразводни дела. Има твърди момчета, Клер. Те са готови на всякаква мръсотия заради клиентите си.

— За какво намекваш, Хенри?

— Добре, повечето жени, които ни наемаха, явно искаха техните мъже да се окажат верни. Но тези, които ползваха услугите на адвокатските фирми, искаха обратното. Те искаха мъжете им да бъдат с теб, колкото се може повече време, за да имат достатъчно средства за постигане на целта си при преговорите за развод. — Той разтвори ръце. — Какво мога да кажа, Клер. Светът е мръсен.

— Защо не ми го каза навреме?

— По дяволите, не знаех как ще го приемеш. Ти тогава изглеждаше толкова наивна. Романтична. Реших, че колкото по-малко знаеш, толкова по-добре.

Тя въздъхна. Още едно нещо, което някой бе решил, че тя не трябва да знае.

— Възможно е да си бил прав. Значи Стела беше от тези, които наблюдаваха нещата заради развода?

Той кимна.

— Тя беше съгласна да го наблюдават. Кристиан разбира се нищо не знаеше за това. Но според мен, бракът им беше пред разпад. И аз смятам, че може би и ти, преди да затегнеш възела, би искала да знаеш защо. Мога да задействам моите контакти с адвокатите и да получа показанията на Стела. По този начин, в края на краищата, ти ще знаеш в какво се забъркваш. — Той протегна ръка към телефона.

— Не — спря го тя.

Той повдигна едната си вежда.

— Сигурна ли си?

— Сигурна съм — отговори тя. — Виж, Хенри, аз оценявам предложението, но вече знаех, че за Стела и Кристиан всичко е приключило. Не казвам, че всичко беше по нейна вина, но нека да видим, що за жена е тази, която позволява на адвокатите си подобни трикове? Кристиан никога не е казал дума против нея, и между другото тя беше доста невротична жена. Мисля, че тя просто не можеше да понесе факта, че той се раздели с нея. Както и да е, Кристиан заслужава втори шанс. Всеки заслужава.

— Ти си знаеш — каза той свивайки рамене. — Изглежда трябва да купя на щастливата двойка тостер. Но ако промениш мнението си, ще ми се обадиш, нали? Само две обаждания ще свършат работа.

Глен Фърниш седеше абсолютно спокойно. Той седеше, без да мърда, в малка „Миата“ вече повече от час. Погледът му беше втренчен във вратата на офис-блока, до която проследи момичето.

Видя как Клер излиза. Забеляза, че беше последвана от обикновен „Линкълн“ надолу по улицата. Видя, как тя вдигна ръка, за да спре минаващо такси. Когато таксито тръгна, „Линкълн“-ът го последва.

Глен седеше неподвижно и мислеше съсредоточено. После протегна ръка под таблото и измъкна ключовете.

Хенри пресуши последните капки бърбън от чашата си и внимателно я постави на бюрото. Изведнъж на вратата се почука.

— Вече затворихме — обади се той.

— Аз съм портиерът — каза гласът. — Имаме обаждане, че от по-горния етаж са се наводнили. Трябва да проверя няма ли някаква опасност.

Хенри сподавено се засмя.

— Тук не тече никаква вода. Не съм се обаждал на никого.

— Няма значение, мистър Малори. Мога ли просто да проверя?

— Добре, добре. — Той отвори вратата.

Портиерът беше млад човек. Той прецени слабото телосложение на Хенри и каза: „Момче, радвам се, че не си дебел.“

— Какво каза, хлапе?

Това бяха последните думи, които Хенри Малори някога произнесе. Освен няколкото кратки изречения по-късно, които Глен му позволи да каже, след като му извади тапата от устата.

[1] Превод от английски Валери Петров — „Хамлет“. ↑

ПЕТДЕСЕТ И ПЕТ

Агентът по продажбата на имоти закъсняваше и Клер нервно поглеждаше часовника си, очаквайки го пред къщата. Малко по-надолу на пътя, Позитано и Уийкс обнадяващо чакаха в „Линкълн“-а. Тя хвърли поглед към тях. Уийкс се бе отплеснал по страниците на „Плейбой“. Позитано тъпо се бе втренчил в нея, а устните му мърдаха. Уийкс кимаше със съгласие, без да откъсва поглед от списанието си.

Тя пак огледа мястото пред къщата. Беше точно такава, каквато ѝ обеща Кристиан: просторна, боядисана в бяло и покрита с ламперия постройка; просторна — това донякъде компенсираше онова, което тя имаше в града. Тук в Уестчестър, отдалечен на петдесет мили, изглеждаше доста уютно в сравнение с някои по-големи съседи. Тя забеляза, че някои от къщите по пътя за тук, имаха плакати, сложени на полянките пред тях. На всеки плакат беше написано „Въоръжена охрана“.

Зад завоя на пътя се показва кола. Тя мина покрай нея и на прозореца се показва женско лице.

— Мис Роденбург?

— Да. Мисис Лонкрейн?

— Извинявам се, попаднах в задръстване.

Клер видя как Позитано се наведе, гледайки как агентът излезе от колата, но после пак се отпусна, като видя, че всичко е наред.

— Няма никакъв проблем. Гледката между другото ми харесва.

— Почакайте, докато я видите отвътре. Това е прекрасно. — Тя отвори вратата и я задържа отворена, за да мине Клер. Холът беше голям, колкото целият апартамент на Кристиан, със стълбище от двете страни, което се издигаше нагоре през трите етажа от задната страна на хола.

— Годеникът ви не е ли дошъл? — попита агентът Клер, която се оглеждаше наоколо.

„Тя да не мисли, че аз само си убивам времето?“ — каза си Клер.

— Не, наложи се да остане в града. Но той видя снимките от вашата уебстраница. И ако аз харесам къщата, той ще дойде да я

огледа на обяд.

— Имоти като този рядко се срещат — самоуверено отбеляза агентът. — Наистина много рядко. Този съвсем скоро се появи на пазара и аз ви обещавам, че ще бъде продаден още тази седмица.

Те тръгнаха да разгледат кухнята, която имаше размери на баскетболно игрище. Само хладилникът беше по-голям от всичките кухни, които някога бе имала Клер.

— Много хубаво — каза тя.

— Почакайте, ще разгледаме и горе.

Тя послушно тръгна нагоре след мисис Лонкрейн. Изведнъж жената спря.

— Оу! — учудено каза тя.

— Какво има?

— Къщата трябваше да бъде свободна — каза тя. — Но мисля, че тук има някой. Ало? Ало?

— Здравсти — отговори мъжки глас. Клер дочу шум от спирането на душа. — Не ми обръщайте внимание — продължи гласът, — аз съм порядъчен човек.

Още една кола зави в обсадената с дървета улица. Позитано я забеляза в страничното огледало на „Линкълн“ и смушка партньора си с лакът.

— Имаме компания.

Те заедно наблюдаваха, как колата обиколи улицата и спря зад тях. От нея излязоха двама мъже. И двамата бяха с униформи. Те важно приближаваха „Линкълн“ от всяка страна по един, като откопчаваха кобурите на пистолетите си. Онзи от страната на Позитано почука по прозореца.

— Да? — отговори той, като натисна копчето.

— Можете ли да ми кажете какво правите тук, сър?

— Не мога — отговори Позитано и извади значката си. — Предполагам вие ще ми кажете какво правите тук.

— Уилям Респонс. Ние, хм, получихме съобщение за подозрителна кола. Затова решихме, че е по-добре да проверим.

— Окей, проверихте я. А сега обратно.

— Няма проблем, офицере — каза този от охранителната гвардия, като иронично отдаде чест. — Един час допълнително време за мен, нали разбирате за какво става дума? — Двамата от гвардията се качиха в колата и отпрашиха.

* * *

— Това е спалнята на стопанина — каза мъжът. — Както сами виждате, има прекрасен изглед към горичките. О, и към горската къщичка. Жена ми я построи.

— Жена ви сама ли я построи? — мисис Лонкрейн направи гримаса на Клер зад гърба на господина.

— Да. Тя обичаше да спи там, когато имаше пълнолуние.

Агентът неубедително се разсмя. Мъжът свали колана от банската си хавлия и се заразхожда из стаята, като го олюляваше след себе си като танцър с кожа от боа. Изведнъж той се обърна и спря, като се вгледа в мисис Лонкрейн. — Скъпа — обърна се той към нея, — имаш такъв прекрасен тен. Естествен ли е?

По радиото се чу контролното обаждане от града.

— Всичко наред ли е, момчета?

Уийкс свали микрофона.

— Преди малко идваха двама откачалници от охранителната гвардия. При вас има ли нещо?

— Доста. Намериха тялото на Хенри Малори, следователя, с когото работеше Клер. Не знаем дали има някаква връзка, но бъдете внимателни.

— Добре — съгласи се Уийкс и закачи микрофона на мястото му.

— Какво искаше да каже онзи с това „един час допълнително“? — попита Позитано.

— Кой?

— Онзи смешник от охранителната. Той каза, че това е само един час допълнително.

— Мисля, че толкова време му отнема да се върне до офиса му или където и да е.

— Хей, това е, което ме учудва.

— Защо?

— Добре, ако той трябваше да пътува дотук половин час, то тогава ние не сме тази кола, за която са го извикали, нали така? Ние сме тук отскоро.

Уийкс бавно кимна.

Позитано излезе от колата и хвърли якето си на задната седалка.

— Отивам да видя. Ще дойдеш ли?

Уийкс пак взе „Плейбой“.

— Не.

Тялото на агента се завъртя във въздуха от удара с крак в гърба, който ѝ нанесе Глен Фърниш. Тя прелетя три етажа, преди да падне във вестибюла.

— Добре — каза Глен, — помисли за това като за роля.

Клер стоеше до него и пищеше. Пищеше обмислено и внимателно. Множество мисли минаха през писъка на Клер, това бяха годините на репетиции за прожекции, занятията по контрол над дишането и използването на диафрагмата и гласа.

Глен спокойно извади от джоба си превръзка и отмери лента, дълга колкото ръката му.

След като не можа да отвори заключената врата, Позитано се промъкна вътре през прозореца. Това, което той видя на пода във вестибюла, го накара да побегне с проклетия обратно към колата.

Глен паркира колата от задната страна на къщата и внимателно сложи Клер в багажника. Миришеше странно на нещо непознато и кисело. Тя лежеше на тъмно и чувстваше как колата се движи по неравна пръст. След време почувства, че пътят бе станал твърд и каменист: не беше шосе, а нещо като селски път. Тя предположи, че той я караше през гората в посока, противоположна на полицейската кола, която бе останала пред къщата.

Някъде след десет минути колата спря и багажникът се отвори. Отгоре я гледаше Глен. В ръце той държеше превръзка.

— Искам да ти завържа очите — каза той спокойно. — Моля те, не се съпротивлявай.

След като ѝ завърза очите, той я премести в друга кола. Този път багажникът, в който тя лежеше беше малък като на спортните коли. Само че миришеше на свежа дървесина и на лак, като сандък, и звукът от двигателя повече приличаше на трактор или на фургон, отколкото на кола.

Те се събраха в стаята за екстрени случаи в нюйоркското полицейско управление. Франк бе спокоен и съсредоточен, неговото тъмно лице не издаваше нищо. Зелените очи на Кристиан бяха изпълнени със злоба, лицето му бе бледо от притеснението, и той на глас се възмущаваше от униформените за това, че не са изпратили всичките полицаи да търсят Клер, за това, че не са мобилизирани хеликоптери и кучето-търсач в района на Рокис. Кони беше видимо спокойна, пръстите ѝ въртяха забранената незапалена цигара. Тя не казваше нищо, но напрегнато мислеше.

Задръстването беше причина за дългата опашка на еднопосочното платно за Труей. Глен чакаше спокойно, двигателят беше спрял, опашката от коли едва пълзеше напред. Имаше само един полицаи, моторът му стоеше зад него. Той внимателно оглеждаше всеки шофьор, като му искаше документите, гледаше под седалките и проверяваше багажниците.

Когато накрая дойде редът на Глен, той спусна надолу прозореца. Полицаят се извини за задържането.

— Всичко е наред, офицер — вежливо отговори Глен. Той кимна с глава назад, отбелязвайки, какво има зад него. — Този джентълмен вече не бърза, затова и аз не бързам.

Полицаят погледна към ковчега в задната част на катафалката.

— Със сигурност е така — каза той. После провери документите, които изглежда бяха наред и кимна на Глен. — Пожелавам ви приятен ден, мистър Самуелс.

Катафалката бавно потегли по пътя си.

След около час пътуване тя почувства, че колата намали скорост. Тя спря, после даде на заден ход. Глен излезе. Тя дочу скърцането на отварящи се врати. Той се върна и те се затвориха след тях.

След като усети въздух по лицето си, тя разбра, че коша, в който се намираше, бе отворен. Въздухът не беше никак свеж; миришеше като в багажника на колата, с меката миризма на формалдехид, но вече по-силна. Тя почувства, че мъжът я сложи на нещо като количка. Китките ѝ бяха развързани и затова тя можеше да лежи по гръб, обаче ръцете ѝ бяха хванати в някакви гривни. Внезапна ослепителна светлина, която тя почувства даже през превръзката, накара нейните свикнали с тъмното очи да се насълзят. Изведнъж остра болка в извивката на рамото ѝ, нещо като прорязване, я накара да изкрещи.

Пръстите дръпнаха възела от превръзката на очите ѝ. Тя можеше да гледа, но светлината над нея я заслепяваше и лицето, което беше наведено над нея, ѝ се виждаше като силует. Той посегна към тапата и я извади.

— Слушай — каза тя, когато устата ѝ се освободи. — Ти не трябва да правиш това. Това, че ще ме убиеш няма да ти помогне, това само ще засили желанието ти да убиваш. Достатъчно си силен да спреш сам. Мога да ти помогна, но не и ако ме убиеш.

— Разбира се — каза той — ти си актриса. Ти искаш да крециш, да умоляваш, да плачеш, но ти се преструваш да изглеждаш вместо това спокойна. И на това те учеха, така ли? Ти знаеш какво трябва да ми кажеш. Ти знаеш как да ме излъжеш.

— Аз не се преструвам, Глен. Не и сега. Преди, когато помагах на полицията, аз се преструвах. Но повече не го правя.

— Ето какво правиш ти — каза той. — Ти си жена. Ето за какво са твоите дрехи, грим и хубавите усмивки, не е ли така? Ти се преструваш. Но няма значение. Аз съм истината. Снимките ми са истината, защото аз съм истината.

Той говореше спокойно, сякаш беседваше, и тогава, точно в този момент, тя се хвана за мисълта, че не разбира за какво говори той.

— Къде съм? — попита тя.

Вместо отговор той започна да светва лампите една след друга като светлините на сцена.

Тя разбра, че се намира в нещо като изоставена болница. В операционната или в стаята за анестезиология. Имаше три или четири колички, всяка с някакви уреди, включени към нея, покрай стените бяха наредени големи метални корита и грамадни лампи, такива, каквито бяха сега над нея, някои от тях бяха счупени. От стените стърчаха тръбичките и жиците от изхвърленото оборудване. По ъглите беше пълно с мръсотия и с парчета от лепенките, които бяха изметени, за да се освободи място за количката, за която тя беше вързана.

— Тук не е много чисто — каза той, проследявайки погледа ѝ. — Но не се притеснявай, аз дезинфекцирах всичко. Всичко работи.

— Това болница ли е било?

Той се засмя.

— Не съвсем. Нито един, който е дошъл тук, не е бил излекуван.

Той постави малка камера на триножника в краката ѝ. От задната страна на камерата стърчеше шнур, който той включи към лаптопа на компютъра на другата количка.

— Нека да ти обясня — каза той. — Това е дигитална камера, Клер. Тя е свързана с този компютър, който е включен към два уебсайта. Ако някой потърси единия уебсайт, те ще видят това, което вижда камерата. С други думи — теб. Жива — той тъжно се усмихна. — В известен смисъл.

Тя почувства как кръвта заблъска в главата ѝ.

— Какво искаш да кажеш? Какво е всичко това?

Пръстите му се движеха по клавиатурата.

— Това ще бъде моята публикация в пресата — каза той спокойно. — Това ще попадне във всичките новинарски емисии, също както и във вестниците, в изданията на бюлетините. Как си с грима? Знаем, че ще искаш да изглеждаш прекрасно.

По обяд атмосферата в оперативната стая стана съвсем мрачна. Тогава постъпи съобщението по радиото, че е получен видеоматериал с Клер по новинарските канали.

— Прекрасно — извика Кристиан. — Това е първата му грешка. Ще имаме възможност да разберем къде е той сега.

— Задръжте така — настоя гласът по телефона. — Що се касае до неговата публикация в пресата, нещата са много по-сложни, отколкото изглеждат.

— Знаеш ли, когато осъзнах, че това ще бъде финалът, реших да опитам нещо малко по-различно.

Сега той гримираше лицето ѝ, като стоеше зад нея и нанасяше основа за грима на скулите ѝ.

— Тръбичката в ръката ти се казва троакар, Клер. Тя е свързана с аспираторната помпа. Когато пусна машината, тя ще изсмуче кръвта от тялото ти и ще я замести с балсамиращ състав. В някакъв момент на този процес сърцето ти ще спре и ти ще умреш.

— Какво чакаш тогава? — попита тя. — Защо не го направиш сега?

Той се засмя.

— Ето това е умен въпрос.

В оперативната стая Кони, Дърбън и Уийкс седяха наведени пред компютъра, вглеждайки се в текста на екрана.

Когато хиляда човека се включат към този уебсайт, камерата ще се задейства автоматично. Тогава вие ще имате удоволствието да наблюдавате как човек умира пред очите ви. Всеки опит на властите да блокират камерата ще има минимален ефект. Натиснете тук, за да получите достъп до камерата, но само ако искате да бъдете един от хилядата избраници, които ще станат активни участници в сътворяването на това уникално произведение на изкуство.

Това уеб-събитие е посветено на „Към читателя“, прочутото стихотворение на Бодлер, което ме вдъхнови за това. Натиснете тук, ако искате да прочетете стихотворението.

Фърниш крачеше назад-напред из предоперационната стая,
жестикулирайки с книгата, като рецитираше:

*И като груб развратник гризе със сладен стон
гърдите похабени на уличница стара,
така и ние — скрито терзани от поквара —
насладата докрая цедим като лимон.*

*А в мозъка ни пламнал като кълбо от глисти
рой Демони вилнеят в пиянски див екстаз,
щом дробове разтворим, Смъртта се спуска в нас —
река подземна — с жалби и стонове нечисти.*

*Щом ножът и пожарът, отрова и мъви
не са покрили още с бродерия забавна
платното на съдбите, разлищени отдавна —
не е до края дръзка душата ни — уви!*

*Но между всички твари — чакали, хрътки, смоци,
маймуни, скорпиони, пантери и орли,
пълзящи и ръмжащи, отблъскващи и зли,
сред скверния зверилник на нашите пороци*

*аз знам една ужасна, една безчестна гад!
Макар че тя не кряска, ни с подъл скок напада,
земята на парчета ще натроши с наслада,
с една прозявка само ще глътне този свят.*

*Досадата! — В окоето хашишът гложди сладко
и през дима бесило стърчи като кошмар.
И ти си близък с нея — с изтънчената твар —
читателю притворен, мой двойнико, мой братко!^[1]*

Той въздъхна благоговейно и затвори книгата.
— Това няма да върши работа — каза Клер.

— Няма ли? — той гледаше компютъра си. — Вече имаме повече от двеста участници. Ти наистина ли мислиш, че в света няма хиляда човека, които имайки удобен случай да станат съучастници в тайната направо в домовете или в офисите си, няма да се възползват от това? Четиридесет процента от информацията на Интернет е „хард“ порнография. От всичките милиони няма ли да се намерят хиляда, които в своите най-тъмни, необясними мечти наистина няма да искат да бъдат като мен? — той посочи към дигиталната камера. — Но, моля, защо да не запознаеш с твоята гледна точка нашите гости? Ние сме свързани със звук, също както и с образ. Те прекрасно могат да те чуят. Кажим им защо не трябва да умираш. Възможно е те да решат, че си права и ще напуснат.

Тя гледаше в малкия стъклен ирис в центъра на камерата, мрачен и безразличен като дуло на пистолет.

— Чувайте ме, всички вие — започна тя. Беше достатъчно добра актриса, за да превъзмогне безсилието си в това положение, но гласът ѝ малко потрепери, когато каза: — Аз не съм просто картинка на компютърните ви екрани. Аз съм жив човек. Ядох на закуска „Чириос“ с мляко. Четох вестника, който четохте и вие. Бях ядосана, че вали, както и вие правите понякога. Мога да бъда един от тези хора, които познавате, една от вашите приятелки, или бъдещата ви приятелка. Присъствайки в този сайт, вие ще ме убиеете. Това няма да бъде нещо, което компютърът може да изтрие, това ще бъде мръсно, болезнено и истинско. Помислете как ще се чувствате, след като това се случи! И напуснете, още сега! Моля ви!

— Много добре — промърмори той. Той отиде до екрана.

— Също така и ефективно. В резултат на твоя апел четиридесет и шест човека са напуснали — той направи пауза. — Но както и да е, те са компенсирани повече, отколкото трябва с триста двадесет и трима, които не го направиха.

[1] Превод от френски Кирил Кадийски. ↑

ПЕТДЕСЕТ И ШЕСТ

— Трябва да стигнем до тази камера — каза Кони, вглеждайки се в текста на екрана. — Трябва да видим какво става там.

— Какво ще се случи, ако деветстотин и деветдесет и девет болни копелета вече са го направили? — възрази Франк. — Как ще обясняваме, че нюйоркското полицейско управление е това, което я уби?

— Един зрител в повече надали ще е решаващ.

— Ето това е, което всеки подлец, който вече се е включил, си казва. Ако не вземаме под внимание всички новинарски емисии, които са вързани за това, което се нарича публичен интерес, а и момчетата, които с отпечатването в домашни условия гледат да припечелят по някой долар.

— Има риск от увеличаването на аудиторията му, съгласна съм. Но ние трябва с нещо да балансираме потенциалното увеличение на риска. Трябва да стигнем до камерата.

След малко Франк вече кимаше на Роб Флеминг. Флеминг осъществи връзката и те видяха на екрана Клер, вързана за количката.

— Какво е това, на което тя лежи? Някакъв триножник ли? — промърмори Франк.

— Това е количка от моргата — бавно отговори Кони. — Той я е закарал в погребално бюро. Това означава, че можем да я намерим, Франк. Тя не може да бъде по-далеч на един час с кола от мястото, откъдето е отвлечена.

Франк се обърна към специалистите по компютърни престъпления.

— Роб, има ли начин да получим списъка на погребалните бюра в радиус от петдесет мили около Уестчестър?

— Сигурно. Има много сайтове, които ще ти дадат списъка им — ръцете на Флеминг забягаха по клавиатурата. — Получих един — каза той. — Ще го принтирам.

— Колко са адресите?

— Около деветдесет.

— Деветдесет? — Франк изглеждаше обезсърчен. — Нямаме време да проверим всичките.

— Имаш ли стар телефонен указател? — попита го Кони.

Той сви рамене.

— Мисля, че да. Защо?

— Той ще се нуждае от такова бюро, което е изоставено. Много рядко такива имоти отново се продават бързо. Ако намериш указател отпреди една или повече години, и го сравниш със списъка на Роб, то някои от тях, които са били в стария указател, няма да ги има в списъка. Това са тези, които междувременно са затворени. Разбираш ли?

Франк вече бе излязъл от стаята в търсене на телефонен указател.

Имаше две. Едното беше в Ню Джърси, а другото в Таперсвил, по-нагоре след Кетските хълмове.

— По-добре да се разделим — предложи Франк. — Аз ще поема първото, а после ще се присъединя към вас, ако той не е там.

— Аз ще тръгна с Майк — каза Кони.

Франк хвърли поглед към нея.

— Ти мислиш, че той е в Танерсвил?

— Той обича провинциалните пътища, Франк. Изолация. Ако бях комарджия, това е, на което бих заложила парите си.

— Точно в този момент — промърмори Франк — всички сме комарджии.

Флеминг размишляваше как да блокира новините. В началото най-големите новинарски издания се съгласиха да не излъчват тази история. Но после стана ясно, че тя вече се шири из интернет като огън, бушуващ в суха прерия, и те забравиха обещанията си. Както бе казал на Роб един от редакторите, с лек намек на съжаление, пуснеш ли веднъж духа от бутилката, не можеш да го натъпчеш обратно.

Роб се обади на Франк, за да му го каже.

— По дяволите — ядоса се Франк. — Добре, има ли някакъв начин ние да знаем колко хора ползват сайта? За да знаем в крайна сметка с колко време разполагаме.

— Има такъв начин. Но ако аз съм вътре в сайта...

— Направи го.

Франк пристигна в изоставеното погребално бюро в Ню Джърси малко преди екипа на югозападния район на полицията. Вратите бяха заковани с дъски и той ги разби с помощта на снайперистите, които се бяха разпръснали покрай сградата. Един пияница, който спеше до бутилка „Фъндър-бърд“ в изоставената къща, беше уплашен до смърт.

Франк се обади на Позитано.

— Майк? Тук няма нищо. Изглежда, че той все пак е в Танерсвил. Не се притеснявай, чу ли? Имаш на разположение около половин час.

Глен тананикаше в предоперационната стая, като се занимаваше с гримирането на Клер. От време на време той поднасяше огледало към лицето ѝ, за да може тя да види неговото творение. Клер не можеше вече да познае образа, който той ѝ показваше. Кожата ѝ бе станала грозна и неестествено розова. Петната от руж по бузите ѝ я правеха да изглежда като кукла. Миглите ѝ стърчаха прави и твърди като пипалата на паяк.

— Това ще бъде досадно — каза тя. Странен студ сковаваше рамото ѝ и идваше от иглата, мушната в ръката ѝ. Разтворът започна да прониква в нея от допотопната машина. — Те ще помислят, че това е измама.

Той нетърпеливо поклати глава.

— Те са виждали и другите ми снимки. Те знаят, че аз не мамя моите клиенти — той стоеше зад нея. — Перфектно, ако мога така да се изразя. Нека да видим колко бройки се натрупаха, искаш ли? — той провери в компютъра. — Петстотин осемдесет и три. Добре дошли, приятели. Благодаря ви за търпението. Трябва да попълним още няколко места и после необикновеното шоу ще започне.

Щом излязоха веднъж от магистралата, пътят нагоре между хълмовете значително се стесни, виейки се и обръщайки се, за да преодолее подножието на Ловджийската планина. Полицейските коли бяха принудени да намалят скорост при наличието на множеството резки завой.

Полицайте не използваха радиостанциите си в случай, че той хваща тяхната честота. В предната кола при Позитано зазвъня телефонът.

Беше Франк.

— Хей, Майк. Влизаш ли вече в разчетното време за пристигане?

— В промеждутък от двадесет минути. Бързаме колкото можем.

— Окей. Аз съм след вас. Слушай, Роб нищо не можа да направи, за да извади от мрежата този уебсайт, но той смята, че има възможност да го „кльцне“.

— Какво значи да го „кльцне“?

— Ако огромно число хора в едно и също време влязат в сайта, това ще разруши софтуера.

— Мисля, че за да задейства този план, ще му трябват хора, които ползват този сайт, нали така?

— Да, но ще бъде невъзможно да се справи с повече от няколко десетки за това време. Роб мисли, че ако може да получи до две хиляди, то сайтът буквално ще замръзне.

Позитано мислеше.

— Може ли той все пак да я убие?

— Възможно е. Дай за малко да говоря с д-р Литмън.

Позитано й протегна телефона. След като го изслуша, Кони каза:

— Възможно е, но той ще изгуби доста време, за да открие къде е проблемът. Направи го, Франк. Това е най-подходящото нещо, което имаме.

— Седемстотин и деветдесет — каза Глен. Той дишаше дълбоко. Неговата нервна, внезапна енергия беше изместена от целенасочено спокойствие.

Клер познаваше този начин на фокусиране на енергията отпреди, така ставаше и при актьорите, когато сценичната треска преди спектакъла постепенно се изместваше от чувството за неизбежното приближаване на момента, когато завесата се вдига.

— Окей, Роб. Хайде напред и опитай това — повтори Франк в слушалката си.

— Точно така. Възнамерявам да поместя неговата публикация и имейла едновременно. Ще попитаме всеки, който иска да помогне, първо да изпрати имейл на още пет човека и второ, да влезе в сайта точно в шест часа следобед източно време.

Франк погледна часовника си.

— Вече минаха четиридесет минути.

— Ще стане точно в шест часа, Франк. В такъв случай ще се получи застъпване между западното крайбрежие и Европа.

— Окей. Направи го. Само се надявам да си прав.

На четвърт миля преди да наближат изоставеното погребално бюро, полицейските коли изключиха сирените си.

Когато пушките и бронешилетките бяха готови, Кони поднови връзката. След като я видя, Позитано приближи до тях.

— Ти ще останеш при радиостанцията — спокойно каза той. — Заповедите са на Франк.

— Защо? Можех да...

— При положение, че може да се стреля, ти трябва да останеш тук. Съжалявам, но трябва да бъде така.

— Занимавал ли си се преди с отвлечане и с преговори, Майк?

Детективът отрицателно поклати глава.

— А какво ще правят другите момчета?

— Те, нищо.

— Тогава аз мога да ти потрябвам.

Той сложи ръка на рамото ѝ.

— Ако започнат някакви преговори, тогава ще те повикаме. Но точно сега по план не се предвиждат никакви разговори.

Катафалката стоеше от задната страна на сградата. Позитано пипна капака.

— Още е топъл — каза той спокойно. — Всичко е наред, тука е.

В пълно мълчание полицаите започнаха да пълзят към позициите си.

Глен погледна към екрана.

— Деветстотин и петнадесет участници — злорадо каза той. — Вече остава малко, Клер. Съвсем малко, Клер. Деветстотин и шестнадесет. Деветстотин и двадесет. — Той затвори очи. — Чувствам това приближаване. То е като вълна. Бъди готова.

Шест без двайсет.

Когато имейлът на Флеминг пропълзя от компютър към компютър, той започна да се дроби и да се дроби като клетка в момента на зачатие, деление след деление в своя самопроизволен процес. Неговите частици протичаха от компютър в компютър, кръстосвайки Атлантика като микроскопични пулсации от светлина, отскачайки от сателит към сателит под формата на радиовълни, в потоци от ефирни точки и тирета, които, веднъж събрани заедно, се превръщаха в думи, в мисли и идеи — в зов за помощ.

Вътре в предоперационната стая Глен протегна ръка и включи помпата. Когато тя запухтя, заработвайки отново, Клер не можа да се сдържи и завика.

— Не се притеснявай — каза той. — Просто проверявам всичко ли е заредено и готово — пръстите му се опитаха да я успокоят. — А сега аз ще си взема сбогом. Тази картина не изисква присъствието ми, затова ви оставям. — Очите му, чисти и невинни като на дете, я погледнаха. Той обърна лаптопа към нея, така, че тя да можеше да вижда собственото си лице на екрана. — Аз ще наблюдавам.

И той напусна стаята.

Тя не смяташе, че той ще я остави да умре без него.

Тя чакаше. Беше тихо.

И започна да креци — на тях, на тези невидими наблюдатели, които се криеха зад камерата, на тези безлични, дигитални, анонимни похотливци, които тя чувстваше как душеха покрай нея; наблюдаваха я с любопитство, като глутница кучета, които бавно пълзят, приближавайки жертвата си, готови всеки момент да избягат обратно.

По часовника на Позитано групата щурмуващи безшумно се надигна и се придвижи напред, като при полицейска обсада. Подвижните стълби бяха безшумно вдигнати към стените на старата сграда.

— Сега! — каза той.

Клер пищеше.

Екранът на лаптопа стана бял.

Интернет Експлорър не може да покаже тази страница. Тя може би е преместена на друг адрес или компютърът, с който сте свързан, е зает. Моля, опитайте да се свържете по-късно.

Някъде отстрани тя чу звук от чупене на стъкло.

Кони, която чакаше близо до колите, усети, че някой се провира през гъсталака. Навсякъде покрай нея се чуваха радиостанциите на полицията. Тя вдигна поглед.

На двадесет ярда от нея стоеше Глен Фърниш и я наблюдаваше.

Тя бавно вдигна пистолета си.

Лицето му беше абсолютно безизразно, може би малко учудено. Пръстът ѝ усещаше спусъка.

След него се чу шум и гласовете на преследващите го хора. Той се обърна и хукна надолу по хълма. Секунда или две тя все още го виждаше.

След това свали пистолета.

Фърниш препускаше надолу по хълма. Не беше на себе си. Пътят беше неравен и неговите преследвачи не можаха да скъсят разстоянието, натоварени с оръжие и бронезилетки. Той се откъсна от тях и точно тогава излезе на пътя. Той почти успя да го прекоси, скачайки и плъзгайки се към другата страна, когато срещу него

изскочи втората кавалкада полицейски коли, начело с Франк. Те се сблъскаха и за миг Фърниш се разстла върху предното стъкло, колата занесе и като загуби контрол, започна да се плъзга по склона извън пътя. Тогава Франк извади пистолета си и стреля по него два пъти през стъклото. Стъклото първо се напука на малки парчета като паяжина, а после стана червено преди цялото да се срути върху него и младият мъж да падне направо в скута му. Устните му се опитваха да произнесат някаква дума и той шепнеше нещо или се опитваше да шепне, но вторият куршум на Франк му пробви дробовете и на гласа му не стигаше налягане, за да говори: само празно свистене като при изтичане на въздух от балон.

ПЕТДЕСЕТ И СЕДЕМ

След пет дни Клер отлетя с Кристиан за Франция.

Няколко часа след смъртта на Фърниш журналистите се бяха разположили пред вратата на Кристиан. Нюйоркското полицейско управление им предложи охранявана къща за толкова време, колкото им трябваше, но изглеждаше по-лесно просто да направят предложението за брак и да избягат. Те заедно избраха венчалната рокля и Кристиан явно не се безпокоеше от суеверието, че ако я видиш преди деня на церемонията, тя ще ти донесе лош късмет. Тя отгатна, че напротив, той беше в плен на по-индивидуална магия: ако Клер погледнеше снимките от предишното му бракосъчетание, щеше да открие, че Стела бе носила същия тип рокля, което говореше за нейната обречена клетва.

Сега тя и Кристиан се чувстваха отдалечени. Не че той не се грижеше за нея — напротив, той още се тормозеше от това, че не е бил до нея, когато убиецът я бе нападнал, но част от нея се бе отдръпнала от него, като си повтаряше събитията от този странен следобед на една безкрайно навита филмова лента, много по-живи и интензивни от това, което се случваше тук и сега. В ушите ѝ още ехтеше трясъка на оглушителните ръчни гранати, които полицията използва при щурма на погребалното бюро. Но дори когато тя можеше да чуе какво ѝ се казва, ѝ беше много трудно да му обърне внимание.

Пол бе разказал веднъж на класа за един вид японска драма, в която героят трябвало да преживява обстоятелствата на своята смърт отново и отново, докато това вече не пораждало никакви емоции у него; само тогава душата му можела да напусне земята. Тя се чувстваше сега в подобно положение, не можейки да се отдели от миналото, докато то не станеше по-малко настойчиво от настоящето.

* * *

Той я заведе в малък хотел близо до Триумфалната арка, тих кът на изящството от осемнадесети век. Докато тя разопаковаше багажа и подреждаше огромната баня, той излезе навън. Когато се върна, ѝ каза да си облече по-топли дрехи.

— Защо? — попита тя. Беше слънчева есенна привечер, много по-топла от мразовития климат, който бяха напуснали.

— Отиваме някъде, където е много студено — каза ѝ той, като взе туристическата си раница, която бе донесъл със себе си от Ню Йорк. — Готова ли си?

Навън Кристиан каза на шофьора да ги закара до „Рю Даро“. По пътя разговаряше без усилие с него на френски за любимия му футболен отбор, и тя беше учудена от промяната у него. В Ню Йорк той по-скоро би умрял, отколкото да разговаря за спорт с някой шофьор на такси.

Накрая те спряха до един малък парк. Таксиметровият шофьор прониза отстрани Кристиан с лукав поглед.

— *Vous visitez les catacombes, monsieur?*

Кристиан сви рамене.

— *Oui, peut-être. La mademoiselle ne les a jamais vu.*

— *Il faut faire attention. Ne pas s'égarer.*

— *Bien sûr. Nous avons une carte.*^[1]

— За какво говорехте? — попита тя мрачно, когато шофьорът отлетя с бакшиша си.

— От другата страна — каза той, без да ѝ отговори. Имаше малка желязна врата, вградена в стената. Пред нея имаше няколко стъпала. Изглежда тя водеше към някаква изба. Кристиан извади ключ и я отвори.

— Имаме късмет. Страхувах се, че са променили ключалката.

Стълбите водеха в тъмнината. Той измъкна два тежки прожектора от туристическата си раница и ѝ подаде единия.

— Къде отиваме?

— В катакомбите — отвърна ѝ той през рамо. — Тука има стотици входове, всичките заключени естествено, но ключове лесно се намират на черния пазар. Таксиметровият шофьор вероятно щеше да извади някой, ако му бяхме поискали. Студентите обичат да организират тук партитата си. Няколко сега сигурно вече са в разгара си.

Тя го слушаше.

— Аз не мога да чуя нищо.

Той се разсмя.

— Няма да можеш, докато не започнеш да чуваш добре. Тези тунели се простират на триста километра, минават под целия Париж и стигат до предградията му. Ние се намираме в началото на това, което Бодлер е харесвал най-много, гробницата.

В светлината на прожектора Клер видя груб каменен таван, мержелеещ се над главите им. Освен скриптенето на техните стъпки и капещата вода, те бяха обградени от абсолютна, непроницаема тишина.

— Някога те са били варовикови кариери. Някои датират от римско време. Колкото повече са построявали отгоре, толкова повече са дълбаели отдолу. През Втората световна война съпротивата е настанила тук долу главната си квартира и някои от галериите се използвали за разсадници на гъби. Но през осемнадесети век са били осенени от великолепната идея да освободят земята за строежи като преместят гробищата си долу. — Той освети тавана с прожектора си. Няколко думи бяха издълбани на скалата. — „Arretez! C'est ici l'empire de la mort“^[2] — прочете той на висок глас. — Тук е царството на Мъртвите. — Той пристъпи напред. — Готова ли си?

— Предполагам — каза тя колебливо.

Тя насочи прожектора си наоколо. Отначало тя помисли, че се намира в много тясно пространство. Но после разбра, че галерията, в която навлизаха, беше огромна. Онова, което беше взела за стени, бяха всъщност грамади от човешки черепи и кости, почернели от годините, които бяха навсякъде, докъдето стигаше прожектора ѝ.

— Тук са останките на шест милиона парижани, вероятно много повече от тези, които са в града над нас. Всеки един от Рабле до Робеспьер.

Бавно, те вървяха през пустите варовикови зали, високи като църкви. Някои бяха осветени от отворите над тях, през които проникваше вечерния залез.

Накрая Кристиан спря.

— Тука — посочи той с ръка.

Те бяха отгоре на няколко стъпала, издълбани в скалите. Под тях имаше голям басейн с чиста вода.

— Работниците, които са копаели тук са се нуждаели от баня. Така че те просто са прокопали надолу до водната повърхност. Виж. — Той отиде напред, загреба една шепа вода и я остави да изтече между пръстите му.

— Тя е по-чиста от тази на Ева и два пъти по-стара. — Той остави прожектора на земята и ѝ подаде ръцете си. — Искаш ли да се изкъпем?

— Няма ли да е студено?

— Почти смразяващо. — Той започна да разкопчава дрехите ѝ. — В раницата ми има една хавлия. Както и нещо по-важно. — Той извади един сребърен канделабър и три свещи, половин бутилка „Шато Икю“ и чаши, парче мазен черен дроб и сурова пръчка. — Удоволствие и болка.

— В такъв случай... — Тя съблече дрехите си и той направи същото. Свещите хвърлиха жълта сянка върху пещерата, техните пламтящи пръсти задълбаха каменните стени. Още преди да се потопи в басейна на нея ѝ беше студено. Кожата ѝ настръхна като на гъска. Тя ахна, когато потопи крака си във водата.

— Ела — каза той и влезе във водата. Тя стигна до бедрата му. — Кръщение — каза той меко. — И прераждане. Тук, в империята на мъртвите, ние все още сме живи. — Кристиан се протегна към нея, привличайки я до себе си със силните си ръце. Въпреки студата той имаше ерекция. Нейните крака докосваха ледената вода и неволно тя ги вдигна, като обгърна с тях хълбоците му.

— Искам да вляза в теб — прошепна той. Тя се пресегна надолу и го насочи така, че той да проникне в нея. Беше ѝ студено и напрегнато и тя трепереше, когато той я смъкваше надолу през цялото време, докато беше върху него.

Той я любеше нежно и тя обви ръка около врата му, за да намали тежестта си и му позволи да я обхване с ръце, че да направлява движенията ѝ. Тя започна да стене и в пълната тишина това беше плашещо като стона на някой странник.

— Сега — каза ѝ той — ми се довери.

С едно плавно движение той я прегъна през кръста, принуждавайки я да падне назад във водата, докато ръцете му я държаха под повърхността така лесно, както я бяха подкрепяли над нея. Шокът от ледената вода изтласка въздуха от дробовете ѝ и тя

гълтна малко от нея, като се задуши и се опита отново да си поеме дъх. Но ръцете му все още я натискаха надолу. Тя успя да види лицето му през водата, видя как той внимателно я наблюдава и как ръцете му стискат врата ѝ, така че и да искаше, тя не можеше нито да диша, нито да гълтне повече вода. Чуканията в белите дробове и във вагината ѝ се свързаха по някакъв начин, съединиха се, всеки тласък на пениса му я удряше зад ушите, зад очите, осветявайки варовиковата пещера с огнени фойерверки, ракети и парещи мълнии от болка.

След всичко, той я залюля в ръцете си, погали я и нежно изтри с ръка кървавите сопони от лицето ѝ.

— Благодаря ти — прошепна Кристиан. — Благодаря ти, че дойде тука с мен.

Тя не беше сигурна дали той имаше предвид това място или тъмните катакомби в своята глава.

Все пак ако той възнамеряваше, почти буквално, да накара нейните призраци да се успокоят, изглежда бе успял. Шокът от ледената вода и силата на неговото желание изчистиха объркването в мозъка ѝ и тя бавно взе да идва на себе си. Той я заведе в свърталището, което познаваше най-добре — малките каменни улици на Африканския квартал, където ядоха кускус в един претъпкан бар, изпълнен с шум и воня на евтини френски цигари, и пиха тръпчиво вино без название от гарафи. До прозорците на кафето клокочеха няколко наргилета. Техните мундщуци бяха покрити със сребристо фолио, като признак за хигиената на двадесети век, и Кристиан ѝ показва как се пуши с тях, смуквайки топлия дим, филтриран през алкохолни изпарения за омекотяване на вкуса му. Той беше гъст като дима на пура с отрязани краища, мощна вълна от никотин и алкохол, която, само след няколко дръпвания, я остави замаяна и зашеметена.

— Почакай тук — каза Кристиан, след което отиде до цинковия бар в дъното на заведението за поверителен разговор със съдържателя му. Когато се върна, беше с бутилка без етикет в ръка.

— Абсент — каза той, наливайки ѝ малко от ярката зелена течност. — Само за да довършим декадентския експеримент. Той съдържа слаб халюциноген, получаван от пелин. Нали знаеш какво е казал Оскар Уайлд за него: „След първата чаша ти виждаш света

такъв, какъвто искаш да бъде. След втората виждаш нещата такива, каквито те не са. А след третата виждаш нещата такива, каквито те са в действителност“. — Той взе лъжица захар от купата на масата, потопи я в зелената течност и я задържа над огъня на свещта. Когато захарта започна да бълбука и да се карамелизира, той я разбърка в абсента.

— Ако ние утре се оженим — каза тя, вдигайки чаша, — нали ще избягаме от миналото?

— За разлика от Бодлер, днес имаме достъп до ибупрофен. *Salut!*

— *Salut* — каза тя. — Обичам те.

Те взеха бутилката си за хотела. Тя не можеше да си спомни нищо за останалата част от деня: само смътни видения на пулсиращи цветове, замайване от влакче в увеселителен парк и Кристиан, рецитиращ Верлен и Рембо, докато нейният мозък се разширяваше невидимо, като хелий.

На следващата сутрин двамата отидоха в американското посолство, за да вземат документите си. Там загубиха цели три часа, преодолявайки елегантния лабиринт на френската бюрокрация. После само три-четири минути в общината на града, където щяха да бъдат бракосъчетани от представители на *maire*, кмета. Бракосъчетани от *maire*^[3] — думите сякаш се въртяха в главата ѝ. Може би тя беше още в приповдигнато настроение. Церемонията, естествено, бе изцяло на френски и от време на време тя не знаеше какво да прави, така че Кристиан трябваше да ѝ подсказва, когато дойде време тя да каже своята клетва.

Maire я гледаше с очакване и Клер разбра, че от нея се изисква още нещо: ръката ѝ. Кристиан протегна ръка към нея, извади един пръстен от горния си джоб и го постави на пръста ѝ. Това не беше обикновен венчален пръстен, а старинен пръстен с печат от тежко бяло злато, със същия фамилен знак, както огърлицата около врата ѝ и пръстена на пръста на Кристиан.

Maire говори доста. Френският на Клер не беше достатъчно добър, за да следи думите му, независимо, че тя схващаше отделни фрази. Тя можеше да отгатне от интонацията на гласа му кога щеше да

свърши. Погледна ръката си, която въртеше пръстена от единия край на пръста до другия.

После Кристиан я целуваше и *maire* се разливаше цял в усмивки. Само няколко документа и те вече бяха навън. Кристиан извика такси, като бързаше отново към хотела за още секс.

Той я видя как гледаше пръстена.

— Харесва ли ти?

— Тежък е — призна тя.

— Той ми е много скъп — каза Кристиан. — Както си ми скъпа ти.

В полусън тя му позволи да я пренесе през прага на нейната стая, да легнат на леглото и да я изучава с цялата ѝ премяна. До леглото им имаше свещник и не изглеждаше никак странно Кристиан да спре да я люби, за да запали свещта и да натрие някакъв крем на дясното ѝ бедро, високо горе от вътрешната му страна; той нагорещи нейния новобрачен пръстен на жълтия пламък и натисна нажежения метал върху нейната сега вцепенена кожа, така че тя завинаги щеше да бъде белязана там с неговия фамилен герб.

След това той заспа. Тя тихо се измъкна от леглото и като трепереше, грабна няколко по-подходящи дрехи от разхвърляните наоколо. Взе паспорта си и малко пари.

Слезе задъхвайки се до портиера на рецепцията и го попита за посоката до най-близкото полицейско управление.

— Има ли някакъв проблем? — попита портиерът. — Дамата вероятно е била обрана?

— Най-близкото полицейско управление — повтори тя. Портиерът сви рамене и ѝ обясни как да стигне до жандармерията на няколко минути пеша от хотела. Въпреки че тя накуцваше, на него му хрумна, че в случая с Мадам Воглер процедурата щеше да продължи по-дълго от обикновено. *Eh bien*^[4]. Току-що се бе омъжила. Вероятно съпругът ѝ е бил малко по-енергичен в брачната нощ. Той се усмихна на себе си, като си представи сцената.

И когато съпругът на дамата слезе долу след двадесетина минути, портиерът не видя причина да не му каже къде бе отишла съпругата му.

[1] — Катакомбите ли ще посетите, господине?

- Да, може би. Госпожицата никога не ги е виждала.
— Трябва да сте внимателни да не се загубите.
— Разбира се. Ние имаме карта. (фр.). — Б.пр. ↑
[2] Спрете! Тук е империята на смъртта. (фр.). — Б.пр. ↑
[3] Игра на думи — married (англ. — бракосъчетани) и maire (фр.
— кмет) имат сходно звучене. — Б.пр. ↑
[4] Е, добре (фр.). — Б.пр. ↑

ПЕТДЕСЕТ И ОСЕМ

Тя имаше нужда от детектив, но мъжът, който дойде да я види, преди всичко изглеждаше изключително симпатичен за годините си и беше облечен невероятно. Неговата тъмнозелена риза и по-светла вратовръзка бяха много елегантни. Тя помисли, че той изглежда повече като млад лекар, отколкото като полицаи.

— И така, кажете какво мога да направя за вас — той погледна надолу в записките си, — мисис Воглер? Английският му, слава Богу, беше добър.

— Току-що разбрах, че мъжът ми е убиец — каза тя.

— Разбирам — отвърна той безразлично. — И кого е убил?

— Предишната си жена. Тя се казваше Стела.

— Имате ли някакви доказателства?

Тя свали халката от пръста си и я сложи на масата, на която седяха. Полицаят я взе оттам.

— Халката ли?

— Първата му жена беше убита в Ню Йорк. Когато тялото ѝ бе намерено, по него нямаше никакви бижута. Аз видях да носи тази халка малко по-рано същата вечер.

Той повдигна веждата си.

— Вие сте познавали първата му жена?

— Срегнах се с нея само веднъж. Но халката я познах веднага.

— Тя е... особена за мъж, *ne c'est pas*^[1]? — съгласи се той, въртейки я в ръцете си.

— Това е пръстен-печат. Той е семейна ценност от доста години. Вижте — тя свали своята халка и му я показа. — Същият дизайн.

Друг мъж, също невероятно добре облечен, влезе в стаята и прошепна нещо на ухото на първия полицаи, който погледна към Клер.

— Мъжът ви е отвън.

— Вие трябва да го арестувате. След това трябва да се обадите в Ню Йорк. На детектив Дърбън и детектив Позитано. На Уийкс и Лоуел. Кажете им, че съм намерила халката. Кажете им, че той ме дамгоса с нея. Те ще разберат.

— Той ви... дамгоса? — Полицаят я погледна объркан. — Извинете, моят английски...

— Горещо. Изгорено. Ссс... — тя имитираше съскането на изгаряща плът.

— Почакайте тук — каза той.

Тя чакаше. Чакаше цял час. Раната на бедрото ѝ стана като мехур, тънка червена люспа от изгорена кожа. Стараеше се да не я докосва.

Изведнъж полицаят се върна. Той се разположи срещу нея с надути устни. Усмихна ѝ се; имаше красиви очи.

— И така — каза той. — Говорих с мъжа ви.

— Арестувахте ли го?

Той вдигна ръка.

— Почакайте малко. Той ми каза, че наскоро сте лежали в болница в Америка? Вярно ли е това?

— Вярно е.

— Предполагам бяха ви предписали някакви наркотици. Някакви *лекарствени препарати*.

Тя кимна.

— Вземате ли ги още?

Тя безнадеждно поклати главата.

— Не ми трябват. Това беше грешка.

— Предполагам, че мъжът ви много се притеснява за вас — каза ѝ вежливо той. — Той смята да ви заведе на лекар в хотела.

— Не — каза тя. — Не можете да направите това. Той ще ме убие.

Полицаят се усмихна.

— Днес е сватбата ви — галантно каза той. — Това е голям ден. И голямо напрежение, така ли е? Нали пихте и абсент? Това ми каза мъжът ви. Абсентът днес е забранено питие във Франция. Много хора бяха... — с жест той ѝ показа, че те са се разболели умствено. — Приберете се вкъщи, мисис Воглер. Мъжът ви ще се погрижи за вас.

Тя се изправи.

— Той го направи — каза тя и смъкна панталона си, за да му покаже бедрото си.

— Вашият мъж каза, че вие умишлено сте се изгорили с цигара — каза той спокойно. — Той каза, че ще ви купи някакъв крем от аптеката. Моля ви, мадам. Облечете се.

* * *

Тя кротко позволи да я вземат от полицейското управление и да я настанят в таксито. Кристиан галеше косата ѝ и тихо тананикаше.

— Съкровище мое, мое съкровище. Но ти какво си помисли?

На връщане той спря таксито, за да направи някои покупки в аптеката и в гаража до нея. Когато се върна в колата, носеше в ръце голяма чанта.

В хотела той затвори тяхната врата и пушна вода във ваната. Клер чакаше вцепенена, докато тя се напълни.

— Ела тук — повика я нежно той. Тя отиде в банята. Той разбъркваше с ръка водата. — Нито е топла, нито студена. — Тя покорно се съблече и стъпи във ваната. Водата обаче беше студена и раната на бедрото я заболя. Тя легна и той започна да я мие нежно, както го правеше, когато се любеха за първи път, сапунисваше косата ѝ и я изплакваше. Когато свърши, ѝ донесе бутилка абсент.

— Пийни това.

Тя изпи голяма глътка.

— Това ще премахне болката — каза той. Тя не знаеше дали той имаше предвид болката в бедрото ѝ или болката от нещо, което щеше последва.

— Не съм го разбрала съвсем правилно, така ли? — попита тя. — Мислех, че Стела беше тази, на която ѝ дойде много и която беше уморена от обожаването ти. Но беше ти, а не тя, който искаше да сложи край. Като Бодлер, който намирал, че е по-лесно да се прекланяш пред богиня, отколкото да обичаш жена. Тя обади ли се в апартамента от хотела? Така ли разбра къде беше тя през тази нощ? Ти вече ми каза, че си ровил в нейния имейл.

Той я гледаше с израз на безкрайно съжаление.

— Беше повече от това — каза той спокойно. — Беше някоя, която аз срещнах. Една непозната, едно момиче в бара. Тя ми четеше един от моите преводи и гласът ѝ... Беше изключителен момент,

откритие, завършено и неповторимо. Ето тогава разбрах, че със Стела е свършено.

— Ти я уби. Ти отиде в хотелската стая и я уби.

— Да — каза той. — Да, убих я. И тогава тя отново беше свършена.

Съседната стая беше претърпкана. Имаше щурмова група от френските специални служби — с пълно бойно снаряжение, стиснали пушките си със сълзотворен газ и зашеметяващи гранати. Там беше Кони Литмън и други наблюдатели от ФБР. Имаше и група за наблюдение, осигурена от френските власти, включително и полицаят от *mairie*. Франк също беше там и се чувстваше гол без пистолета си, той стоеше залепен до стената със слушалки на главата.

Капитанът от френските специални служби имаше същите, но той не знаеше добре английски и затова очакваше сигнала от Франк. Той повдигна веждата си.

Франк вдигна ръката си с дланта навън. Всички чакаха.

— Не свършена — каза тя. — Неподвижна. Повече не беше Стела, не и след това, което ти си направил с нея. Тя просто беше тяло. Просто плът.

— Не разваляй всичко — мъркаше той. — Не спори, Клер.

— Ти беше един от неговите клиенти — категорично каза тя. — На Харон. Онова виртуално допълнение от „Цветя на злото“ бе за теб.

— Подходяща награда за стихотворения. — Той вдигна книгата от пода. — Прочети едно — каза той. — Прочети го на глас, както тогава, когато го чете за първи път.

Тя погледна на страницата, която той бе отбелязал, и започна да чете с монотонен глас.

*Колко спомени — сякаш съм вечност живял.
И огромния шкаф — в чекмеджета побрал
непотребни билети, писма, мадригали,
тежки къдри в квитанции стари заспали —*

*няма повече тайни в моята тъжна глава.
Пирамида, дълбок мавзолей е това
с много повече мъртви от братска могила.
Аз съм гробище — там под луната унила*

*угризения — червеи — плъзват, пълзят,
мъртвците ми скъпи остават без плът.
Аз съм стар будоар, пълен с рози изтлели;
сред разкопки от моди отдавна умрели.*

Тя остави книгата да падне във водата. Кристиан плачеше. Той плачеше и когато махаше капачката от металната туба с бензин и изливаше съдържанието ѝ във ваната. Бензинът плуваше във водата като мазна преливаща ципа. Дъги се отразяваха по кожата ѝ. Той сложи кибрита отстрани на ваната.

— Няма да те изгоря — каза той и обхвана с пръсти врата ѝ. — Няма да има болка. Обещавам ти.

— Сега — изкрещя Франк.

— *Allez, allez!*^[2] — капитанът се обърна и извика на хората си. За част от секундата сякаш нищо не се случи. Но после...

Стаята се взриви. Тя се напълни с полицаи в сини униформи и мъже с бойно снаряжение, крещящи на два езика едновременно.

Кристиан се обърна и направи крачка назад. Един от френските специални служби веднага стреля със сълзотворен газ и стаята се изпълни със задушлив дим, от който бяха защитени само полицаите със специалните си маски.

Клер, извадена от смъртоносната вана от Кони и Франк, се сви на пода мокра и гола, нейното покрито със синини гърло се задушаваше от дим. Парещи сълзи се появиха в очите ѝ.

Или, кой знае, може би те вече бяха там.

- [1] Нали (фр.). — Б.пр. ↑
- [2] Хайде, хайде! (фр.). ↑

ПЕТДЕСЕТ И ДЕВЕТ

Ламартин, близо до Леон има дълга и пъстра история. Оригинално убежище за душевноболни, той се е ползвал от Гестапо през войната като център за разпити. Сега е затвор. В него са затворени някои от най-опасните европейски престъпници, включително, по ирония на съдбата, някои от същите онези нацисти, чиито жертви някога са били измъчвани тук. Вероятно заради близостта си с управлението на Интерпол, той се бе превърнал в нещо като международен затвор.

Доктор Констанс Литмън пристигна тук в една мразовита сутрин в началото на декември, както много други бяха правили преди нея, за да проведе разпита. Тя беше заведена в малка, боядисана в пастелни тонове стая, където някога разпитващите са използвали парчета от гумени маркучи, вани, пълни с екскременти и урина, тояги и уреди за смазване на пръсти. Тя донесе писалка, хартия, малко записващо устройство и стек цигари.

Доведоха Кристиан Воглер. Той бе облечен в затворническо облекло, свободни джинси и дочена куртка. В едната си ръка той носеше пакет „Де Гол“ и запалка.

— Донесох ви още цигари — каза тя. — Чух, че сега пушите.

— Всички пушат тука — каза той. — Тук не е като в Америка.

Той седна срещу нея.

— Добре ли се отнасят с вас?

Той сви рамене.

— Поносимо е.

Тя запали цигара и му подаде запалката.

— Имам едно предложение, Кристиан.

— Моля?

— Трябва да се реши въпросът в коя страна ще ви съдят. Може да е в Америка, но може и да е тук. Мисля, че тук за вас е по-добре. Спомняте ли си за Джефри Дамър, убит от своя съкилийник? Тук са по-цивилизовани. Обзалагам се, че могат даже да ви сервират това ужасно кафе.

Той изчака тя да продължи.

— Мога да съдействам за оставането ви тук, докато аз ще ви изучавам.

Той изтръска пепелта от цигарата си на пода.

— Да ме изучавате?

— Вашата връзка с Харон. Искам да знам как действаше тя. Кой от кого зависеше? Виждахте ли се като творец и покровител или като приятели-творци, работещи в различни медии? Нямаше ли да останат вашите желания нереализирани, ако не бяха образите, които той създаваше? В това има доста материал, Кристиан. Ако го споделите с мен, ако се види, че искате да ми съдействате, това може да ви помогне.

Той се замисли за момент.

— Аз също имам няколко въпроса.

— Тогава като приятел-академик, аз ще се постарая да ви отговоря.

— Повечето са за Клер.

Той гледаше встрани от нея. В тази стая без прозорци димът от цигарите се наслойваше на дебели пластове, като кълбета от вълна.

— Какво от всичко това беше истина?

— О-о.

Той чакаше.

— Тя е забележителна личност. Това, че я открихме, беше ключът. Още в началото на всичко това аз прекарах няколко дни с нея. Трябваше да се уверя, че тя няма да потъне в мисълта за смъртта на Стела, но аз исках, естествено, да видя колко силна е тя. Тогава реших да противопоставя таланта ѝ на нейната смелост.

Тя се огледа за пепелник, но такъв нямаше. Затова изтръска пепелта на пода.

— Тя изучаваше нещо като методика на актьорското майсторство, както вече знаете. Беше много обзета от този подход, от идеята, че актьорът може да изпълни един измислен персонаж с абсолютна автентичност. Тя се остави в моите ръце безрезервно. Аз ѝ разясних ролята, която трябваше да играе, но освен това, тя не знаеше какво щеше да се случи.

— И каква беше тази роля?

— Аз ѝ казах, че трябва да се влюби във вас.

Той сякаш въздъхна, въпреки че това може би беше издишване на дима.

— Какво ще кажете за болницата? За наркотиците, които тя вземаше? За неразположенията, от които лекарите твърдяха, че тя страда?

— Ние се нуждаехме вие да повярвате, че тя не работи повече за нас. Както вече казах, тя се готвеше да изпълни ролята си с абсолютна автентичност. Тя е лежала в подобна болница в Англия, затова бях сигурна, че ще се справи.

Той кимна утвърдително.

— Вие естествено ни следяхте и във Франция.

— Да. След ужаса ни от Харон, ние не можехме повече да рискуваме.

— Аз се чудех защо всички таксиметрови шофьори бяха толкова любезни — промърмори той. — А какво ще кажете за брака?

— Вие не сте женени, Кристиан. Церемонията, на която присъствахте, бе незаконна. Клер не знаеше за това, поне не тогава. Тя трябваше да ни повярва изцяло.

— Както казахте, забележителна актриса — той хвърли поглед към нея. — Каквато сте и вие.

— Аз не съм актриса, Кристиан.

— Не в прекия смисъл на думата, вероятно, но във виртуален... Вие сте един от играчите, не е ли така? Един от персонажите долу в Некрополис.

— Опитайте са да отгатнете кой.

— Мислил съм над това. Вие сте Хелиос, нали? Гръцкият бог на слънцето. Доктор Литмън.

Тя кимна.

— Нестандартен начин за научно изследване, ако мога да се изразя така. Общо взето за учените е трудно да бъдат като опитни мишки. Предполагам, че сте били във връзка с Харон, нали? И му казахте какво да прави. Кога да убива. Дърпайки го за конците. — Той пак седна и кръстоса ръце. — Една част от вас беше доста опечалена, когато той умря. Създания като него са доста магнетични, нали?

Кони замълча, преди да продължи:

— Сега интернет е мощна сила за нас, Кристиан. Всякакви данни, които някога ви потрябват можете да ги намерите чрез него —

тя изпусна дима през ъгълчетата на устните си.

— А сега имаме дори много повече данни. Хиляди са посещавали сайта на Харон, за да участват в неговото малко шоу на смъртта. Много от тях ще бъдат намерени, проследени, преследвани и разследвани. Онези, които изглежда, че могат да се превърнат в убийци, ще бъдат поканени в скривалището на Некрополис, където ние ще можем да ги наблюдаваме отблизо.

— Горките копелета — каза той. — Но аз забелязах, че вие не отговорихте на въпроса ми.

— Не съм — каза тя. — А сега е ваш ред да отговорите на някои от моите. Нека да сложа този микрофон и можете да започнете.

Те останаха в малката килия целия ден. След два часа нейните цигари свършиха и тя започна да шари с пръсти по масата да вземе от неговите.

* * *

Приятелят ѝ не е дошъл.

Така би помислил всеки, ако я видеше да чака сама в бара на хотел „Роялтън“, опитвайки се цяла вечер да изпие чашка „Върджин Мери“: още една млада професионалистка, очакваща своята среща. Може би тя беше по-привлекателна от другите. По-самоуверена. По-дръзко облечена. Не беше дошла направо от офиса, това беше сигурно.

Барът беше претъпкан и щом една маса се освободи, тя веднага седна на нея, поставяйки отгоре питието си, а чантата си на другия стол, за да го запази.

— Може ли?

Тя вдигна поглед. Един мъж стоеше пред нея.

— Извинете, но... това е моята маса. Бях в тоалетната. — Той посочи чашата си на масата. — Оставих питието, за да си запазя мястото.

Няколко глави се обърнаха с любопитство към тях. Но стълкновение явно нямаше да има, нито излишък от нийоркски стрес. Жената се ухили.

— Хей, Франк. Какво те забави?

— Здравей, Клер. — Той вдигна чантата ѝ от стола и ѝ я подаде, за да седне. — Само бумацината. Исусе, смятах нашата система за бюрократична, но френската... Което ме подсеща за нещо — той извади голям кафяв плик от сакото си и го плъзна по масата. — Документите, които искаше. Всички са тук. Само ги изпрати до имиграционните служби, те ще свършат останалото.

— Благодаря — тя пусна плика в чантата си.

— И така — Франк се огледа наоколо. — Какво трябва да направя, за да си поръчам една бира?

Тя поклати глава.

— Тц! Завесата се вдига след десет минути. И аз категорично отказвам да закъснея. Тези билети са като златен прах.

Той въздъхна.

— Това е момчето, което ще те прослуша за неговата следваща прожекция, нали?

— Същото.

— Тогава смятам, че е по-добре да отидем и да го проверим — той все още не ставаше. — Предполагам, че ще участваш.

Тя направи жест с ръката си.

— Може би да. Може би не. Ще разбере след две седмици.

Той се разсмя.

— Хайде. Аз те познавам по-добре след всичко това, Клер. Обзалагам се, че си била страхотна.

— Не бях лоша — каза тя. — Не, не бях лоша.

Тя също се усмихна, а след миг се усмихна и той, защото те двамата знаеха, че истината беше малко по-различна.

— В такъв случай — каза той, изправяйки се — след вас, мис Роденбург.

БЛАГОДАРНОСТИ

Много хора ми помогнаха при проучванията ми за тази книга. Особено съм благодарен на изтъкнатите патолози и собственици на погребални бюра от цял свят, които се отзоваха на запитванията по имейла на един абсолютно непознат за тях чужденец с благосклонност и търпение. Покойният професор Чао от Сингапурския научен институт по съдебна медицина беше източник на безценна информация, както и много други услужливи мнения в www.funeral.net.

Тази книга нямаше да бъде написана, ако не бяха направени две различни описания на операцията с примамка след убийството на Рейчъл Никел през 1997 г.: „Мъжът-трион“ от Пол Бритън и „Кой всъщност уби Рейчъл?“ от Колин Стаг и Дейвид Кеслър. Аз се надявам, че всички засегнати ще ми простят използването на тяхната истинска житейска трагедия за основа на моята художествена творба. Аз съм също така задължен на няколко книги върху актьорското майсторство и сценичното изкуство, особено на съчиненията на Кейт Джонстоун и Патси Роденбург.

Много мои приятели са чели книгата в нейните ранни редакции. Специално искам да благодаря на Майкъл Уорд, Кларк Морган и Пол Филипс за съветите им относно всички неща в Америка; на Наташа Тейлър и Антея Уили за безценната помощ при „Цветя на злото“ на Бодлер; на Манди Уийлър за съветите относно актьорското майсторство; на Клив Танкуъри за неговия ентузиазъм; на обитателите на виртуално Чикаго за проникването във виртуалния свят на Интернет и в сексмержата; на Брайън Инес за съдебномедицинските експертизи; на Йън Уили и Сиен Грифитс за тяхната подкрепа; и преди всичко на моите посредници Карадок Кинг и Сам Норт от информационната агенция „Уат“ за техните явно неограничени възможности да се преструват, че няма нищо друго, което да желаят така силно, както да прочетат „Убийство в Ню Йорк“ още веднъж.

Тази книга е посветена на Майкъл Дърбън, който никога няма да я прочете, но все пак му благодаря.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.